ភិក្ខុបាតិមោក្ខ
បាលី-ប្រែ

ភ្នំពេញ

ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

ព.ស ២៥៣៨

អំណោយពីលោក ខ្មៅ ឈុនសាំង ដល់ការុណាខ្មែរ [illegible]
និងរក្សាទុកក្នុង
elibrary of
Cambodia
កញ្ញា 2015

សេចក្ដីបញ្ជាក់
ចំពោះការបោះពុម្ពឡើងវិញ

ក្នុងឆ្នាំកន្លងទៅនេះ ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យនៃក្រសួងធម្មការ បានស្រាវជ្រាវរើសរកក្បួនខ្នាតទាក់ទងនឹងអក្សរសាស្ត្រសាសនា អក្សរសាស្ត្រជាតិ មកបោះពុម្ពឡើងវិញ ដើម្បីរក្សាស្នាដៃរបស់បុព្វ-បុរសខ្មែរយើង ។ ក្នុងបំណាសៀវភៅដែលបានបោះពុម្ពយូរមក ហើយនោះ សៀវភៅ " **ភិក្ខុប្បាតិមោក្ខបាលី-ប្រែ** " គឺជាស្នាដៃមួយ ដែលមានសេចក្ដីពន្យល់អំពីវិធីធ្វើឧបោសថកម្ម និងបវារណាកម្ម បែបពិស្ដារនិងបែបសង្ខេប រហូតដល់អធិដ្ឋានឧបោសថ និងអធិដ្ឋានបវារណា ព្រមទាំងវិធីចូលវស្សា សម្រាប់ភិក្ខុបរិស័ទសិក្សាប្រតិបត្តិ ។

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ នឹងចេះតែខិតខំចាត់ការបោះពុម្ពសៀវភៅសិក្សា និងសៀវភៅអានគ្រប់បែបយ៉ាង ដែលពុទ្ធសាសន-បណ្ឌិត្យធ្លាប់មានពីមុន ដើម្បីតម្រូវទៅតាមការចាំបាច់ប្រើប្រាស់របស់សាធារណជនផង ដើម្បីរួមចំណែកកសាងប្រទេសកម្ពុជា ខាងវិស័យវប្បធម៌ និងអក្សរសាស្ត្រផង ។

សូមព្រះពុទ្ធសាសនា ដែលមានព្រះវិន័យជាឫសគល់ បានចំរើនថ្កើងថ្កាន ដោយមានភិក្ខុបរិស័ទប្រតិបត្តិម៉ឺងម៉ាត់ បានឋិតថេរចីរកាល ជារៀងតទៅ !

សូមជនានុជនក្នុងកម្ពុជរដ្ឋ បានចំរើនល្អតលាស់ដុះដាល ដោយវិជ្ជា និងវិបុលសុខគ្រប់ប្រការ ហើយរួបរួមគ្នាកសាងប្រទេសជាតិ និងលើកស្ទួយអក្សរសាស្ត្រ និងព្រះពុទ្ធសាសនា អោយបានរីកចំរើនជាភិយ្យោភាព តរៀងទៅ !

សូមថ្លែងអំណរគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅបំផុត ចំពោះគណៈកម្មាធិការជំនួយសូត្រស្ទ័ជប៉ុន និងគណៈកម្មាធិការវិជប៉ុននៃក្រុមប្រឹក្សាពិភពលោក ស្តីសាសនា និងសន្តិភាព ដែលបានជួយឧបត្ថម្ភយ៉ាងឧត្តុង្គឧត្តមដល់ការបោះពុម្ពសៀវភៅនេះ ។

ថ្ងៃទី ២៨ ខែសីហា ព.ស ២៥៣៨ គ.ស ១៩៩៤

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

ពាក្យប្រារព្ធ

ក្នុងសៀវភៅ "ភិក្ខុបាតិមោក្ខបាលី-ប្រែ" នេះ ខ្ញុំបានរួបរួមវិធីធ្វើឧបោសថកម្មនិងបវារណាកម្ម បែបពិស្ដារនិងបែបសង្ខេប រហូតដល់អធិដ្ឋានឧបោសថ និងអធិដ្ឋានបវារណា ព្រមទាំងវិធីចូលវស្សា ហើយប្រែជាសេចក្ដីខ្មែរតាមសង្កាត់ប្រយោគ ដោយសព្វគ្រប់ទាំងអស់ គឺជាសង្ឃកម្មដែលភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ត្រូវធ្វើរាល់កន្លះខែ មាននៅក្នុងសៀវភៅតូចនេះដោយគ្រប់គ្រាន់ ។

ខ្ញុំយល់ឃើញថា សៀវភៅនេះមានប្រយោជន៍ដ៏ឧត្ដម ដល់ភិក្ខុអ្នកពុំបានរៀនភាសាបាលី ឬក៏រៀនដែរ តែពុំបានចងចាំដោយសព្វគ្រប់ ។ ខ្ញុំបានចុះខណ្ឌសញ្ញាក្នុងសិក្ខាបទជាសង្កាត់ ៗ ដើម្បីឲ្យលោកអ្នកមានបំណងចង់ឧទ្ទេសឲ្យចាំមាត់ ស្រួលអានបានត្រឹមត្រូវ មិនខូចសេចក្ដីក្នុងភាសាបាលី ។

សម្តេចព្រះមហាសុមេធាធិបតី (ជ.ណ. ជោតញ្ញាណោ) សង្ឃនាយក គណៈមហានិកាយ បានមានព្រះហឫទ័យអនុគ្រោះ ជួយពិនិត្យផ្ទៀងផ្ទាត់កែសម្រួលសេចក្តីក្នុងសៀវភៅនេះ បានត្រឹមត្រូវល្អហើយ ។

ខ្ញុំសូមឧទ្ទិសភាគផលកុសល ដែលកើតអំពីការរៀបរៀងសៀវភៅនេះ ជូន-ប្រគេន ចំពោះបុព្វការីបុគ្គលទាំង-ឡាយរបស់ខ្ញុំ មានមាតាបិតានិងព្រះឧបជ្ឈាយាចារ្យជាដើម, សូមលោកជួបប្រទះតែនឹងសេចក្តីសុខ-ចំរើនសមតាមប្រាថ្នា ។

សូមព្រះពុទ្ធសាសនា ដែលមានព្រះវិន័យជាឫសគល់ បានចំរើនថ្កើងថ្កាន ដោយមានភិក្ខុបរិស័ទប្រតិបត្តិហ្មត់ចត់ បានឋិតថេរចីរកាលក្នុងកម្ពុជរដ្ឋជាអង្វែងតទៅ ។

វត្តឧណ្ណាលោម ក្រុងភ្នំពេញ ថ្ងៃចន្ទ បួនកើត ខែផល្គុន ឆ្នាំឆ្លូវឯកស័ក
ព.ស. ២៤៩២ (២០-២-១៩៥០)

ព្រះគ្រូសង្ឃសត្ថា ប៉ុណ្យ-សុភ្ជាជ (ធម្មកាមោ)

ごあいさつ

この本は、世界宗教者平和会議日本委員会と曹洞宗国際ボランティア会との共同プロジェクトとして印刷されました。

この本が、日本とカンボジアの人々との友情のきずなとなり、カンボジアの文化発展に貢献できれば幸いです。

ACKNOWLEGMENT

This book is specially printed as a cooperative project of the Japanese Committee of the World Conference on Religion and Peace (WCRP) and Japan Sotoshu Relief Committee (JSRC).

We pray that this book would contribute to the friendship with Cambodian people and their religious and cultural preservation.

និវេទនកថា

សៀវភៅនេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងជាពិសេស ទុកដូចជាគំរោងការងាររបស់គណៈកម្មាធិការជប៉ុននៃក្រុមប្រឹក្សាពិភពលោក ស្តីពីសាសនា និងសន្តិភាព (WCRP) និងគណៈកម្មាធិការជំនួយសូតូស៊ូជប៉ុន (JSRC) ។

យើងខ្ញុំអធិដ្ឋាន សូមអោយសៀវភៅនេះ បានជាវិភាគទានរក្សាមិត្តភាព ជាមួយប្រជាជនកម្ពុជា និងថែរក្សាសម្បត្តិសាសនា និងសម្បត្តិវប្បធម៌របស់ប្រជាជនកម្ពុជា ។

ន័យលក្ខណាធិប្បាយនៃបុព្វករណ៍និងបុព្វកិច្ច តាមលំដាប់លេខរៀង

(១) ត្រង់ពាក្យថា ភន្តេ នេះ បើភិក្ខុអ្នកសួរជាថេរៈចាស់ជាងសង្ឃទាំងអស់ ត្រូវថា អាវុសោ ប្រែថា "ម្នាលសង្ឃដ៏ចំរើន!..." ។

(២) បាលី អាយស្មន្តំ, អាយស្មតា នេះ ជាពាក្យលំអុតលំឱន, បើមិនបាច់ប្រើក៏មិនជាអ្វីឡើយ ។ ត្រង់ ឥត្ថន្នាមំ, ឥត្ថន្នាមេន ត្រូវដាក់បញ្ចូលនាមបញ្ញត្តិ (នាមឆាយា) ដូចជា ពុទ្ធរក្ខិតំ, ធម្មរក្ខិតេន ជាដើម ។ បើភិក្ខុខ្ចីវស្សាជាងឬមានវស្សាស្មើគ្នា នឹងថា ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ, ឥត្ថន្នាមេន ភិក្ខុនា ក៏បាន ។ បើភិក្ខុអ្នកសួរឬអ្នកឆ្លើយជាថេរៈចាស់វស្សាជាង ត្រូវថា ឥត្ថន្នាមំ ថេរំ, ឥត្ថន្នាមេន ថេរេន (ត្រង់

ឥត្ថន្នាមំ, ឥត្ថន្នាមេន ត្រូវបញ្ចូលតាមបញ្ញត្តិ); សេចក្ដីប្រែត្រូវតម្រូវទៅតាមបាលីដែលសូត្របញ្ចូល ។

(៣) បើភិក្ខុអ្នកសួរ - អ្នកឆ្លើយពុំបានសន្មតខ្លួនជាមុន ហើយស្រាប់តែសួរ - ឆ្លើយ វិន័យតែម្ដង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (ទុរោបសថក្ខនកៈ) ។

(៤) បើបវារណាកម្មកុំថា ឧបោសថស្ស ត្រូវថា បវារណាយ ប្រែថា «នៃបវារណា» ។

(៥) បន្ទាប់អំពីពាក្យនេះ, បើវេលាថ្ងៃ ត្រូវថា ឥ-ទានិ សុរិយាលោកស្ស អត្ថិតាយ បទីបកិច្ចំ នត្ថិ ប្រែថា «ពេលនេះ ពុំមានការអុជប្រទីបបំភ្លឺទេ ព្រោះមានពន្លឺថ្ងៃហើយ» ។ បើក្នុងវេលារាត្រី ត្រូវថា ឥទានិ សុរិយាលោកស្ស នត្ថិតាយ បទីបកិច្ចំ អត្ថិ ប្រែថា «ពេលនេះ មានការអុជប្រទីបបំភ្លឺ ព្រោះពុំមានពន្លឺថ្ងៃ» ។

(៦) ជា ខានីយបរិភោជនីយដ្ឋបនញ្ញ ក៏មាន, ខានីយបរិភោជនីយប្បដ្ឋបនញ្ញ ក៏មាន, ខានីយបរិភោជនីយុបដ្ឋបនញ្ញ ក៏មាន (ពិនិត្យមើលទៅ ឃើញថាប្រើការបានដូចគ្នា) ។

(៧) បើបវារណកម្ម ត្រូវថា បវារណាកម្មស្ស ប្រែថា «នៃបវារណកម្ម» ។

(៨) បើបវារណកម្ម ត្រូវថា ឆន្ទប្បវារណា ប្រែថា «ឆន្ទៈ ១ បវារណា ១» ឬ «ឆន្ទៈនិងបវារណា» ។

(៩) ជា ឆន្ទបារិសុទ្ធិអាហារណំ (តញ្ញ ៩ ឆឆត្តិ) ដូច្នេះក៏មាន ។ បើបវារណកម្ម ត្រូវថា ឆន្ទប្បវារណាហារណញ្ញ ឬ ឆន្ទប្បវារណាហារណំ (...) ។ ត្រង់វង់ក្រចកនេះ, បើវត្តដែលមានមហាសីមា ហើយមានភិក្ខុនាំឆន្ទៈនិងបារិសុទ្ធិមក នោះពុំបាច់ប្រើបាលីនេះឡើយ ។

(១០) ត្រង់ថ្ងៃ១៤កើតខែផល្គុន ត្រូវថា... ឥមិនា បក្ខេន យោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, សត្ត ឧបោសថា អតិក្កន្តា, អដ្ឋ ឧបោសថា បរិបុណ្ណា ប្រែថា «...ឧបោសថទាំងឡាយ៨គ្រប់ហើយ» ។ កន្លងហួសទៅ, បើភិក្ខុសង្ឃដឹងច្បាស់ ថាក្នុងឆ្នាំមុខបន្ទាប់នោះ នឹងមានអធិកមាសតាមអំណាចចន្ទគតិ, ត្រង់ថ្ងៃ ១៤ រោចខែផល្គុន (ឧបោសថទី ១) ត្រូវថា អយំ គិម្ហ ឧតុ, អស្មិំ ឧតុម្ហិ បកតិវសេន អដ្ឋ ឧបោសថា អធិកមាសវសេន ទស ឧបោសថា, ឥមស្មិំ បន ឧតុម្ហិ អធិកមាសោ ករិស្សតិ, តស្មា ឥមិនា បក្ខេន យោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, (ឆត្តិ ឧបោសថោ អតិក្កន្តោ ត្រង់ឧបោសថទី ១ បាលីប្រាប់អតីតឧបោសថនេះ បើមិនចាំបាច់ថាក៏បាន, លោកមិនសូវដែលថាទេ), នវ ឧបោសថា អវ-

សិដ្ឋា ។ ដល់ថ្ងៃ ១៤ កើតខែចេត្រ ដែលជាខែចូលឆ្នាំថ្មីហើយ, ត្រូវថា អយំ គិម្ហឧតុ, អស្មិំ ឧតុម្ហិ បកតិវសេន អដ្ឋ ឧបោសថា, អធិកមាសវសេន ទស ឧបោសថា, ឥមស្មឹ បន សំវច្ឆរេ អធិកមាសោ អត្ថិ, តស្មា ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ឯកោ ឧបោសថោ អតិក្កន្តោ, អដ្ឋ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។ ប៉ុន្តែ បើលុះមកដល់ខែអាសាឍ ទើបភិក្ខុសង្ឃដឹងថាឆ្នាំនោះមានអធិកមាស, នោះលោកឲ្យប្រាប់ថា មានអធិកមាស, ថាមានឧបោសថ ១០ ដូចខាងលើនេះ ពីត្រឹមថ្ងៃ ១៤ កើតខែបឋមាសាឍ្ហទៀតទៅ ។ ដល់ថ្ងៃ ១៤ កើតខែទុតិយាសាឍ្ហ ត្រូវថា... ទវេ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ទស ឧបោសថា បរិបុណ្ណា ។ បែបថ្មីប្រើត្រឹមតែ...អស្មឹ ឧតុម្ហិ អធិកមាសវសេន ទស

ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោស-
ថោ សម្បត្តោ,...*ក៏បាន ។ ក្នុងវស្សានរដូវត្រង់ថ្ងៃ ១៤
រោចខែអាសាឍឬទុតិយាសាឍ្ហ ត្រូវថា* អយំ វស្សា-
នឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ សត្ត ច ឧបោសថា ឯកា
ច បវារណា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោស-
ថោ សម្បត្តោ, (នត្ថិ ឧបោសថោ អតិក្កន្តោ),
ឆ ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា អវសិដ្ឋា ។
ត្រង់ថ្ងៃ ១៤ កើត ខែអស្សុជ (ជាថ្ងៃបវារណា) ត្រូវថា...
អស្មឹ ឧតុម្ហិ សត្ត ច ឧបោសថា ឯកា ច បវា-
រណា, ឥមិនា បក្ខេន បវារណា និរសោ សម្ប-
ត្តោ (ឬបវារណា សម្បត្តា ក៏បាន), បញ្ច ឧបោ-
សថា អតិក្កន្តា ទ្វេ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។
ត្រង់ថ្ងៃ១៤កើតខែកត្តិកត្រូវថា... អស្មឹ ឧតុម្ហិ សត្ត
ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា, ឥមិនា

បត្វេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ឆ ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា អតិក្កន្តា, សត្ត ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា បរិបុណ្ណា ។

(១១) បើបវារណាកម្ម ត្រូវថា បវារណាត្តេ ប្រែថា "ក្នុងពេលបវារណា" ។

(១២) ត្រូវដាក់បាលីតាមចំនួនភិក្ខុ, បើភិក្ខុ ៤ រូប ថា ចត្តារោ ជាដើមទៅ ហើយត្រូវប្រែតាមចំនួនភិក្ខុដែលសូត្រជាភាសាបាលី ។

(១៣) ថា (ឯត្តកា) ភិក្ខូ សន្និបតិតា ហោន្តិ ក៏មាន ។ ក្នុងប្រទេសខ្លះលោកប្រើបាលី រាប់ចំនួនភិក្ខុថា ឥមស្មឹ ឧបោសថគ្គេ ឯត្តកា ភិក្ខូ សន្និបតិតាតិ ភិក្ខូនំ គណនា, ឥមស្មឹ ឧបោសថគ្គេ (ឯត្តកា) ភិក្ខូ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

(១៤) បើបវារណាកម្ម ត្រូវថា ឆន្ទប្បវារណាហារណាឌីឆិ ប្រែថា "មានការនាំឆន្ទៈនិងបវារណាមកជាដើម" ឬថាត្រឹមតែ ឆន្ទាហារណាឌីឆិ ក៏បាន ។

(១៥) បើបវារណាកម្ម ត្រូវថា ញត្តិយា ឋបនតោ ប្រែថា "មុនការតាំងញត្តិ" ។

(១៦) បើបវារណាកម្ម ត្រូវថា បវារណា ប្រែថា "បវារណា" ។

(១៧) បើបវារណាកម្ម ត្រូវប្រែថា "បវារណាកម្ម" ។

(១៨) បើបវារណាកម្ម ត្រូវថា បវារណាទិវសេសុ ប្រែថា "បណ្ដាថ្ងៃបវារណាទាំងឡាយ" ។

(១៩) បើបវារណាកម្ម ត្រូវថា អជ្ជ បវារណា បណ្ណរសី ប្រែថា "ថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃបវារណា ទី ១៥"; បើភិក្ខុសង្ឃដែលចូលបុរិមិកាវស្សា ប្រកួតប្រកាន់បៀតបៀនគ្នា ក៏អាចបន្ថយទៅធ្វើបវារណា នៅថ្ងៃ ១៤ កោចខែអស្សុជ

បាន ត្រូវថា អជ្ជ បវារណា ចាតុទ្ទសី "ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃបវារណាទី១៤"; បើកិច្ចសង្ឃនោះឈ្មោះប្រកែកគ្នាខ្លាំង ពុំព្រមព្រៀងគ្នាសោះ ដូចរឿងកោសម្ពិកភិក្ខុ, នោះលោកថាបើព្រមព្រៀងគ្នានៅថ្ងៃណា ក្នុងរវាង ១ ខែខាងមុននៃវស្សានរដូវ, ត្រូវធ្វើបវារណាក្នុងថ្ងៃនោះ,ត្រូវថាអជ្ជ-បវារណាសាមគ្គី ប្រែថា "ថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃសាមគ្គីបវា-រណា" (កង្ខាវិតរណី អដ្ឋកថា បាតិមោក្ខ) ។

(២០) បើធ្វើឧបោសថកម្មនៅថ្ងៃ ១៤ កើត ត្រូវថា អជ្ជុបោសថោ ចាតុទ្ទសោ ប្រែថា "ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃឧ-បោសថទី ១៤"; បើធ្វើសាមគ្គីឧបោសថ ត្រូវថា អជ្ជុ-បោសថោ សាមគ្គី ប្រែថា "ថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃសាមគ្គីឧ-បោសថ", ។ ក្នុងប្រទេសខ្លះ លោកប្រើបាលីត្រង់នេះថា តីសុ ឧបោសថទិវសេសុ ចាតុទ្ទសីបណ្ណរសី-សាមគ្គីសុ យោ កោចិ ទិវសោ, អជ្ជ បន្នុបោ-

សថោ (បណ្ណរសោ) ។ បើឆ្នាំដែលមានអធិកវារៈ ត្រង់រនោចខែជេស្ឋ ត្រូវថា អជ្ជុបោសថោ ឬអជ្ជ បន្នុ-បោសថោ អធិកភាវវសេន បណ្ណរសោ ។

(២១) បើបវារណាកម្ម ត្រូវថា បវារណាកម្ម-ស្ស ប្រែថា «ដល់បវារណាកម្ម» ។

(២២) បើបវារណាកម្ម ត្រូវថា បញ្ច ប្រែថា «ប្រាំរូប» ។

(២៣) ភិក្ខុបកតត្ត គឺភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិ បារាជិក ។

(២៤) ហត្ថបាសក្នុងទីនេះបានសេចក្ដីថា ភិក្ខុទាំង-ឡាយត្រូវអង្គុយឲ្យជិតគ្នា មានចន្លោះមួយចំអាមចុះមកទើប បានឈ្មោះថា មិនលះហត្ថបាស, បើចន្លោះវែងជាងមួយចំ-អាម, ពុំឈ្មោះថាដាច់ហត្ថបាសឡើយ ជាហេតុឲ្យសង្ឃកម្ម ពុំសមគួរដល់សង្ឃ (វិនយត្ថមញ្ជូសា ដីកាបាតិមោក្ខ) ។

(២៥) គឺ ១ គ្រហស្ថ, ២ ភិក្ខុនី, ៣ សិក្ខមានា, ៤ សាមណេរ, ៥ សាមណេរី, ៦ ភិក្ខុពោលលាសិក្ខា, ៧ ភិក្ខុអ្នកត្រូវអន្តិមវត្ថុ, ៨ ភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ, ៩ ភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិ, ១០ ភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិលាមក, ១១ បណ្ឌក, ១២ ភិក្ខុអ្នកលួចសំវាស, ១៣ ភិក្ខុអ្នកចូលកន់ពួកតិត្ថិយ, ១៤ តិរច្ឆាន, ១៥ មាតុឃាតក, ១៦ បិតុឃាតក, ១៧ អរហន្តឃាតក, ១៨ ភិក្ខុនីទូសក, ១៩ ភិក្ខុអ្នកបំបែកសង្ឃ, ២០ លោហិតុប្បាទក, ២១ ឧភតោព្យញ្ជនក ។

(២៦) បើបវារណាកម្ម ត្រូវថា បវារណាកម្មំ ប្រែថា “បវារណាកម្ម” ។

(២៧) ក្រន់ ទេសិតាបត្តិកស្ស សមក្តស្ស នេះប្រើជា ឥមស្ស និសិន្នស្ស ប្រែថា "ដែលអង្គុយនេះ" ក៏មាន ។

(២៨) បើបរិករណកម្ម ត្រូវថា ញត្តិំ ឋបេតុំ ប្រែថា "ដើម្បីតាំងញត្តិ" ។

(២៩) ជា អជ្ឈេសនំ ក៏មាន ។

(៣០) ក្នុងគម្ពីរវិនយជាសិក្ខាបទ និងក្នុងប្រទេសខ្លះ លោកប្រើបាលីនេះជា ករោម ដោយអានថា អាកជនា ជំនួសសង្ឃតាំងអស់ ។

បុព្វករណ៍ និងបុព្វកិច្ច

នៃ

ឧបោសថកម្ម និង បវារណាកម្ម

បាលី-ប្រែ

មុននឹងធ្វើឧបោសថកម្មឬបវារណាកម្ម, ត្រូវភិក្ខុពីររូបដែលឈ្លាសប្រតិពល ចេះចាំបុព្វករណ៍ និងបុព្វកិច្ច ប្រកាសសួរ-ឆ្លើយទៅវិញទៅមក ក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ជាសេចក្ដីដូចតទៅនេះ

បាលី

(ភិក្ខុអ្នកសួរ ត្រូវសូត្រប្រកាស សន្មតខ្លួនឯងជាអ្នកសួរវិន័យ ផ្ទៀងសព្ទថា:)

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ
សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។ (៣ ចប់) ។

សុណាតុ មេ ភន្តេ(១) សង្ឃោ,
យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ,
អហំ អាយស្មន្តំ (ឥត្ថន្នាមំ)(២) វិនយំ
បុច្ឆេយ្យំ ។

(ភិក្ខុអ្នកឆ្លើយ ត្រូវសូត្រប្រកាស សន្មតខ្លួនឯងជាអ្នកឆ្លើយវិន័យ ផ្ទៀងសព្ទថា:)

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ
សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។ (៣ ចប់) ។

ប្រែ

សូមនមស្ការចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្ត-សម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គនោះ ។

បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន,(១) សូមព្រះសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំព្រះករុណា,

បើសង្ឃកម្មនេះមានកាលដ៏សមគួរហើយ,

ខ្ញុំព្រះករុណា ត្រូវសួរវិន័យនឹងលោកអ្នកមានអាយុ (ឈ្មោះនេះ)(២) ។

(ប្រែដូចមុន)

សុណាតុ មេ ភន្តេ(១) សង្ឃោ,

យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ,

អហំ អាយស្មតា (ឥត្ថន្នាមេន)(២) វិនយំ

បុដ្ឋោ វិស្សជ្ជេយ្យំ ។

(ភិក្ខុអ្នកសួរ ត្រូវសួរថា:)

សម្មជ្ជនី បទីបោ ច ឧទកំ អាសនេន ច

ឧបោសថស្ស(៣)ឯតានិ បុព្វករណន្តិ វុច្ចតិ ។

ឧកាស !

សម្មជ្ជនី ?

វិស្សជ្ជនា- សម្មជ្ជនករណញ្ច ។

បុច្ឆា- បទីបោ ច ?

វិ- បទីបុជ្ជលនញ្ច(៤) ។

បុ- ឧទកំ អាសនេន ច ?

(ប្រែដូចមុន)

ខ្ញុំព្រះករុណាដែលលោកអ្នកមានអាយុ (ឈ្មោះនេះ) (២) សួរវិន័យហើយ ត្រូវតែដោះស្រាយ (៣) ។

ᐧ

សម្មជ្ជនវត្ត ១, ប្រទីប ១, ទឹក ១, អាសនៈ ១; (ទាំង ៤ យ៉ាង) នេះ លោកហៅថាបុព្វករណ៍ នៃឧបោសថ (៤) ។

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមគោរព !

ដូចម្តេចហៅថាសម្មជ្ជនវត្ត ?

ឆ្លើយ– គឺការបោសសំអាត (ទីនេះឯង) ។

សួរ– ចុះប្រទីប ?

ឆ– គឺការអុជប្រទីបបំភ្លឺ ។

ស– ទឹកនិងអាសនៈ (នោះដូចម្តេច) ?

វិ– អាសនេន សហ បានីយបរិ-
ភោជនីយឧទកដ្ឋបនញ្ច(៦) ។

បុ– ឧបោសថស្ស(៧) ឯតានិ បុព្វ-
ករណន្តិ វុច្ចតិ ?

វិ– ឯតានិ ចត្តារិ វត្តានិ សម្មជ្ជនករ-
ណាទីនិ សង្ឃសន្និបាតតោ បឋមំ កត្តព្វត្តា,
ឧបោសថស្ស(៧) ឧបោសថកម្មស្ស(៣) បុព្វ-
ករណន្តិ វុច្ចតិ, បុព្វករណានីតិ អក្ខាតានិ ។

បុ– ឆន្ទបារិសុទ្ធិ(៨) ឧតុក្ខានំ
ភិក្ខុគណនា ច ឱវាទោ
ឧបោសថស្ស(៧) ឯតានិ បុព្វកិច្ចន្តិ វុច្ចតិ ។
ឆន្ទបារិសុទ្ធិ(៨) ?

វិ– ឆន្ទារហានំ ភិក្ខូនំ ឆន្ទបារិសុទ្ធិ-
អាហរណញ្ច(៩) (៥ជ ទត្តិ) ។

ឆ– គឺការតម្កល់ទឹកឆាន់និងទឹកប្រើប្រាស់ទុក ព្រមទាំងការក្រាលអាសនៈ ។

ស– វត្តទាំងឡាយនេះ ម្ដេចក៏ឈ្មោះថា បុព្វករណ៍នៃឧបោសថ(២) ?

ឆ– វត្តទាំង ៤ យ៉ាង មានការបោសសំអាតជាដើមនេះ បានជាឈ្មោះថាបុព្វករណ៍, បានជាលោកហៅថាបុព្វករណ៍នៃឧបោសថ(២) នៃឧបោសថកម្ម(៣) ព្រោះជាវត្តដែលភិក្ខុត្រូវធ្វើ មុនពេលដែលសង្ឃមកជួបជុំ ។

ស– កម្មទាំងឡាយនេះគឺឆន្ទៈ១, បារិសុទ្ធិ(៤) ១, ការប្រាប់ឫក្ស ១, ការរាប់ចំនួនភិក្ខុ ១, ឱវាទ ១, ឈ្មោះថាបុព្វកិច្ចនៃឧបោសថ(២) ។

ចុះឆន្ទៈនិងបារិសុទ្ធិ(៤) (ដូចម្ដេច) ?

ឆ– ការនាំមកនូវឆន្ទៈនិងបារិសុទ្ធិ(៤) នៃភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលគួរដល់ឆន្ទៈ (ពុំមាននៅទីនេះទេ) ។

បុ– ឧតុក្ខានំ ?

វិ– ហេមន្តាទីនំ តិណ្ណំ ឧតូនំ ឯត្តកំ អតិក្កន្តំ, ឯត្តកំ អវសិដ្ឋន្តិ ឯវំ ឧតុអាចិក្ខនំ; ឧតូនីធ បន សាសនេ ហេមន្តគិម្ហវស្សានានំ វសេន តីណិ ហោន្តិ;

[អយំ ហេមន្តឧតុ, អស្មិំ ឧតុម្ហិ អដ្ឋ ឧបោសថា,

ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ,

ឯកោ ឧបោសថោ អតិក្កន្តោ,

ឆ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា[១០]] ៗ

បុ– ភិក្ខុគណនា ច ?

វិ– ឥមស្មិំ ឧបោសថគ្គេ[១១]

ស– ចុះការប្រាប់ផ្លូវ (ដូចម្ដេច)

ឆ– ការប្រាប់ផ្លូវមានដោយន័យយ៉ាងនេះថា :

"បណ្ដាផ្លូវទាំងបី មានហេមន្តផ្លូវជាដើម (ឡើងថា)

ផ្លូវប៉ុណ្ណេះកន្លងទៅហើយ, នៅសល់ប៉ុណ្ណេះទៀត" ;

ក៏ក្នុងសាសនានេះ មានផ្លូវបី ដោយអំណាចផ្លូវត្រជាក់,

ផ្លូវក្ដៅ និងផ្លូវភ្លៀង ;

(នេះជាផ្លូវត្រជាក់, ក្នុងផ្លូវនេះមានឧបោសថ ៨,

ឧបោសថមួយមកដល់ព្រមហើយដោយប័ក្ខនេះ,

ឧបោសថមួយកន្លងទៅហើយ,

នៅសល់ឧបោសថប្រាំមួយទៀត) ។

ស– ចុះការរាប់ចំនួនភិក្ខុ ?

ឆ– ក្នុងរោងឧបោសថ (១១) នេះ,

សន្និបតិតានំ ភិក្ខូនំ គណនា,

(ឯត្តកា[១២]) ភិក្ខូ ហោន្តិ[១៣] ។

បុ– ឱវាទោ ?

វិ– ភិក្ខុនីនំ ឱវាទោ ទាតព្វោ,

(ឥទានិ បន តាសំ នត្ថិតាយ, សោ ច ឱវាទោ ឥធ នត្ថិ) ។

បុ– ឧបោសថស្ស[៤] ឯតានិ បុព្វកិច្ចន្តិ វុច្ចតិ ?

វិ– ឯតានិ បញ្ច កម្មានិ ឆន្ទាហរណាទីនិ[១៤] បាតិមោក្ខុទ្ទេសតោ[១៥] បឋមំ កត្តព្វត្តា ឧបោសថស្ស[៤] ឧបោសថកម្មស្ស[៧] បុព្វកិច្ចន្តិ វុច្ចតិ, បុព្វកិច្ចានីតិ អក្ខាតានិ ។

ចំនួនភិក្ខុទាំងឡាយដែលបានមកប្រជុំគ្នា,

គឺភិក្ខុ (ប៉ុណ្ណេះរូប[១២]) ,

ស– ចុះឆន្ទ (ដូចម្ដេច) ?

ឆ– ភិក្ខុត្រូវឲ្យឆន្ទដល់ភិក្ខុទីទាំងឡាយ, (តែប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ពុំមានឆន្ទនោះទេ ព្រោះពុំមានភិក្ខុទីទាំងឡាយនោះឡើយ) ។

ស– កម្មទាំងនេះ ម្ដេចក៏ឈ្មោះថាបុព្វកិច្ចនៃឧបោសថ[៤] ?

ឆ– កម្មទាំង ៥ យ៉ាង មានការនាំឆន្ទៈ[១៤] មកជាដើមនេះ បានជាឈ្មោះថាបុព្វកិច្ច, បានជាលោកហៅថាបុព្វកិច្ច នៃឧបោសថ[៤], នៃឧបោសថកម្ម [៣] ព្រោះជាកិច្ចដែលសង្ឃត្រូវធ្វើឲ្យហើយ មុនការសំដែងបាតិមោក្ខ[១៥] ។

បុ– ឧបោសថោ[១៦]

យាវតិកា ច ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា
សភាគាបត្តិយោ ច ន វិជ្ជន្តិ,
វជ្ជនីយា ច បុគ្គលា តស្មិំ ន ហោន្តិ,
បត្តកល្លន្តិ វុច្ចតិ ។

ឧបោសថោ[១៦] ?

វិ– តីសុ ឧបោសថទិវសេសុ[១៨]
ចាតុទ្ទសីបណ្ណរសីសាមគ្គីសុ,
អជ្ជុបោសថោ[១៩] (បណ្ណរសោ)[២០] ។

បុ– យាវតិកា ច ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា ?

វិ– យត្តកា ភិក្ខូ តស្ស ឧបោសថ-
កម្មស្ស[២១] បត្តា យុត្តា អនុរូបា,
សព្វន្តិមេន បរិច្ឆេទេន ចត្តារោ[២២]ភិក្ខូ

ស– (លក្ខណៈ ៤ យ៉ាងគឺ) ឧបោសថ ១ [១៦],

ភិក្ខុទាំងឡាយប៉ុន្មានរូប ទើបគួរដល់ឧបោសថកម្ម ១ [១៧],

មិនមានសភាគាបត្តិ ១,

មិនមានបុគ្គលដែលគួរវៀរក្នុងសង្ឃកម្មនោះ ១,

ឈ្មោះថាឧបោសថកម្ម[១៧] មានកាលដ៏សមគួរ ។

ស– ចុះឧបោសថ[១៦] (ដូចម្ដេច) ?

ឆ– បណ្ដាថ្ងៃឧបោសថទាំងឡាយ [១៨] បី

គឺថ្ងៃទី ១៤, ទី ១៥ និងថ្ងៃសាមគ្គី,

ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃឧបោសថ [១៩] ទី ១៥[២០] ។

ស– ចុះភិក្ខុទាំងឡាយប៉ុន្មានរូប ទើបគួរនឹងធ្វើ

ឧបោសថកម្ម[១៧] បាន ?

ឆ– ភិក្ខុទាំងឡាយតាមតែប៉ុន្មានរូបក៏ដោយ គួរ

ដល់ឧបោសថកម្ម[២១] នោះ,

ដោយកំណត់យ៉ាងតិចបំផុត ភិក្ខុត្រឹមតែបួន[២២] រូប

បកតត្តា សង្ឃេន អនុក្ខិត្តា,
តេ ច ខោ ហត្ថបាសំ អវិជហិត្វា
ឯកសីមាយំ ឋិតា ។

បុ– សភាគាបត្តិយោ ច ន វិជ្ជន្តិ ?

វិ–វិកាលភោជនាទិវត្ថុសភាគាបត្តិយោ ច ន វិជ្ជន្តិ ។

បុ– វជ្ជនីយា ច បុគ្គលា តស្មិំ ន ហោន្តិ?

វិ– គហដ្ឋបណ្ឌកាទយោ ឯកវីសតិ វជ្ជនីយបុគ្គលា, ហត្ថបាសតោ ពហិករណវសេន វជ្ជេតព្វា, តស្មិំ ន ហោន្តិ ។

បុ– បត្តកល្លន្តិ វុច្ចតិ ?

ដែលជាបកតត្ត[២៣] សង្ឃពុំបានលើកវត្ត, ឡែកភិក្ខុទាំងនោះឋិតនៅក្នុងសីមាមួយ មិនលះហត្ថបាសគ្នា[២៤] ។

ស– ចុះដែលមិនមានសភាគាបត្តិ (នោះដូចម្ដេច) ?

ឆ– គឺមិនមានអាបត្តិដែលមានចំណែកស្មើគ្នាដោយវត្ថុ មានការបរិភោគ (ភោជន) ក្នុងវេលាវិកាលជាដើម ។

ស– បុគ្គលដែលគួរវៀរ ពុំមានក្នុងឧបោសថកម្ម[១៣] នោះ (តើដូចម្ដេច) ?

ឆ– គឺពុំមានវជ្ជនីយបុគ្គល ២១ ចំពូក[២៥] មានគ្រហស្ថនិងបណ្ឌកជាដើម ដែលសង្ឃគួរវៀរ ដោយអំណាចនៃការធ្វើឡើងនៅខាងក្រៅហត្ថបាស ក្នុងឧបោសថកម្ម[១៣] នោះ ។

ស– (ឧបោសថកម្ម[១៣] នោះ ឈ្មោះថាមានកាលដ៏សមគួរ (តើដូចម្ដេច) ?

៦– សង្ឃស្ស ឧបោសថកម្មំ[២៦]

ឥមេហិ ចតូហិ លក្ខណេហិ សង្គហិតំ,

បត្តកល្លន្តិ វុច្ចតិ,

បត្តកាលវន្តន្តិ អក្ខាតំ ។

(ត្រូវភិក្ខុអ្នកសួរ សូត្រឆ្លើយ ជាសេចក្តីអារាធនាថា:)

បុព្វករណបុព្វកិច្ចានិ សមាបេត្វា,

ទេសិតាបត្តិកស្ស សមគ្គស្ស[២៧]

ភិក្ខុសង្ឃស្ស អនុមតិយា, បាតិមោក្ខំ

ឧទ្ទិសិតុំ[២៨] អារាធនំ[២៩] ករោមិ[៣០] ។

ឆ– ឧបោសថកម្ម(២៦) នៃសង្ឃ

ដែលបានកំណត់ហើយដោយលក្ខណៈទាំង ៤ យ៉ាងនេះ,

ឈ្មោះថាមានការដ៏សមគួរ,

លោកហៅថាឧបោសថកម្ម(១៧) មានការដ៏សមគួរហើយ ។

តាមសេចក្តីយល់ព្រមរបស់ព្រះភិក្ខុសង្ឃ ដែលបានបំពេញបុព្វករណ៍ និងបុព្វកិច្ចទាំងឡាយរួចស្រេចហើយ, សំដែងអាបត្តិហើយ, ព្រមព្រៀងគ្នា(២៧), ខ្ញុំព្រះករុណាសូមអាពធនា (លោកអ្នកមានអាយុ) ដើម្បីសំដែងបាតិមោក្ខ(២៨) (តទៅ) ។

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ

សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។ (៣ ចប់) ។

សុណាតុ មេ ភន្តេ[១] សង្ឃោ,

អជ្ជុបោសថោ (បណ្ណរសោ)[២]

យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ,

សង្ឃោ ឧបោសថំ ករេយ្យ,

បាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិសេយ្យ ។

កឹ សង្ឃស្ស បុព្វកិច្ចំ?

បារិសុទ្ធឹ អាយស្មន្តោ អារោចេថ;

---

១ បើភិក្ខុអ្នកសំដែងបាតិមោក្ខនោះចាស់ជាងគេទាំងអស់ត្រូវថាអាវុសោ ។

២ បើថ្ងៃ១៤កើតត្រូវថាចាតុទ្ទសោ, បើថ្ងៃសាមគ្គីត្រូវថាសាមគ្គី ។

សូមនមស្ការចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្ត-សម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គនោះ ។

បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន(១) សូមព្រះសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំព្រះករុណា,

ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃឧបោសថ (ទី ១៤) (២),

បើឧបោសថកម្មនេះមានកាលដ៏គួរដល់សង្ឃហើយ,

សង្ឃគួរធ្វើឧបោសថ,

គួរសំដែងបាតិមោក្ខ ។

បុព្វកិច្ចរបស់សង្ឃ, (សង្ឃបានធ្វើហើយ) ឬ ?

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ, សូមលោកទាំង-ឡាយប្រាប់នូវសេចក្ដីបរិសុទ្ធិ,

---

១ បើជា អាវុសោ ត្រូវប្រែថា ម្នាលសង្ឃដ៏ចំរើន ។ ២ បើថ្ងៃ១៥ពេញ ត្រូវប្រែថា ទី ១៥ ។ បើថ្ងៃសាមគ្គី ត្រូវប្រែថា ថ្ងៃសាមគ្គី ។

បាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិសិស្សាមិ,

តំ សព្វេវ សន្តា សាធុកំ សុណោម

មនសិករោម,

យស្ស សិយា អាបត្តិ, សោ អាវិករេយ្យ,

អសន្តិយា អាបត្តិយា តុណ្ហី ភវិតព្វំ;

តុណ្ហីភាវេន ខោ បនាយស្មន្តេ បរិសុទ្ធាតិ

វេទិស្សាមិ;

យថា ខោ បន បច្ចេកបុដ្ឋស្ស

វេយ្យាករណំ ហោតិ,

ឯវមេវំ(១) ឯវរូបាយ បរិសាយ យាវតតិយំ

អនុស្សាវិតំ ហោតិ,

យោ បន ភិក្ខុ យាវតតិយំ អនុស្សាវិយមានេ

សរមានោ សន្តឹ អាបត្តឹ នាវិករេយ្យ,

---

១ ឱ. ម. ឯវមេវ ។

ខ្ញុំព្រះករុណានឹងសំដែងបាតិមោក្ខ ;
យើងទាំងឡាយដែលមាននៅ (ទីនេះ) ទាំងអស់គ្នា ត្រូវ
តាំងចិត្តស្ដាប់បាតិមោក្ខនោះ ឲ្យបានសម្រេចប្រយោជន៍,
លោកអង្គណាមានអាបត្តិ លោកអង្គនោះត្រូវសំដែងចេញ,
បើពុំមានអាបត្តិទេ ត្រូវនៅស្ងៀម ;
ខ្ញុំព្រះករុណានឹងដឹង ថាលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយជា
អ្នកបរិសុទ្ធ ដោយកិរិយានៅស្ងៀមនុ៎ះឯង ;
ដូចជាបុគ្គលដែលត្រូវគេសួរបញ្ហាចំពោះរូបម្នាក់ ៗ
តែងដោះស្រាយ យ៉ាងណាមិញ,
ពាក្យដែលខ្ញុំព្រះករុណាប្រកាសឲ្យដឹងអស់កំណត់បីដង
យ៉ាងនេះ ក្នុងបរិសទ្យមានសភាពយ៉ាងនេះ ក៏ដូច្នោះដែរ ;
កាលបើខ្ញុំព្រះករុណាសូត្រប្រកាសគ្រប់បីដងហើយ, ភិក្ខុ
ណាមួយកាលរលឹកឃើញ ថាមានអាបត្តិហើយ មិនព្រម
សំដែងចេញទេ,

សម្បជានមុសាវាទស្ស ហោតិ;

សម្បជានមុសាវាទោ ខោ បនាយស្មន្តោ

អន្តរាយិកោ ធម្មោ វុត្តោ ភគវតា,

តស្មា សរមានេន ភិក្ខុនា អាបន្នេន វិសុទ្ធា-

បេក្ខេន សន្តី អាបត្តិ អាវិកាតព្វា,

អាវិកតា ហិស្ស ផាសុ ហោតិ ។

ឧទ្ទិដ្ឋំ ខោ អាយស្មន្តោ និទានំ ។

តត្ថាយស្មន្តេ បុច្ឆាមិ,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?

ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិឈ្មោះសម្បជានមុសាវាទទុក្កដ ;

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ, ឯសម្បជានមុសាវាទហ្នឹង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថាជាអន្តរាយិកធម៌, ព្រោះហេតុនោះ (បើ) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិហើយ រលឹកឃើញបាន, មានបំណងចង់ឲ្យខ្លួនបរិសុទ្ធវិញ, ត្រូវតែសំដែងអាបត្តិដែលមាន (នោះចេញ),

ដ្បិតភិក្ខុនោះរមែងមានសេចក្ដីសប្បាយ ព្រោះការសំដែងអាបត្តិចេញនោះ ។

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ, និទាន ខ្ញុំព្រះករុណាបានសំដែងរួចហើយ ។

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ក្នុងនិទាននោះ,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាគំរប់ពីរដងទៀត,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?

តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?

បរិសុទ្ធេត្ថាយស្មន្តោ,

តស្មា តុណ្ហី ។

ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

និទានុទ្ទេសោ និដ្ឋិតោ

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាគំរប់បីដងទៀត,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

លោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ សុទ្ធតែជាអ្នកបរិសុទ្ធ

ក្នុងនិទាននុ៎ះហើយ,

ព្រោះហេតុនោះបានជានៅស្ងៀម ។

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមចាំទុកនូវហេតុនេះ ដោយកិរិយានៅស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

ចប់និទានុទ្ទេស (១) ។

---

១ និទានប្រែថា "សេចក្ដីផ្ដើមឬពាក្យប្រារព្ធ", ឧទ្ទេស ប្រែថា "បាលីដែលសំដែងឡើងទុកជាគោលដើមនៃសិក្ខាបទ" ។

តត្រិមេ ចត្តារោ បារាជិកា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

១– យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខូនំ សិក្ខាសាជីវសមាបន្នោ,
សិក្ខំ អប្បច្ចក្ខាយ,
ទុព្វល្យំ អនាវិកត្វា,
មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវេយ្យ
អន្តមសោ តិរច្ឆានគតាយបិ,
បារាជិកោ ហោតិ អសំវាសោ ។

២– យោ បន ភិក្ខុ គាមា វា អរញ្ញា វា
អទិន្នំ ថេយ្យសង្ខាតំ អាទិយេយ្យ,

អាបត្តិបារាជិកទាំងឡាយបួននេះ មកកាន់ឧទ្ទេសក្នុងបាតិមោក្ខនោះ ។

១- ភិក្ខុណាមួយដល់ព្រមដោយសិក្ខានិងសាជីវៈ(១)
របស់ភិក្ខុទាំងឡាយហើយ,
មិនពោលលាសិក្ខាចេញទេ,
មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ថាជាអ្នកមានកម្លាំងថយទេ,
ហើយសេពមេថុនធម្ម,
ដោយហោចទៅ សូម្បីតែនិងសត្វតិរច្ឆានញី,
(ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ជាបុគ្គលឥតសំវាស(២) ។

២- ភិក្ខុណាមួយកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ
ដោយចំណែកនៃចិត្តលួច អំពីស្រុកក្តី អំពីព្រៃក្តី,

---

១ ពាក្យថាដល់ព្រមដោយសិក្ខានិងសាជីវៈ បានសេចក្តីថា ភិក្ខុណាមួយជាអ្នកបានសិក្សាក្នុងអធិសីលសិក្ខានិងសិក្ខាបទ ដែលព្រះមានជោគទ្រង់បញ្ញត្តហើយ ។ ២ ឥតសំវាសគឺថា ឥតធម៌ដែលជាហេតុឲ្យនៅរួមជាមួយនិងភិក្ខុទាំងឡាយដទៃបាន ។

យថារូបេ អទិន្នាទានេ រាជានោ ចោរំ
គហេត្វា ហនេយ្យុំ វា ពន្ធេយ្យុំ វា
បព្វាជេយ្យុំ វា: ចោរោសិ ពាលោសិ
មូឡ្ហោសិ ថេនោសីតិ,
តថារូបំ ភិក្ខុ អទិន្នំ អាទិយមានោ,

អយម្បិ បារាជិកោ ហោតិ អសំវាសោ ។

៣– យោ បន ភិក្ខុ សញ្ចិច្ច មនុស្ស-
វិគ្គហំ ជីវិតា វោរោបេយ្យ,
សត្ថហារកំ វាស្ស បរិយេសេយ្យ,
មរណវណ្ណំ វា សំវណ្ណេយ្យ,
មរណាយ វា សមាទបេយ្យ:
អម្ភោ បុរិស, កឹ តុយ្ហិមិនា បាបកេន
ទុជ្ជីវិតេន? មតន្តេ ជីវិតា សេយ្យោតិ;

ព្រះរាជាទាំងឡាយចាប់ចោរបានហើយ គប្បីសម្លាប់ក្តី ឃុំឃាំងក្តី និរទេសក្តី ដោយព្រះរាជទណ្ឌការថា : "អាឯងជាចោរ, ជាមនុស្សពាលល្ងង់, ជាមនុស្សលួច" ព្រោះអទិន្នាទានមានសភាពយ៉ាងណា,

ភិក្ខុកាលកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ មានសភាពយ៉ាងនោះ,

ភិក្ខុនេះក៏ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ជាបុគ្គលឥតសំវាសដែរ ។

៣– ភិក្ខុណាមួយក្លែងផ្តាច់បង់រាងកាយរបស់មនុស្សឲ្យឃ្លាតចាកជីវិតក្តី,

ស្វែងរកសស្ត្រាវុធឲ្យគេសម្លាប់រាងកាយមនុស្សនោះក្តី,

ពណ៌នាគុណនៃសេចក្តីស្លាប់ក្តី,

ឬក៏និយាយណែនាំដើម្បីសេចក្តីស្លាប់ថា:

"នៃបុរសដ៏ចំរើន, ជីវិតអាក្រក់នេះមានប្រយោជន៍អ្វីដល់អ្នក? អ្នកស្លាប់ទៅវិញប្រសើរជាងរស់នៅ";

ឥតិ ចិត្តមនោ ចិត្តសង្កប្បោ,
អនេកបរិយាយេន មរណវណ្ណំ វា សំ-
វណ្ណេយ្យ, មរណាយ វា សមាទបេយ្យ,
អយម្បិ បារាជិកោ ហោតិ អសំវាសោ ។

៤ យោ បន ភិក្ខុ អនភិជានំ ឧត្តរិ-
មនុស្សធម្មំ អត្តុបនាយិកំ អលមរិយញា-
ណទស្សនំ សមុទាចរេយ្យ :
ឥតិ ជានាមិ, ឥតិ បស្សាមីតិ;
តតោ អបរេន សមយេន
សមនុគ្គាហិយមានោ វា អសមនុគ្គាហិយ-
មានោ វា អាបន្នោ,
វិសុទ្ធាបេក្ខោ ឯវំ វទេយ្យ :

អជានមេវំ អាវុសោ អវចំ "ជានាមិ"

ភិក្ខុមានចិត្តគិត មានសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងចិត្តដូច្នេះ, គប្បីពណ៌នាគុណនៃសេចក្តីស្លាប់ ឬគប្បីណែនាំ ដើម្បីសេចក្តីស្លាប់ ដោយអនេកបរិយាយ,

ភិក្ខុនេះក៏ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ជាបុគ្គលឥតសំវាសដែរ ។

៤- ភិក្ខុណាមួយមិនដឹងជាក់ ហើយពោលអួតឧត្តរិមនុស្សធម៌ គឺញាណនិងទស្សនៈដ៏ប្រសើរ ជាធម៌អាចកំចាត់បង់នូវកិលេស បង្អោនមកដាក់ខ្លួនថា៖

“ខ្ញុំដឹងដូច្នេះ, ខ្ញុំឃើញដូច្នេះ” ;

លុះដល់សម័យដទៃពីនោះមក

ទោះមានគេសាកសួរក្តី ឥតមានគេសាកសួរក្តី ក៏ហៅថាត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ,

(ទោះបី) មានប្រាថ្នាចង់ឲ្យបរិសុទ្ធ (គឺឲ្យរួចទោស) ហើយត្រឡប់ជានិយាយកែសំនួនយ៉ាងនេះវិញថា :

“នែអាវុសោ, ខ្ញុំមិនដឹងយ៉ាងនេះទេ, ប៉ុន្តែបានពោលថាដឹង,

អបស្សំ “បស្សាមិ”,

តុច្ឆំ មុសា វិលបិន្តិ,

អញ្ញត្រ អធិមានា,

អយម្បិ បារាជិកោ ហោតិ អសំវាសោ ។

ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អាយស្មន្តោ ចត្តារោ

បារាជិកា ធម្មា,

យេសំ ភិក្ខុ អញ្ញតរំ វា អញ្ញតរំ វា

អាបជ្ជិត្វា,

ន លភតិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ សំវាសំ,

យថា បុរេ តថា បច្ឆា

បារាជិកោ ហោតិ អសំវាសោ ។

តត្ថាយស្មន្តេ បុច្ឆាមិ,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?

ខ្ញុំមិនឃើញយ៉ាងនេះទេ, ប៉ុន្តែបានពោលថាឃើញ,
ខ្ញុំពោលកុហកសោះទេ ",
វៀរលែងតែសម្គាល់ ថាខ្លួនបានត្រាស់ដឹងពិត,
ភិក្ខុនេះក៏ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ជាបុគ្គលឥតសំវាសដែរ ។

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ, អាបត្តិឈ្មោះបារាជិកទាំងបួន ខ្ញុំព្រះករុណាបានសំដែងរួចហើយ,
បណ្តាអាបត្តិទាំងបួននោះ ភិក្ខុណាត្រូវអាបត្តិណាមួយហើយ,
ក៏មិនបាននូវការនៅរួម ជាមួយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយឡើយ,
កាលពីមុនយ៉ាងណាមិញ, លុះខាងក្រោយមក (ភិក្ខុនោះ)
ក៏ជាបារាជិករកសំវាសគ្មាន យ៉ាងនោះដែរ ។
ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ក្នុងអាបត្តិបារាជិកទាំងបួននោះ,
លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,
កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?
តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,
កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?
បរិសុទ្ធេត្ថាយស្មន្តោ,

តស្មា តុណ្ហី ។
ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

បារាជិកុទ្ទេសោ និដ្ឋិតោ ។

ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសួរជាគំរប់ពីរដងទៀត,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសួរជាគំរប់បីដងទៀត,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

លោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយសុទ្ធតែជាអ្នកវិសុទ្ធ

ក្នុងបារាជិកាបត្តិទាំងបួននុ៎ះហើយ,

ព្រោះហេតុនោះបានជានៅស្ងៀម ។

ខ្ញុំព្រះករុណា សូមចាំទុកនូវហេតុនេះ ដោយកិរិយានៅ

ស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

ចប់បារាជិកុទ្ទេស ។

ឥមេ ខោ បនាយស្មន្តោ តេរស
សង្ឃាទិសេសា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

១- សញ្ចេតនិកា សុក្កវិស្សដ្ឋិ,
អញ្ញត្រ សុបិនន្តា សង្ឃាទិសេសោ ។

២- យោ បន ភិក្ខុ ឱតិណ្ណោ
វិបរិណតេន ចិត្តេន,
មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ កាយសំសគ្គំ
សមាបជ្ជេយ្យ,
ហត្ថគ្គាហំ វា វេណិគ្គាហំ វា
អញ្ញតរស្ស វា អញ្ញតរស្ស វា អង្គស្ស
បរាមសនំ
សង្ឃាទិសេសោ ។

៣- យោ បន ភិក្ខុ ឱតិណ្ណោ
វិបរិណតេន ចិត្តេន

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ, អាបត្តិឈ្មោះសង្ឃាទិសេសទាំង ១៣ នេះឯង មកកាន់ទុស ។

១– ភិក្ខុក្លែងញ៉ាំងទឹកសុក្កៈ ឲ្យឃ្លាតចេញ, ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស, លើកលែងតែយល់សប្តិ ។

២– ភិក្ខុណាមួយ ដែលកាមរាគគ្របសង្កត់ មានចិត្តប្រែប្រួល,

ដល់ព្រមនូវកាយសំសគ្គៈ មួយអន្លើដោយមាតុគ្រាម,

គោះចាប់ដៃក្តី ចាប់ផ្នួងសក់ក្តី

ឬស្ទាបអង្អែលអវយវៈត្រង់ណា ៗ ក្តី,

(ភិក្ខុនោះត្រូវ) អាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

៣– ភិក្ខុណាមួយ ដែលកាមរាគគ្របសង្កត់ មានចិត្តប្រែប្រួល,

មាតុគ្គាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសេយ្យ

យថាតំ យុវា យុវតឹ

មេថុនុបសញ្ហិតាហិ

សង្ឃាទិសេសោ ។

៤– យោ បន ភិក្ខុ ឱតិណ្ណោ

វិបរិណតេន ចិត្តេន

មាតុគ្គាមស្ស សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ

វណ្ណំ ភាសេយ្យៈ

ឯតទគ្គំ ភគិនិ បារិចរិយានំ យា មាទិសំ

សីលវន្តំ កល្យាណធម្មំ ព្រហ្មចារឹ ឯតេន

ធម្មេន បរិចរេយ្យាតិ មេថុនុបសញ្ហិតេន

សង្ឃាទិសេសោ ។

និយាយបែបជ់មាតុគ្រាមដោយសំដីអាក្រក់ ៗ ,
ដូចប្រុសកម្លោះនិយាយបែបជ់ស្រីក្រមុំ
ដោយសំដីដែលប្រកបដោយមេថុន ,
(ភិក្ខុនោះត្រូវ) អាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

៤– ភិក្ខុណាមួយ ដែលកាមរាគគ្របសង្កត់ មាន ចិត្តប្រែប្រួល ,
និយាយសរសើរគុណនៃការបម្រើខ្លួនដោយកាម ក្នុងសំណាក់មាតុគ្រាម ដោយសំដីប្រកបដោយមេថុនធម្មថា :
“ម្នាលប្អូនស្រី ! ស្រីណាបម្រើអ្នកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ មានសីល មានកល្យាណធម៌ ប្រហែលដូចអាត្មា ដោយមេថុនធម្មនុ៎ះ, ការបម្រើនេះរបស់ស្រីនោះ ឈ្មោះថា ជាកំពូលនៃការបម្រើទាំងឡាយ”,
(ភិក្ខុនោះត្រូវ) អាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

៥– យោ បន ភិក្ខុ សញ្ចរិត្តំ សមា-
បជ្ជេយ្យ ឥត្ថិយា វា បុរិសមតឹ
បុរិសស្ស វា ឥត្ថឹមតឹ
ជាយត្តនេ វា ជារត្តនេ វា
អន្តមសោ តំខណិកាយបិ
សង្ឃាទិសេសោ ។

៦– សញ្ញាចិកាយ បន ភិក្ខុនា កុដឹ
ការយមានេន អស្សាមិកំ អត្តុទ្ទេសំ
បមាណិកា ការេតព្វា
តត្រិទំ បមាណំ :

៥– ភិក្ខុណាមួយ ប្រព្រឹត្តនិយាយដឹកនាំ,
(ប្រាប់) សេចក្ដីប្រាថ្នារបស់បុរស ដល់ស្ត្រីក្ដី,
(ប្រាប់) សេចក្ដីប្រាថ្នារបស់ស្ត្រី ដល់បុរសក្ដី,
ឲ្យបានគ្នាជាប្ដីប្រពន្ធជាសហាយស្មន់,
ដោយហោចទៅ សូម្បីតែ (ប្រាប់) ដល់ស្ត្រីពេស្យា(១),
(ភិក្ខុនោះត្រូវ) អាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

៦ – កាលបើភិក្ខុឲ្យគេធ្វើកុដិដែលពុំមានទាយកជាម្ចាស់របស់ ចំពោះជាទីនៅនៃខ្លួន ដោយការសូមគ្រឿងឧបករណ៍មកខ្លួនឯង,
ត្រូវធ្វើឲ្យប្រកបដោយប្រមាណ,
ប្រមាណកុដិនោះគឺ :

១ ប្រែតាមស័ព្ទថា : ស្រីដែលបុរសគប្បីនៅរួមអស់ខណៈមួយរំពេច, គឺស្រីអ្នកលេង, ស្រីឈ្នួល, ស្រីផ្កាមាស ។

ទីឃសោ ទ្វាទសវិទត្ថិយោ សុគតវិទត្ថិយា

តិរិយំ សត្តន្តរា;

ភិក្ខូ អភិនេតព្វា វត្ថុទេសនាយ;

តេហិ ភិក្ខូហិ វត្ថុំ ទេសេតព្វំ អនារម្ភំ

សបរិក្កមនំ;

សារម្ភេ ចេ ភិក្ខុ វត្ថុស្មឹ អបរិក្កមនេ

សញ្ញាចិកាយ កុដឹ ការេយ្យ,

ភិក្ខូ វា អនភិនេយ្យ វត្ថុទេសនាយ

បមាណំ វា អតិក្កាមេយ្យ,

សង្ឃាទិសេសោ ។

បណ្ដោយ ១២ ចំអាម ទទឹង ៧ ចំអាម,

ដោយចំអាមព្រះសុគត វាស់ក្នុងខាងក្នុង;

ត្រូវនាំភិក្ខុទាំងឡាយមកសំដែងទីឲ្យ,

ភិក្ខុទាំងនោះ គប្បីសំដែងទីដែលមិនមានសេចក្ដីរង្កៀស(១)

មានឧបចារៈ(២)ឲ្យ;

បើភិក្ខុឲ្យគេធ្វើកុដិដោយការសូមគ្រឿងឧបករណ៍គេមកខ្លួន

ឯង ក្នុងទីដែលមានសេចក្ដីរង្កៀសទាំងមិនមានឧបចារៈក្ដី,

មិននាំភិក្ខុទាំងឡាយមកសំដែងទីឲ្យក្ដី,

ធ្វើឲ្យកន្លងហួសប្រមាណក្ដី,

ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

---

១ ទីដែលមានសេចក្ដីរង្កៀស គឺទីជាលំនៅនៃពួកស្រមោច, កណ្ដៀរ, កណ្ដុរ, ពស់, ខ្ទួយ.. .ដំរី... ខ្លា ..., ទីជាំបុព្វាបរណ្ណជាតិ·...វាលសម្រាប់លេង, កន្លែងផ្លូវដើរទៅមក ។ល។ (មើល វិ. ភ. ២ ប. ២០៤, ២០៥· ទ. ១៩៨, ១៩៩) . ។ ២ ទីមិនមានឧបចារៈ គឺទីដែលរទេះទឹមហើយស្រេច បត់មិនបាន ឬបង្វិលបង្គោងជុំវិញមិនបាន ។

៧- មហល្លកំ បន ភិក្ខុនា វិហារំ
ការយមានេន សស្សាមិកំ អត្តុទ្ទេសំ,
ភិក្ខូ អភិនេតព្វា វត្ថុទេសនាយ ;
តេហិ ភិក្ខូហិ វត្ថុំ ទេសេតព្វំ អនារម្ភំ
សបរិក្កមនំ ;
សារម្ភេ ចេ ភិក្ខុ វត្ថុស្មឹ អបរិក្កមនេ
មហល្លកំ វិហារំ ការេយ្យ
ភិក្ខូ វា អនភិនេយ្យ វត្ថុទេសនាយ,
សង្ឃាទិសេសោ ។

៨- យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុំ ទុដ្ឋោ
ទោសោ អប្បតីតោ អមូលកេន
បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេយ្យ ៖

៧– កាលបើភិក្ខុឲ្យគេធ្វើវិហារធំ(១) មានម្ចាស់

ចំពោះជាទីនៅនៃខ្លួន ,

ត្រូវនាំភិក្ខុទាំងឡាយមកសំដែងទីឲ្យ ;

ភិក្ខុទាំងនោះ គប្បីសំដែងទីដែលមិនមានសេចក្ដីរង្កៀស

មានឧបចារៈឲ្យ ;

បើភិក្ខុឲ្យគេធ្វើវិហារធំ ក្នុងទីដែលមានសេចក្ដីរង្កៀស

ទាំងមិនមានឧបចារៈក្ដី ,

មិននាំភិក្ខុទាំងឡាយមកសំដែងទីឲ្យក្ដី ,

ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

៨– ភិក្ខុណាមួយ ក្រោធខឹង ប្រទូស្ត អាក់អន់ចិត្ត,

ចោទកំចាត់ភិក្ខុផងគ្នា ដោយអាបត្តិបារាជិកមិនមានមូល

ដោយបំណងថា :

---

(១) វិហារធំគឺកុដិធំដែលមានម្ចាស់ ដែលគេបូកណាបខាងក្នុងក្ដី, ខាងក្រៅក្ដី, ទាំងក្នុងទាំងក្រៅក្ដី (មើលវិ. ភ. ២ ប. ២២២ ទ. ២២៥) ។

អប្បេវ នាម នំ ឥមម្ហា ព្រហ្មចរិយា
ចាវេយ្យន្តិ
តតោ អបរេន សមយេន
សមនុគ្គាហិយមានោ វា
អសមនុគ្គាហិយមានោ វា,
អមូលកញ្ចេវ តំ អធិករណំ ហោតិ,
ភិក្ខុ ច ទោសំ បតិដ្ឋាតិ,
សង្ឃាទិសេសោ ។

៩– យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុំ ទុដ្ឋោ ទោសោ អប្បតីតោ, អញ្ញភាគិយស្ស អធិករណស្ស កញ្ចិ(•) ទេសំ លេសមត្តំ ឧបាទាយ, បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេយ្យ:

• ក្នុងបិដកបុរាណឃើញប្រើជាកិញ្ចិ (នបុំសកលិង្គ) ឯ "ទេស" សព្ទនេះជាបុំលិង្គ ត្រូវប្រើជា កោចិ ទេសោ, កញ្ចិ ទេសំ ទើបត្រូវតាមបែបវេយ្យាករណ៍ ។

"ធ្វើដូចម្ដេចហ្ន៎! អញនឹងញ៉ាំងភិក្ខុនោះឲ្យឃ្លាតចាក ព្រហ្មចរិយធម៌(១)នេះបាន";

លុះដល់សម័យដទៃពីនោះមក

ទោះមានគេសាកសួរក្ដី

ឥតមានគេសាកសួរក្ដី,

បើអធិករណ៍នោះ ប្រាកដជាពុំមានមូលមែន

ទាំងភិក្ខុក៏ប្ដេជ្ញាទោសខ្លួនផង,

(ភិក្ខុនោះត្រូវ) អាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

៩— ភិក្ខុណាមួយ ក្រោធខឹង ប្រទូស្ត អាក់អន់ចិត្ត, ប្រកាន់យកហេតុបន្តិចបន្តួចនៃអធិករណ៍ ដែលជារឿងដទៃ មកជាគ្រឿងអាង(២) ហើយចោទភិក្ខុដោយអាបត្តិបារាជិក ដោយបំណងថា :

---

១ ព្រហ្មចរិយធម៌នេះ បានសេចក្ដីថា ព្រះពុទ្ធសាសនានេះ ។ ២ គ្រឿងអាងមាន ១០ យ៉ាងគឺ ជាតិ, នាម, គោត្រ, ភេទ, អាបត្តិ, បាត្រ, ចីវរ, ឧបជ្ឈាយ៍, អាចារ្យ និងសេនាសនៈ ។

អប្បេវ នាម នំ ឥមម្ហា ព្រហ្មចរិយា

ចាវេយ្យន្តិ;

តតោ អបរេន សមយេន

សមនុគ្គាហិយមានោ វា,

អសមនុគ្គាហិយមានោ វា

អញ្ញភាគិយញ្ច តំ អធិករណំ ហោតិ,

កោចិ ទេសោ លេសមត្តោ ឧបាទិន្នោ,

ភិក្ខុ ច ទោសំ បតិដ្ឋាតិ,

សង្ឃាទិសេសោ ។

១០– យោ បន ភិក្ខុ សមគ្គស្ស

សង្ឃស្ស ភេទាយ បរក្កមេយ្យ,

ភេទនសំវត្តនិកំ វា អធិករណំ សមាទាយ

បគ្គយ្ហ តិដ្ឋេយ្យ;

សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ ឯវមស្ស វចនីយោ

" ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ! អញនឹងញ៉ាំងភិក្ខុនោះឲ្យឃ្លាត ចាក
ព្រហ្មចរិយធម៌នេះបាន" ;
លុះដល់សម័យដទៃពីនោះមក
ទោះមានគេសាកសួរក្តី ,
ឥតមានគេសាកសួរក្តី ,
បើអធិករណ៍នោះ ជារឿងដទៃទេ ,
ភិក្ខុប្រកាន់យកហេតុត្រឹមតែបន្តិចបន្តួច មកជាគ្រឿងអាង,
ចាំងភិក្ខុក៏ប្តេជ្ញាទោសខ្លួនផង,
(ភិក្ខុនោះត្រូវ) អាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

១០- ភិក្ខុណាមួយ ព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃ
ដែលព្រមព្រៀងគ្នា,
ឬប្រកាន់ផ្គងឡើងនូវអធិករណ៍ ដែលនាំសង្ឃឲ្យបែកបាក់
គ្នាហើយតាំងនៅ ;
ភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា :

មា អាយស្មា សមគ្គស្ស សង្ឃស្ស ភេទាយ
បរក្កមិ
ភេទនសំវត្តនិកំ វា អធិករណំ សមាទាយ
បគ្គយ្ហ អដ្ឋាសិ;
សមេតាយស្មា សង្ឃេន
សមគ្គោ ហិ សង្ឃោ សម្មោទមានោ អវិវទ-
មានោ ឯកុទ្ទេសោ ផាសុ វិហរតីតិ,
ឯវញ្ច សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ
តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ;
សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ យាវតតិយំ សមនុ-
ភាសិតព្វោ តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។

យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានោ តំ
បដិនិស្សជ្ជេយ្យ;

" លោកអ្នកមានអាយុ កុំព្យាយាមបំបែកសង្ឃដែលព្រមព្រៀងគ្នាឡើយ,

តាំងកុំប្រកាន់ផ្គងឡើងនូវអធិករណ៍ ដែលនាំសង្ឃឲ្យបែកបាក់គ្នាហើយ តាំងនៅឡើយ ;

លោកអ្នកមានអាយុចូរព្រមព្រៀងជាមួយនិងសង្ឃវិញទៅ, ព្រោះថា សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា រីករាយរកគ្នា មិនវិវាទគ្នា មានឧទ្ទេសជាមួយគ្នា តែងតែនៅជាសុខសប្បាយ" ;

កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះ,

ភិក្ខុនោះ នៅតែប្រកាន់ ដូច្នោះដដែល ;

ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាម ភិក្ខុនោះ អស់កំណត់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់សង្ឃភេទកម្មនោះចេញ ។

កាលបើភិក្ខុទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាមគ្រប់បីដងហើយ, ភិក្ខុនោះលះបង់សង្ឃភេទកម្មនោះចេញ,

ឥច្ចេតំ កុសលំ;

នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ;

សង្ឃាទិសេសោ ។

១១– តស្សេវ ខោ បន ភិក្ខុស្ស

ភិក្ខូ ហោន្តិ អនុវត្តកា វគ្គវាទកា,

ឯកោ វា ទ្វេ វា តយោ វា,

តេ ឯវំ វទេយ្យុំ :

មា អាយស្មន្តោ ឯតំ ភិក្ខុំ កិញ្ចិ អវចុត្ថ,

ធម្មវាទី ចេសោ ភិក្ខុ,

វិនយវាទី ចេសោ ភិក្ខុ,

អម្ហាកញ្ចេសោ ភិក្ខុ ឆន្ទញ្ច រុចិញ្ច

អាទាយ វោហរតិ,

ការលះបង់បានដូចេ្នះទុំ៎ះ ជាការប្រពៃ ;

បើពុំលះបង់ទេ ,

ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

១១– ភិក្ខុទាំងឡាយ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលបំបែកសង្ឃនោះឯង ហើយជាអ្នកពោលប្រកាន់ពួក ,

ពោះមួយរូបក្តី ពីររូបក្តី បីរូបក្តី ,

ភិក្ខុទាំងនោះ ពោលហាម (ភិក្ខុទាំងឡាយដែលជាអ្នកបរិសុទ្ធ) យ៉ាងនេះថា :

" សូមលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ កុំពោលពាក្យអ្វី ៗ និងភិក្ខុនេះឡើយ ,

(ព្រោះ) ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកពោលត្រូវតាមធម៌ផង ,

ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុនេះ កាន់យកសេចក្តីពេញចិត្តនិងសេចក្តីគាប់ចិត្តរបស់ពួកយើង ទើបពោល ,

ជានាតិ នោ ភាសតិ,

អម្ហាកម្បេតំ ខមតីតិ ។

តេ ភិក្ខូ ភិក្ខូហិ ឯវមស្សុ វចនីយា:
មា អាយស្មន្តោ ឯវំ អវចុត្ថ,
ន ចេសោ ភិក្ខុ ធម្មវាទី,
ន ចេសោ ភិក្ខុ វិនយវាទី,
មា អាយស្មន្តានម្បិ សង្ឃភេទោ រុច្ចិត្ថ,

សមេតាយស្មន្តានំ សង្ឃេន,

សមគ្គោ ហិ សង្ឃោ សម្មោទមានោ
អវិវទមានោ ឯកុទ្ទេសោ ផាសុ វិហរតីតិ;
ឯវញ្ច តេ ភិក្ខូ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានា,

លោកដឹងសេចក្តីពេញចិត្តជាដើម របស់ពួកយើង ទើប
ពោល,

អំពើនេះ ក៏គាប់ចិត្តដល់យើងទាំងឡាយ" ។

ភិក្ខុទាំងឡាយត្រូវនិយាយនឹងពួកភិក្ខុទាំងនោះយ៉ាងនេះថា:

"លោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ កុំពោលយ៉ាងហ្នឹងឡើយ,

(ព្រោះ) ភិក្ខុនេះ មិនមែនជាអ្នកពោលត្រូវតាមធម៌ទេ,

ភិក្ខុនេះ មិនមែនជាអ្នកពោលត្រូវតាមវិន័យទេ,

លោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ កុំគាប់ចិត្តនឹងសង្ឃភេទ
ឡើយ,

ចិត្តរបស់លោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ចូរព្រមព្រៀង
ជាមួយនឹងសង្ឃវិញទៅ,

ព្រោះថា សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា រីករាយរកគ្នា មិនវិវាទគ្នា
មានឧទ្ទេសជាមួយគ្នា តែងតែនៅជាសុខសប្បាយ";

កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយ និយាយយ៉ាងនេះ,

តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យុំ,
តេ ភិក្ខូ ភិក្ខូហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិ-
តព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។
យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ
បដិនិស្សជ្ជេយ្យុំ,
ឥច្ចេតំ កុសលំ;
នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យុំ,
សង្ឃាទិសេសោ ។

១២– ភិក្ខុ បនេវ ទុព្វចជាតិកោ ហោតិ,
ឧទ្ទេសបរិយាបន្នេសុ សិក្ខាបទេសុ ភិក្ខូហិ
សហធម្មិកំ វុច្ចមានោ,
អត្តានំ អវចនីយំ ករោតិ:
មា មំ អាយស្មន្តោ កិញ្ចិ អវចុត្ថ
កល្យាណំ វា បាបកំ វា

ភិក្ខុទាំងនោះ នៅតែប្រកាន់ ដូច្នោះដដែល,
ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាមភិក្ខុ
ទាំងនោះអស់កំណត់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់អំពើនោះចេញ ។
កាលបើភិក្ខុទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាម
គ្រប់បីដងហើយ ភិក្ខុទាំងនោះលះបង់អំពើនោះចេញ,
ការលះបង់បានដូច្នេះនុ៎ះ ជាការប្រពៃ;
បើពុំលះបង់ទេ,
ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

១២– បើភិក្ខុ មានភាពជាអ្នកដែលគេពិបាកស្តីថា,
កាលបើភិក្ខុទាំងឡាយពោលប្រដៅតាមធម៌ ក្នុងសិក្ខាបទ
ទាំងឡាយដែលរាប់ចូលក្នុងឧទ្ទេស (បាតិមោក្ខ),
ក៏ធ្វើខ្លួនឲ្យគេប្រដៅផងពុំបាន ដោយពាក្យថា :
"សូមលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយកុំនិយាយពាក្យអ្វី ៗ
ទោះល្អក្តី អាក្រក់ក្តី នឹងខ្ញុំឡើយ,

អហម្បាយស្មន្តេ ន កិញ្ចិ វក្ខាមិ
កល្យាណំ វា បាបកំ វា,
វិរមថាយស្មន្តោ មម វចនាយាតិ ។

សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ ឯវមស្ស វចនីយោ:
មា អាយស្មា អត្តានំ អវចនីយំ អកាសិ,

វចនីយមេវ អាយស្មា អត្តានំ ករោតុ,
អាយស្មាបិ ភិក្ខូ វទេតុ សហធម្មេន,

ភិក្ខូបិ អាយស្មន្តំ វក្ខន្តិ សហធម្មេន;

ឯវំ សំវឌ្ឍា ហិ តស្ស ភគវតោ បរិសា,

ចំណែកខ្ញុំ ក៏នឹងមិនពោលពាក្យអ្វី ៗ ទោះល្អក្តី អាក្រក់ក្តី និងលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយដែរ ,

សូមលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ លែងនិយាយប្រដៅខ្ញុំទៅ" ។

ភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនោះ យ៉ាងនេះថា : "លោកអ្នកមានអាយុ កុំធ្វើខ្លួនឲ្យគេប្រដៅពុំបាន (ជូរច្នះ) ឡើយ ,

លោកអ្នកមានអាយុ ចូរធ្វើខ្លួនឲ្យគេស្តីប្រដៅបានផង , ចំណែកលោកអ្នកមានអាយុ ចូរនិយាយស្តី (ទោរក) ភិក្ខុទាំងឡាយ តាមសហធម៌ គឺពុទ្ធបញ្ញត្តិទៅ , ទាំងពួកភិក្ខុក៏នឹងនិយាយស្តី មករកលោកអ្នកមានអាយុ តាមសហធម៌ដែរ ,

ព្រោះថា បរិស័ទរបស់ព្រះមានព្រះភាគនោះ តែងចំរើនឡើង ដោយអាការយ៉ាងនេះ ,

យទិទំ អញ្ញមញ្ញវចនេន អញ្ញមញ្ញវុដ្ឋាបនេ-
នាតិ ។

ឯវញ្ច សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ,
តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ,
សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ យាវតតិយំ សមនុ-
ភាសិតព្វោ តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។
យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានោ តំ
បដិនិស្សជ្ជេយ្យ,
ឥច្ចេតំ កុសលំ;
នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ,
សង្ឃាទិសេសោ ។

១៣– ភិក្ខុ បនេវ អញ្ញតរំ គាមំ វា
និគមំ វា ឧបនិស្សាយ វិហរតិ
កុលទូសកោ បាបសមាចារោ ។

គឺឈ្លោះដោយពាក្យជាប្រយោជន៍ដល់គ្នានិងគ្នា និងដោយការ ញ៉ាំងគ្នានិងគ្នា ឲ្យចេញចាកអាបត្តិ" ។

កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះ,

ភិក្ខុនោះ នៅតែប្រកាន់ ដូចោះដដែល,

ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាមភិក្ខុ នោះ អស់កំណត់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់អំពើនោះចេញ ។

កាលបើភិក្ខុទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាម គ្រប់បីដងហើយ ភិក្ខុនោះលះបង់អំពើនោះចេញ,

ការលះបង់បានដូចេះនុ៎ះ ជាការប្រពៃ;

បើពុំលះបង់ទេ,

ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

១៣– ភិក្ខុចូលទៅនៅអាស្រ័យ និងស្រុកណា មួយ ឬនិគមណាមួយ

ជាអ្នកខ្ទូស្តត្រកូល មានការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ។

តស្ស ខោ បាបកា សមាចារា
ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច,
កុលានិ ច តេន ទុដ្ឋានិ
ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច ។
សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ ឯវមស្ស វចនីយោ:
អាយស្មា ខោ កុលទូសកោ
បាបសមាចារោ,
អាយស្មតោ ខោ បាបកា សមាចារា
ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច,
កុលានិ ចាយស្មតា ទុដ្ឋានិ
ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច;
បក្កមតាយស្មា ឥមម្ហា អាវាសា,
អលន្តេ ឥធ វាសេនាតិ ។
ឯវញ្ច សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ,

ការប្រព្រឹត្តិអាក្រក់របស់ភិក្ខុនោះឯង
ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង ,
ទាំងត្រកូលទាំងឡាយដែលភិក្ខុនោះប្រទូស្តហើយ
ក៏ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផងដែរ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនោះ យ៉ាងនេះថា ៖
"លោកអ្នកមានអាយុ ជាអ្នកប្រទូស្តត្រកូល
ជាអ្នកមានការប្រព្រឹត្តិអាក្រក់ពិត ,
ការប្រព្រឹត្តិអាក្រក់របស់លោកអ្នកមានអាយុ
ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង ,
ទាំងត្រកូលទាំងឡាយ ដែលលោកអ្នកមានអាយុប្រទូស្ត
ហើយ ក៏ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផងដែរ ;
លោកអ្នកមានអាយុ ចូរចេញចាកអាវាសនេះទៅ ।
លោកពុំគួរនឹងនៅក្នុងទីនេះទេ" ។
កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយ និយាយយ៉ាងនេះ

តេ ភិក្ខូ ឯវំ វទេយ្យុំ :

ឆន្ទគាមិនោ ច ភិក្ខូ,
ទោសគាមិនោ ច ភិក្ខូ,
មោហគាមិនោ ច ភិក្ខូ,
ភយគាមិនោ ច ភិក្ខូ,
តាទិសិកាយ អាបត្តិយា ឯកច្ចំ បញ្ញាបេន្តិ
ឯកច្ចំ ន បញ្ញាបេន្តីតិ ។
សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ ឯវមស្ស វចនីយោ :
មា អាយស្មា ឯវំ អវច,
ន ច ភិក្ខូ ឆន្ទគាមិនោ,
ន ច ភិក្ខូ ទោសគាមិនោ,
ន ច ភិក្ខូ មោហគាមិនោ,
ន ច ភិក្ខូ ភយគាមិនោ,

ភិក្ខុនោះ ត្រឡប់ជាថាឲ្យ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ យ៉ាងនេះ
វិញ ថា :

"ភិក្ខុទាំងឡាយ សុទ្ធតែលុះក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ផង,
ភិក្ខុទាំងឡាយ សុទ្ធតែលុះក្នុងសេចក្តីស្អប់ផង,
ភិក្ខុទាំងឡាយ សុទ្ធតែលុះក្នុងសេចក្តីល្ងង់ខ្លៅផង,
ភិក្ខុទាំងឡាយ សុទ្ធតែលុះក្នុងសេចក្តីខ្លាចផង,
ព្រោះភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តេញភិក្ខុពួកខ្លះ មិនបណ្តេញ
ភិក្ខុពួកខ្លះ ដោយអាបត្តិដូចគ្នា" ។

ភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនោះ យ៉ាងនេះ ថា :

"លោកអ្នកមានអាយុ កុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ,
ភិក្ខុទាំងឡាយ មិនមែនលុះក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ទេ,
ភិក្ខុទាំងឡាយ មិនមែនលុះក្នុងសេចក្តីស្អប់ទេ,
ភិក្ខុទាំងឡាយ មិនមែនលុះក្នុងសេចក្តីល្ងង់ខ្លៅទេ,
ភិក្ខុទាំងឡាយ មិនមែនលុះក្នុងសេចក្តីខ្លាចទេ,

អាយស្មា ខោ កុលទូសកោ
បាបសមាចារោ,
អាយស្មតោ ខោ បាបកា សមាចារា
ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច,
កុលានិ ចាយស្មតា ទុដ្ឋានិ
ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច;
បក្កមតាយស្មា ឥមម្ហា អាវាសា,
អលន្តេ ឥធ វាសេនាតិ ។
ឯវញ្ច សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ,
តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ,
សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិ-
តព្វោ តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។
យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានោ តំ
បដិនិស្សជ្ជេយ្យ;

លោកអ្នកមានអាយុ ជាអ្នកទ្រុស្តត្រកូល
ជាអ្នកមានការប្រព្រឹត្តិអាក្រក់ពិត,
ការប្រព្រឹត្តិអាក្រក់របស់លោកអ្នកមានអាយុ
ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង,
ទាំងត្រកូលទាំងឡាយ ដែលលោកអ្នកមានអាយុទ្រុស្ត
ហើយ ក៏ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផងដែរ ;
លោកអ្នកមានអាយុ ចូរចេញចាកអាវាសនេះទៅ !
លោកពុំគួរនឹងនៅក្នុងទីនេះទេ» ។
កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយ យ៉ាងនេះ,
ភិក្ខុនោះ នៅតែប្រកាន់ ដូច្នោះដដែល,
ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាមភិក្ខុ
នោះ អស់កំណត់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់អំពើអាក្រក់នោះ
ចេញ ។
កាលបើភិក្ខុទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាម
គ្រប់បីដងហើយ ភិក្ខុនោះលះបង់អំពើនោះចេញ.

ឥច្ចេតំ កុសលំ;

នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ;

សង្ឃាទិសេសោ ។

ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អាយស្មន្តោ តេរស

សង្ឃាទិសេសា ធម្មា;

នវ បឋមាបត្តិកា,

ចត្តារោ យាវតតិយកា,

យេសំ ភិក្ខុ អញ្ញតរំ វា អញ្ញតរំ វា

អាបជ្ជិត្វា យាវតីហំ ជានំ បដិច្ឆាទេតិ,

តាវតីហំ តេន ភិក្ខុនា អកាមា បរិវត្ថព្វំ ។

ការលះបង់បាននូវបេះដូង ជាការប្រពៃ,

បើពុំលះបង់ទេ,

ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាបត្តិឈ្មោះសង្ឃាទិសេសទាំង ១៣ គឺខ្ញុំព្រះករុណាបានសំដែងរួចហើយ,

អាបត្តិ ៩ ហៅថា « បឋមាបត្តិកា » (គឺត្រូវអាបត្តិក្នុងវេលាធ្វើឲ្យកន្លងបញ្ញត្តិភ្លាមៗ),

អាបត្តិ ៤ ហៅថា « យាវតតិយកា » (គឺត្រូវអាបត្តិក្នុងវេលាដែលសង្ឃសូត្រប្រកាសហាមគ្រប់បីដងហើយ ក៏នៅតែពុំព្រមលះបង់អំពើអាក្រក់នោះចេញ);

បណ្ដាអាបត្តិទាំង ១៣ នោះ, បើភិក្ខុណា ត្រូវអាបត្តិណាមួយហើយ ដឹងច្បាស់ បិទបាំងទុក អស់ប៉ុន្មានថ្ងៃ, ភិក្ខុនោះត្រូវនៅបរិវាសអស់ប៉ុណ្ណោះថ្ងៃដោយជាចំពាក់(១) ។

១ បើទុកជាភិក្ខុនោះមិនបង់នៅបរិវាសក៏ដោយ ត្រូវតែនៅ ទានពុំបាន ។

បរិវុត្ថបរិវាសេន ភិក្ខុនា ឧត្តរឹ ឆារត្តំ
ភិក្ខុមានត្តាយ បដិបជ្ជិតព្វំ ។
ចិណ្ណមានត្តោ ភិក្ខុ,
យត្ថ សិយា វីសតិគណោ ភិក្ខុសង្ឃោ
តត្ថ សោ ភិក្ខុ អព្ភេតព្វោ ។

ឯកេនបិ ចេ ឩនោ វីសតិគណោ
ភិក្ខុសង្ឃោ តំ ភិក្ខុំ អព្ភេយ្យ,
សោ ច ភិក្ខុ អនព្ភិតោ,
តេ ច ភិក្ខូ គារយ្ហា ។

ភិក្ខុអ្នកនៅបរិវាស គ្រប់កំណត់ថ្ងៃដែលបិទបាំងហើយ

ត្រូវប្រព្រឹត្តភិក្ខុមានត្ត(១) អស់ ៦ រាត្រី តទៅទៀត ។

ភិក្ខុប្រព្រឹត្តមានត្តហើយ,

ភិក្ខុសង្ឃ ពួក ២០ រូប មានក្នុងទីណា,

ភិក្ខុនោះ ត្រូវភិក្ខុសង្ឃចំនួន ២០ រូប ឲ្យអព្ភានកម្ម(២)

ក្នុងទីនោះ ។

បើភិក្ខុសង្ឃមិនគ្រប់ ២០ រូបទេ សូម្បីខ្វះតែមួយរូប

ហើយឲ្យអព្ភានកម្ម ដល់ភិក្ខុនោះ,

ភិក្ខុនោះ មិនបានឈ្មោះថា ភិក្ខុសង្ឃឲ្យអព្ភានកម្មផង,

ទាំងពួកការកភិក្ខុនោះ ក៏ឈ្មោះថាត្រូវព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់

គួរតិះដៀលផង(៣) ។

---

១ ភិក្ខុមានត្ត ប្រែថា កម្មជាគ្រឿងប្រព្រឹត្ត ដើម្បីឲ្យបានជាទីរាប់អាន របស់ភិក្ខុផងគ្នា ។ ២ អព្ភានកម្ម ប្រែថា កម្មដែលសង្ឃសូត្រប្រកាសហៅ ភិក្ខុដែលបាននៅបរិវាសព្រមទាំងមានត្តរួចហើយ មកបញ្ចូលជាពួក វិញ ។ ៣ គឺថា ភិក្ខុជាការកសង្ឃនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដទាំងអស់គ្នា ។

អយំ តត្ថ សាមីចិ ។

តត្ថាយស្មន្តេ បុច្ឆាមិ,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?

ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?

តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?

បរិសុទ្ធេត្ថាយស្មន្តោ,

តស្មា តុណ្ហី ។

ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

សង្ឃាទិសេសុទ្ទេសោ និដ្ឋិតោ ។

សេចក្ដីប្រតិបត្តិនេះ ជាការសមគួរក្នុងកម្មនោះ ។

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ក្នុង
សង្ឃាទិសេសាបត្តិទាំង ១៣ នោះ,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាគំរប់ពីរដងទៀត ,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាគំរប់បីដងទៀត,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

លោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ សុទ្ធតែជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នុង
សង្ឃាទិសេសាបត្តិទាំង ១៣ នុ៎ះហើយ,

ព្រោះហេតុនោះបានជានៅស្ងៀម ។

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមចាំទុកនូវហេតុនេះ ដោយកិរិយានៅ
ស្ងៀម យ៉ាងនេះ ។

ចប់សង្ឃាទិសេសុទ្ទេស

ឥមេ ខោ បនាយស្មន្តោ ទ្វេ អនិយតា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

១– យោ បន ភិក្ខុ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ បដិច្ឆន្នេ អាសនេ អលំកម្មនិយេ និសជ្ជំ កប្បេយ្យ;
តមេនំ សទ្ធេយ្យវចសា ឧបាសិកា ទិស្វា តិណ្ណំ ធម្មានំ អញ្ញតរេន វទេយ្យ បារាជិកេន វា សង្ឃាទិសេសេន វា បាចិត្តិយេន វា;
និសជ្ជំ ភិក្ខុ បដិជានមានោ តិណ្ណំ ធម្មានំ អញ្ញតរេន ការេតព្វោ បារាជិកេន វា សង្ឃាទិសេសេន វា បាចិត្តិយេន វា,
យេន វា សា សទ្ធេយ្យវចសា ឧបាសិកា វទេយ្យ;
តេន សោ ភិក្ខុ ការេតព្វោ ។

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ, ធម៌ឈ្មោះ អនិយតទាំងឡាយពីរនេះឯង មកកាន់ឧទ្ទេស ។

១– ភិក្ខុណាមួយ តែម្នាក់ឯងម្នាក់ អង្គុយលើ អាសនៈដ៏ស្ងាត់កំបាំង ល្មមធ្វើសេវនកិច្ចបាន ជាមួយនឹង មាតុគ្រាម;

ឧបាសិកាដែលមានពាក្យគួរជឿបាន ឃើញភិក្ខុនោះហើយ គប្បីចោទដោយអាបត្តិបីយ៉ាង ចំពោះអាបត្តិណាមួយ គឺ អាបត្តិបារាជិកក្តី សង្ឃាទិសេសក្តី បាចិត្តិយក្តី;

កាលបើភិក្ខុទទួលប្តេជ្ញាការអង្គុយមែន, វិន័យធរត្រូវវិនិច្ឆ័យ ដោយអាបត្តិបីយ៉ាង ចំពោះអាបត្តិណាមួយ គឺអាបត្តិ បារាជិកក្តី សង្ឃាទិសេសក្តី បាចិត្តិយក្តី;

ម្យ៉ាងទៀតឧបាសិកាដែលមានពាក្យគួរជឿបាននោះ ចោទ ដោយអាបត្តិណា,

វិន័យធរត្រូវវិនិច្ឆ័យ ដោយអាបត្តិនោះ ចំពោះភិក្ខុនោះ ។

អយំ ធម្មោ អនិយតោ ។

២– ន ហេវ ខោ បន បដិច្ឆន្នំ អាសនំ
ហោតិ នាលំកម្មនិយំ,
អលញ្ច ខោ ហោតិ មាតុគ្គាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ
វាចាហិ ឱភាសិតុំ ។
យោ បន ភិក្ខុ តថារូបេ អាសនេ
មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ
រហោ និសជ្ជំ កប្បេយ្យ;
តមេនំ សទ្ធេយ្យវចសា ឧបាសិកា ទិស្វា
តិណ្ណំ ធម្មានំ អញ្ញតរេន វទេយ្យ
សង្ឃាទិសេសេន វា បាចិត្តិយេន វា;
និសជ្ជំ ភិក្ខុ បដិជានមានោ ទ្វិន្នំ ធម្មានំ
អញ្ញតរេន ការេតព្វោ សង្ឃាទិសេសេន វា
បាចិត្តិយេន វា,

ធម៌នេះ ឈ្មោះថាអនិយ័ត (មិនទៀង) ។

២– បើអាសនៈជាទីដែលគេមិនបានបិទបាំង
មិនល្មមនឹងធ្វើសេវនកិច្ចបាន ក៏ពិតមែន,
-ប៉ុន្តែថា ជាទីគួរនឹងនិយាយបែបនឹងមាតុគ្រាម ដោយពាក្យ
អាក្រក់ៗ បាន ។

ភិក្ខុណាមួយ តែម្នាក់ឯងម្នាក់ អង្គុយក្នុងទីស្ងាត់ លើ
អាសនៈមានសភាពដូច្នោះ ជាមួយនឹងមាតុគ្រាម,

ឧបាសិកាដែលមានវាចាគួរជឿបាន ឃើញភិក្ខុនោះហើយ
គប្បីចោទដោយអាបត្តិពីរយ៉ាង ចំពោះអាបត្តិណាមួយ គឺ
អាបត្តិសង្ឃាទិសេសក្តី បាចិត្តិយក្តី;
កាលបើភិក្ខុទទួលប្តេជ្ញាការអង្គុយមែន, វិន័យធរត្រូវវិនិច្ឆ័យ
ដោយអាបត្តិពីរយ៉ាង ចំពោះអាបត្តិណាមួយ គឺអាបត្តិ
សង្ឃាទិសេសក្តី បាចិត្តិយក្តី;

យេន វា សា សទ្ធេយ្យវចសា ឧបាសិកា
វទេយ្យ;
តេន សោ ភិក្ខុ ការេតព្វោ ។
អយម្បិ ធម្មោ អនិយតោ ។
ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អាយស្មន្តោ ទ្វេ អនិយតា
ធម្មា ។
តត្ថាយស្មន្តេ បុច្ឆាមិ,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?
ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,
កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?
តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,

ម្យ៉ាងទៀត ឧបាសិកាដែលមានពាក្យគួរជឿបាននោះ ចោទដោយអាបត្តិណា,

វិន័យធរត្រូវវិនិច្ឆ័យ ដោយអាបត្តិនោះ ចំពោះភិក្ខុនោះ ។ ធម៌នេះ ក៏ឈ្មោះថាអនិយតដែរ ។

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ធម៌ឈ្មោះអនិយតទាំងពីរ គឺខ្ញុំព្រះករុណាបានសំដែងរួចហើយ ។

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសួរជាគំរប់ពីរដងទៀត,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាគំរប់បីដងទៀត,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?

បរិសុទ្ធេត្ថាយស្មន្តោ,

តស្មា តុណ្ហី ។

ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

អនិយតុទ្ទេសោ និដ្ឋិតោ ។

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

លោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ សុទ្ធតែជាអ្នកបរិសុទ្ធ

ក្នុងអាបត្តិទាំងនុ៎ះហើយ,

ព្រោះហេតុនោះបានជានៅស្ងៀម ។

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមចាំទុកនូវហេតុនេះ ដោយកិរិយានៅ

ស្ងៀម យ៉ាងនេះ ។

ចប់អនិយតុទ្ទេស ។

ឥមេ ខោ បនាយស្មន្តោ តឹស និស្ស-
គ្គិយា បាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

១– និដ្ឋិតចីវរស្មឹ ភិក្ខុនា ឧព្ភតស្មឹ
កឋិនេ,
ទសាហបរមំ អតិរេកចីវរំ ធារេតព្វំ
តំ អតិក្កាមយតោ
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ១ ។ (១)

២– និដ្ឋិតចីវរស្មឹ ភិក្ខុនា ឧព្ភតស្មឹ
កឋិនេ
ឯករត្តម្បិ ចេ ភិក្ខុ តិចីវរេន វិប្បវសេយ្យ,
អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មតិយា

១ លេខរៀងខាងដើមប្រាប់ចំនួនសិក្ខាបទក្នុងកណ្ឌមួយ ៗ, លេខរៀងខាងចុងប្រាប់ចំនួនសិក្ខាបទក្នុងវគ្គមួយ ៗ ។

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ, អាបត្តិនិស្ស-គ្គិយបាចិត្តិយទាំងឡាយ ៣០ នេះឯង មកកាន់ឧទ្ទេស (គឺបាតិមោក្ខដែលសង្ឃត្រូវសំដែងរាល់កន្លះខែ) ។

១ – កាលបើចីវរសម្រេចហើយ កឋិនដោះហើយ,

ភិក្ខុត្រូវទុកដាក់អតិរេកចីវរយ៉ាងយូរបំផុតបានត្រឹម ១០ ថ្ងៃ,
(បើទុក) ឲ្យកន្លងហួសពីនោះទៅ,
ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២– កាលបើចីវរសម្រេចហើយ កឋិនដោះហើយ,

បើភិក្ខុនៅប្រាសចាកត្រៃចីវរ សូម្បីតែមួយយប់,
វៀរលែងតែភិក្ខុដែលបានអវិប្បវាសសម្មតិអំពីសង្ឃ,

និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ៗ ២ ៗ

៣– និដ្ឋិតចីវរស្មឹ ភិក្ខុនា ឧព្ភតស្មឹ
កឋិនេ,
ភិក្ខុនោ បនេវ អកាលចីវរំ ឧប្បជ្ជេយ្យ,
អាកង្ខមានេន ភិក្ខុនា បដិគ្គហេតព្វំ,
បដិគ្គហេត្វា ខិប្បមេវ ការេតព្វំ,
នោ ចស្ស បារិបូរិ,
មាសបរមន្តេន ភិក្ខុនា តំ ចីវរំ និក្ខិបិតព្វំ,
ឩនស្ស បារិបូរិយា សតិយា បច្ចាសាយ,
តតោ ចេ ឧត្តរឹ និក្ខិបេយ្យ,
សតិយាបិ បច្ចាសាយ,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ៗ ៣ ៗ

ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិ ។

៣– កាលបើចីវរសម្រេចហើយ កឋិនដោះហើយ,

បើអកាលចីវរកើតឡើងដល់ភិក្ខុ,

កាលបើភិក្ខុមានសេចក្តីត្រូវការ ក៏គប្បីទទួលចុះ,

លុះទទួលរួចហើយ ត្រូវរៀសរវៃធ្វើឲ្យឆាប់,

បើសំពត់នោះខ្វះ ធ្វើមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ,

ភិក្ខុនោះត្រូវទុកសំពត់នោះយ៉ាងយូរបំផុតបានត្រឹមមួយខែ,

បើមានបំណងថានឹងរកសំពត់មកបំពេញចីវរខ្វះនោះ,

បើទុកឲ្យលើសពីមួយខែនោះទៅ,

បើទុកជាមានបំណងតទៅទៀតក៏ដោយ,

ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤- យោ បន ភិក្ខុ អញ្ញាតិកាយ
ភិក្ខុនិយា បុរាណចីវរំ ធោវាបេយ្យ វា
រជាបេយ្យ វា អាកោដាបេយ្យ វា,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ៤ ។

៥- យោ បន ភិក្ខុ អញ្ញាតិកាយ
ភិក្ខុនិយា ហត្ថតោ ចីវរំ បដិគ្គណ្ហេយ្យ,
អញ្ញត្រ បារិវត្តកា,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ៥ ។

៦- យោ បន ភិក្ខុ អញ្ញាតកំ គហបតឹ
វា គហបតានី វា ចីវរំ វិញ្ញាបេយ្យ,
អញ្ញត្រ សមយា,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ;
តត្ថាយំ សមយោ:

៤– ភិក្ខុណាមួយ ប្រើភិក្ខុនី មិនមែនជាញាតិ ឲ្យលាងក្តី ឲ្យជ្រលក់ក្តី ឲ្យបោកគក់ក្តី នូវចីវរចាស់,

ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៥– ភិក្ខុណាមួយ ទទួលយកចីវរអំពីដៃភិក្ខុនី មិនមែនជាញាតិ,

វៀរលែងតែបរិវត្ត,

ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦– ភិក្ខុណាមួយ សូមចីវរចំពោះគហបតិ[១]ក្តី គហបតានី[២]ក្តី មិនមែនជាញាតិ,

វៀរលែងតែមានសម័យ,

ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ;

នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ គឺ:

---

១ បុរសជាម្ចាស់ផ្ទះ ។ ២ ស្ត្រីជាម្ចាស់ផ្ទះ ។

អច្ឆិន្នចីវរោ វា ហោតិ ភិក្ខុ នដ្ឋចីវរោ វា, អយំ តត្ថ សមយោ ។ ៦ ។

៧– តញ្ចេ អញ្ញាតកោ គហបតិ វា គហបតានី វា ពហូហិ ចីវរេហិ អភិហដ្ឋុំ បវារេយ្យ,

សន្តរុត្តរបរមន្តេន ភិក្ខុនា តតោ ចីវរំ សាទិតព្វំ,

តតោ ចេ ឧត្តរឹ សាទិយេយ្យ, និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ៧ ។

៨ – ភិក្ខុំ បនេវ ឧទ្ទិស្ស អញ្ញាតកស្ស គហបតិស្ស វា គហបតានិយា វា ចីវរ-ចេតាបនំ ឧបក្ខដំ ហោតិ:

ភិក្ខុមានចីវរដែលចោរដណ្តើមយកទៅ ឬមានចីវរខូច , នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទនេះ ។

៧– បើគហបតីក្តី គហបតានីក្តី មិនមែនជាញាតិ គេបវារណាភិក្ខុនោះ ដើម្បីនាំយកចីវរជាច្រើនមកប្រគេន ,

ភិក្ខុនោះត្រូវត្រេកអរ តែនឹងចីវរដែលមានកំណត់យ៉ាងច្រើនបំផុត បានត្រឹមអន្តរវាសកនិងឧត្តរាសង្គប៉ុណ្ណោះ អំពីចីវរដែលគេនាំមកនោះ ,

បើត្រេកអរលើសពីកំណត់នោះទៅ ,

ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨– បើមានគហបតីក្តី គហបតានីក្តី មិនមែនជាញាតិ គេបំរុងតម្លៃសម្រាប់ទិញចីវរ ចំពោះភិក្ខុ ជា :

ឥមិនា ចីវរចេតាបនេន ចីវរំ ចេតាបេត្វា ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ចីវរេន អច្ឆាទេស្សាមីតិ ។ តត្រ ចេ សោ ភិក្ខុ បុព្វេ អប្បវារិតោ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជេយ្យ: សាធុ វត មំ អាយស្មា ឥមិនា ចីវរចេតាបនេន ឯវរូបំ វា ឯវរូបំ វា ចីវរំ ចេតាបេត្វា អច្ឆាទេហីតិ,

កល្យាណកម្យតំ ឧបាទាយ,

និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ៨ ។

៩– ភិក្ខុំ បនេវ ឧទ្ទិស្ស ឧភិន្នំ អញ្ញាតកានំ គហបតីនំ វា គហបតានីនំ វា បច្ចេកចីវរចេតាបនា ឧបក្ខដា ហោន្តិ:

“ខ្ញុំនឹងទិញចីវរ ដោយតម្លៃចីវរនេះហើយ នឹងឲ្យភិក្ខុឈ្មោះនេះ ស្លៀកដណ្ដប់ចីវរ» ។

បើភិក្ខុដែលគេមិនបានបវារណាជាមុននោះ ចូលទៅក្នុងទីនោះហើយ កំណត់ចីវរ ដោយពាក្យថា :

ល្អហើយ អ្នកមានអាយុ ! អ្នកចូរទិញចីវរមានបែបយ៉ាងនេះៗ ដោយតម្លៃចីវរនេះហើយ ចូរឲ្យមកអាត្មាស្លៀកដណ្ដប់ចុះ»,

ព្រោះអាស្រ័យសេចក្ដីចង់បាននូវចីវរល្អ,

ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៩ — បើមានតម្លៃចីវរផ្សេងគ្នា ដែលគហបតីក្ដី គហបតានីក្ដី ពីរនាក់ មិនមែនជាញាតិ គេឧទ្ទិសចំពោះភិក្ខុមួយរូបហើយ ដំកល់ទុក ថា :

ឥមេហិ មយំ បច្ចេកចីវរចេតាបនេហិ បច្ចេកចីវរានិ ចេតាបេត្វា ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ចីវរេហិ អច្ឆាទេស្សាមាតិ ។

តត្រ ចេ សោ ភិក្ខុ បុព្វេ អប្បវារិតោ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជេយ្យ៖ សាធុ វត មំ អាយស្មន្តោ ឥមេហិ បច្ចេកចីវរចេតាបនេហិ ឯវរូបំ វា ឯវរូបំ វា ចីវរំ ចេតាបេត្វា អច្ឆាទេថ ឧភោ វ សន្តា ឯកេនាតិ, កល្យាណកម្យតំ ឧបាទាយ, និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។៩។

១០— ភិក្ខុំ បនេវ ឧទ្ទិស្ស រាជា វា រាជភោគ្គោ វា ព្រាហ្មណោ វា គហបតិកោ វា ទូតេន ចីវរចេតាបនំ បហិណេយ្យ៖

«យើងនឹងទិញចីវរផ្សេងគ្នា ដោយតម្លៃចីវរផ្សេងគ្នាទាំងនេះហើយ នឹងឲ្យភិក្ខុឈ្មោះនេះស្លៀកដណ្ដប់ចីវរទាំងឡាយ» ។

បើភិក្ខុដែលគេមិនបានបវារណាជាមុននោះ ចូលទៅកាន់ទីនោះហើយ កំណត់ចីវរដោយពាក្យថា :

«ល្អហើយ អ្នកមានអាយុទាំងឡាយ! អ្នកទាំងពីរចូររួបរួមជាមួយគ្នាទិញចីវរបែបយ៉ាងនេះ ៗ ដោយតម្លៃចីវរផ្សេងគ្នាទាំងនេះហើយ ចូរឲ្យមកអាត្មាស្លៀកដណ្ដប់ចុះ»,

ព្រោះអាស្រ័យសេចក្តីចង់បាននូវចីវរល្អ,

ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១០– ព្រះរាជាក្តី រាជអាមាត្យក្តី ព្រាហ្មណ៍ក្តី គហបតីក្តី បានឧទ្ទិសចំពោះភិក្ខុមួយរូបហើយ បញ្ជូនតម្លៃចីវរទៅប្រគេនតាមអ្នកបម្រើ ថា :

ឥមិនា ចីវរចេតាបនេន ចីវរំ ចេតាបេត្វា

ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ចីវរេន អច្ឆាទេហីតិ ។

សោ ចេ ទូតោ តំ ភិក្ខុំ ឧបសង្កមិត្វា

ឯវំ វទេយ្យ :

ឥទំ ខោ ភន្តេ អាយស្មន្តំ ឧទ្ទិស្ស ចីវរ-

ចេតាបនំ អាភតំ,

បដិគ្គណ្ហាតុ អាយស្មា ចីវរចេតាបនន្តិ ។

តេន ភិក្ខុនា សោ ទូតោ ឯវមស្ស វចនីយោ:

ន ខោ មយំ អាវុសោ ចីវរចេតាបនំ បដិគ្គ-

ណ្ហាម,

ចីវរញ្ច ខោ មយំ បដិគ្គណ្ហាម កាលេន

កប្បិយន្តិ ។

សោ ចេ ទូតោ តំ ភិក្ខុំ ឯវំ វទេយ្យ :

អត្ថិបនាយស្មតោ កោចិ វេយ្យាវច្ចករោតិ ។

"អ្នកឯងចូរទិញចីវរ ដោយតម្លៃចីវរនេះហើយ ចូរប្រគេន
ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យស្លៀកដណ្តប់ចីវរ" ។

បើបម្រើនោះ ចូលទៅរកភិក្ខុនោះហើយ និយាយយ៉ាង
នេះ ថា :

"លោកម្ចាស់! តម្លៃចីវរនេះ ខ្ញុំព្រះករុណានាំមកចំពោះ
លោកអ្នកមានអាយុ,
សូមលោកអ្នកមានអាយុ ទទួលយកតម្លៃចីវរចុះ" ។

ភិក្ខុនោះ ត្រូវនិយាយនឹងបម្រើនោះ យ៉ាងនេះថា :

"ម្នាលអាវុសោ! យើងទទួលយកតម្លៃចីវរពុំបានទេ,

យើងទទួលបានតែចីវរដ៏សមគួរ ដោយកាលគួរ" ។

បើបម្រើនោះសួរភិក្ខុនោះ យ៉ាងនេះ ថា :

"លោកអ្នកមានអាយុមានវេយ្យាវច្ចករណាមួយដែរ" ?

ចីវរត្ថិកេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វេយ្យាវច្ចករោ
និទ្ទិសិតព្វោ អារាមិកោ វា ឧបាសកោ វា
ឯសោ ខោ អាវុសោ ភិក្ខូនំ
វេយ្យាវច្ចករោតិ ។
សោ ចេ ទូតោ តំ វេយ្យាវច្ចករំ សញ្ញាបេត្វា,
តំ ភិក្ខុំ ឧបសង្កមិត្វា, ឯវំ វទេយ្យ:

យំ ខោ ភន្តេ អាយស្មា វេយ្យាវច្ចករំ និទ្ទិសិ,

សញ្ញត្តោ សោ មយា,

ឧបសង្កមតុ អាយស្មា,
កាលេន ចីវរេន តំ អច្ឆាទេស្សតីតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ! ភិក្ខុអ្នកត្រូវការចីវរ គប្បីបង្ហាញប្រាប់វេយ្យាវច្ចករ គឺញោមវត្តឬឧបាសក ថា:

"ម្នាលអាវុសោ! អ្នកនេះឯងហើយ ជាវេយ្យាវច្ចកររបស់ភិក្ខុទាំងឡាយ" ។

បើបម្រើនោះ បាននិយាយពន្យល់វេយ្យាវច្ចករនោះឲ្យចូលចិត្តហើយ ក៏ចូលទៅរកភិក្ខុនោះ ពោលយ៉ាងនេះ ថា:

"បពិត្រលោកដ៏ចំរើន! លោកអ្នកមានអាយុបង្ហាញប្រាប់នូវវេយ្យាវច្ចករណា,

វេយ្យាវច្ចករនោះ គឺខ្ញុំព្រះករុណាបានពន្យល់ឲ្យចូលចិត្តហើយ;

សូមលោកអ្នកមានអាយុ ចូលទៅរកគេចុះ,

គេនឹងឲ្យលោកស្លៀកដណ្តប់ចីវរតាមកាល" ។

ចីវរត្ថិកេន ភិក្ខុនា វេយ្យាវច្ចករោ ឧ-
បសង្កមិត្វា ទ្វិត្តិក្ខត្តុំ ចោទេតព្វោ សារេតព្វោ
អត្ថោ មេ អាវុសោ ចីវរេនាតិ ។
ទ្វិត្តិក្ខត្តុំ ចោទយមានោ សារយមានោ តំ
ចីវរំ អភិនិប្ផាទេយ្យ,
ឥច្ចេតំ កុសលំ;
នោ ចេ អភិនិប្ផាទេយ្យ,
ចតុក្ខត្តុំ បញ្ចក្ខត្តុំ ឆក្ខត្តុបរមំ តុណ្ហីភូតេន
ឧទ្ទិស្ស ឋាតព្វំ;
ចតុក្ខត្តុំ បញ្ចក្ខត្តុំ ឆក្ខត្តុបរមំ តុណ្ហីភូតោ
ឧទ្ទិស្ស តិដ្ឋមានោ តំ ចីវរំ អភិនិប្ផាទេយ្យ,

ឥច្ចេតំ កុសលំ;
នោ ចេ អភិនិប្ផាទេយ្យ,

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ! ភិក្ខុអ្នកត្រូវការចីវរ គប្បីចូលទៅកៀនតារ រំលឹកវេយ្យាវច្ចករ ពីរបីលើក ថា:

"ម្នាលអាវុសោ ! អាត្មាត្រូវការចីវរ" ។

កាលបើភិក្ខុទៅកៀនតារ រំលឹកអស់ពីរបីលើក ក៏ញុំាងចីវរនោះ ឲ្យសំរេចបាន,

ការបានសម្រេចដូច្នេះនុ៎ះ ជាការប្រពៃ;

បើពុំបានសម្រេចទេ,

ភិក្ខុគប្បីទៅឈរស្ងៀមចំពោះមុខ បួនលើក ប្រាំលើក ប្រាំមួយលើកយ៉ាងច្រើន;

កាលបើភិក្ខុឈរស្ងៀមចំពោះមុខ បួនលើក ប្រាំលើក ប្រាំមួយលើកយ៉ាងច្រើនបំផុតហើយ ក៏ញុំាងចីវរនោះ ឲ្យសម្រេចបាន,

ការបានសម្រេចដូច្នេះនុ៎ះ ជាការប្រពៃ;

បើពុំបានសម្រេចទេ,

តតោ ចេ ឧត្តរឹ វាយមមានោ តំ ចីវរំ
អភិនិប្ផាទេយ្យ,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ;
នោ ចេ អភិនិប្ផាទេយ្យ,
យតស្ស ចីវរចេតាបនំ អាភតំ,

តត្ថ សាមំ វា គន្តព្វំ ទូតោ វា បាហេតព្វោ

យំ ខោ តុម្ហេ អាយស្មន្តោ ភិក្ខុំ ឧទ្ទិស្ស
ចីវរចេតាបនំ បហិណិត្ថ,
ន តំ តស្ស ភិក្ខុនោ កិញ្ចិ អត្ថំ អនុភោតិ,

យុញ្ជន្តាយស្មន្តោ សកំ,
មា វោ សកំ វិនស្សាតិ ។

កាលបើភិក្ខុនោះ បេះតែព្យាយាមឲ្យលើសពីកំណត់នោះ

ទាល់តែបានសម្រេចចីវរនោះមក,

ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ;

បើពុំបានសម្រេចទេ,

បម្រើនោះ នាំតម្លៃចីវរមកដើម្បីភិក្ខុនោះ អំពីសំណាក់អ្នកណា,

ភិក្ខុគប្បីទៅខ្លួនឯង ឬប្រើបម្រើឲ្យទៅក្នុងសំណាក់អ្នកនោះថា :

" ម្នាលអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ! អ្នកទាំងឡាយបញ្ជូនតម្លៃចីវរទៅចំពោះភិក្ខុរូបណា ,

តម្លៃចីវរនោះ ពុំសម្រេចប្រយោជន៍បន្តិចបន្តួចដល់ភិក្ខុរូបនោះទេ ,

អ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ចូរទារយករបស់អ្នកវិញចុះ ,

ទ្រព្យរបស់អ្នកទាំងឡាយ កុំវិនាសខូចឡើយ " ។

អយំ តត្ថ សាមីចិ ។១០។

ចីវរវគ្គោ បឋមោ ។

១១- យោ បន ភិក្ខុ កោសិយមិស្ស-
កំ សន្ថតំ ការាបេយ្យ,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ១ ។

១២- យោ បន ភិក្ខុ សុទ្ធកាឡកានំ
ឯឡកលោមានំ សន្ថតំ ការាបេយ្យ,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ២ ។

១៣- នវំ បន ភិក្ខុនា សន្ថតំ ការយ-
មានេន ទ្វេ ភាគា សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡ-
កលោមានំ អាទាតព្វា,
តតិយំ ឱទាតានំ,
ចតុត្ថំ គោចរិយានំ ។

នេះជាសាមីចិកម្ម គឺសេចក្ដីប្រព្រឹត្តិដ៏សមគួរ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

ចីវរវគ្គ ទីមួយ (ចប់) ។

១១– ភិក្ខុណាមួយ ឲ្យគេធ្វើសន្ថត លាយដោយសូត្រ,
សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១២– ភិក្ខុណាមួយ ឲ្យគេធ្វើសន្ថត ដោយរោមចៀមខ្មៅសុទ្ធ,
សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៣– កាលបើភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសន្ថតថ្មី គប្បីយករោមចៀមខ្មៅសុទ្ធពីរភាគ,

រោមចៀមស (មួយភាគ) ជាភាគទីបី,
រោមចៀមក្រហម (មួយភាគ) ជាភាគទីបួន ។

អនាទា ចេ ភិក្ខុ ទ្វេ ភាគេ សុទ្ធកាឡ-
កានំ ឯឡកលោមានំ តតិយំ ឱទាតានំ
ចតុត្ថំ គោចរិយានំ នវំ សន្ថតំ ការាបេយ្យ,
និស្សគ្គិយំ ។ ៣ ។

១៤– នវំ បន ភិក្ខុនា សន្ថតំ ការាបេ-
ត្វា ឆព្វស្សានិ ធារេតព្វំ ។
ឱរេន ចេ ឆន្នំ វស្សានំ តំ សន្ថតំ វិស្សជ្ជេត្វា វា
អវិស្សជ្ជេត្វា វា អញ្ញំ នវំ សន្ថតំ ការាបេយ្យ
អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មតិយា,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ៤ ។

១៥– និសីទនសន្ថតំ បន ភិក្ខុនា
ការយមានេន បុរាណសន្ថតស្ស សាមន្តា
សុគតវិទត្ថិ អាទាតព្វា ទុព្វណ្ណករណាយ ។

បើភិក្ខុមិនយកកោមចៀមខ្មៅសុទ្ធពីរភាគ

កោមចៀមសជាភាគទីបី

កោមចៀមក្រហមជាភាគទីបួនទេ, ហើយឲ្យគេធ្វើសន្ថតថ្មី,

សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៤– បើភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសន្ថតថ្មី គប្បីប្រើប្រាស់ឲ្យ

ដល់ប្រាំមួយឆ្នាំ ។

បើមិនទាន់ដល់ប្រាំមួយឆ្នាំទេ ភិក្ខុលះបោលសន្ថតនោះក្តី

មិនលះក្តី ហើយឲ្យគេធ្វើសន្ថតថ្មីដទៃទៀត,

វៀរលែងតែភិក្ខុដែលបានសម្មតិអំពីសង្ឃ,

សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៥ – កាលបើភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសន្ថតសម្រាប់ក្រាប់

អង្គុយ គប្បីយកសន្ថតចាស់ មួយចំអាមព្រះសុគត ដោយ

ជុំវិញមកផ្សំផង ដើម្បីនឹងធ្វើសន្ថតថ្មីនោះឲ្យអន់ពណ៌ ។

អនាទា ចេ ភិក្ខុ បុរាណសន្ថតស្ស សាមន្តា
សុគតវិទត្ថឹ នវំ និសីទនសន្ថតំ ការាបេយ្យ,

និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ៥ ។

១៦- ភិក្ខុនោ បនេវ អទ្ធានមគ្គប្បដិ-
បន្នស្ស ឯឡកលោមានិ ឧប្បជ្ជេយ្យុំ,
អាកង្ខមានេន ភិក្ខុនា បដិគ្គហេតព្វានិ,
បដិគ្គហេត្វា តិយោជនបរមំ សហត្ថា
ហារេតព្វានិ អសន្តេ ហារកេ,

តតោ ចេ ឧត្តរឹ ហារេយ្យ អសន្តេបិ ហារកេ,

និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ៦ ។

បើភិក្ខុឲ្យគេធ្វើនិសីទនសន្ថតថ្មី មិនយកសន្ថតចាស់ មួយចំអាមព្រះសុគត ដោយជុំវិញមកផ្សំលាយនិងសន្ថតថ្មីផងទេ,

សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៦– បើមានរោមចៀមទាំងឡាយ កើតឡើងដល់ភិក្ខុអ្នកដើរផ្លូវឆ្ងាយ,

កាលបើភិក្ខុចង់បាន ក៏គប្បីទទួលយកចុះ,

លុះទទួលហើយ, បើមិនមានអ្នកយកទៅឲ្យទេ,

គប្បីនាំយកទៅ ដោយដៃខ្លួនឯង យ៉ាងឆ្ងាយបំផុត បានត្រឹមបីយោជន៍,

បើនាំយកឲ្យលើសពីកំណត់នោះទៅ, ទាំងអ្នកនាំយកទៅឲ្យ ក៏គ្មាន,

រោមចៀមនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៧– យោ បន ភិក្ខុ អញ្ញាតិកាយ
ភិក្ខុនិយា ឯឡកលោមានិ ធោវាបេយ្យ វា
រជាបេយ្យ វា វិជដាបេយ្យ វា,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ១៧ ។

១៨– យោ បន ភិក្ខុ ជាតរូបរជតំ
ឧគ្គណ្ហេយ្យ វា ឧគ្គណ្ហាបេយ្យ វា
ឧបនិក្ខិត្តំ វា សាទិយេយ្យ,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ១៨ ។

១៩– យោ បន ភិក្ខុ នានប្បការកំ
រូបិយសំវោហារំ សមាបជ្ជេយ្យ,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ១៩ ។

២០– យោ បន ភិក្ខុ នានប្បការកំ
កយវិក្កយំ សមាបជ្ជេយ្យ,

១៧ – ភិក្ខុណាមួយប្រើភិក្ខុនី មិនមែនជាញាតិ ឲ្យលាងក្តី ឲ្យជ្រលក់ក្តី ឲ្យសិតឬគ្រះជោះក្តី នូវរោមចៀមទាំងឡាយ ,

រោមចៀមនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៨– ភិក្ខុណាមួយ ទទួលខ្លួនឯងក្តី ប្រើគេឲ្យទទួលក្តី នូវមាសប្រាក់ ឬមួយត្រេកអរចំពោះមាសប្រាក់ដែលគេទុកដាក់ឲ្យ ,

មាសប្រាក់នោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ។

១៩ – ភិក្ខុណាមួយ ប្រព្រឹត្តទិញដូរដោយរូបិយ មានប្រការផ្សេង ៗ ,

វត្ថុដែលទិញដូរមកនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២០– ភិក្ខុណាមួយ ប្រព្រឹត្តទិញដូររបស់ មានប្រការផ្សេង ៗ ,

និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ១០ ។

កោសិយវគ្គោ ទុតិយោ ។

២១– ទសាហបរមំ អតិរេកបត្តោ
ធារេតព្វោ,
តំ អតិក្កាមយតោ,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ១ ។

២២– បន ភិក្ខុ ឩនបញ្ចពន្ធនេន
បត្តេន អញ្ញំ នវំ បត្តំ ចេតាបេយ្យ,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។
តេន ភិក្ខុនា សោ បត្តោ ភិក្ខុបរិសាយ
និស្សជ្ជិតព្វោ ។
យោ ច តស្សា ភិក្ខុបរិសាយ បត្តបរិយន្តោ
សោ ច តស្ស ភិក្ខុនោ បទាតព្វោ :

របស់នោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

កោសិយវគ្គ ទីពីរ (ចប់) ។

២១– ភិក្ខុត្រូវទុកអតិរេកបាត្រ យ៉ាងយូរបំផុត បានត្រឹមដប់ថ្ងៃ,

(បើទុក) ឲ្យកន្លងហួសពីនោះទៅ,

បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២២– ភិក្ខុណាមួយ មានបាត្រមានចំណាងគឺស្នាមប្រេះ មិនទាន់គ្រប់ប្រាំអង្ខើ ឲ្យគេរកបាត្រថ្មីទៀត,

បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ភិក្ខុនោះ ត្រូវលះបង់បាត្រនោះ ក្នុងភិក្ខុបរិសទ្យ ។

បាត្រណា ជាទីបំផុត របស់ភិក្ខុបរិសទ្យនោះ,

ភិក្ខុដែលសង្ឃបានសន្មត ត្រូវប្រគល់បាត្រនោះ ឲ្យដល់ភិក្ខុនោះ ដោយពាក្យថា :

អយន្តេ ភិក្ខុ បត្តោ,

យាវ ភេទនាយ ធារេតព្វោតិ ។

អយំ តត្ថ សាមីចិ ។២។

២៣– យានិ ខោ បន តានិ គិលានានំ

ភិក្ខូនំ បដិសាយនីយានិ ភេសជ្ជានិ,

សេយ្យថីទំ ៖ សប្បិ នវនីតំ តេលំ មធុ

ផាណិតំ ។

តានិ បដិគ្គហេត្វា សត្តាហបរមំ សន្និធិ-

ការកំ បរិភុញ្ជិតព្វានិ,

តំ អតិក្កាមយតោ,

និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ៣ ។

២៤– មាសោ សេសោ គិម្ហានន្តិ ភិក្ខុនា

វស្សិកសាដិកចីវរំ បរិយេសិតព្វំ ។

"ម្នាលភិក្ខុ! នេះជាបាត្ររបស់លោកហើយ, លោកត្រូវប្រើប្រាស់ ត្រាតែបែកចុះ" ។

នេះជាសាមីចិកម្ម ក្នុងការលះបង់បាត្រនោះ ។

៦៣ – ភេសជ្ជៈណាមួយ ដែលពួកភិក្ខុមានជម្ងឺ គប្បីឆាន់បាន,

ភេសជ្ជៈទាំងនោះគឺ ទឹកដោះរាវ, ទឹកដោះខាប់, ប្រេង ទឹកឃ្មុំ, ស្ករអំពៅ ។

ភិក្ខុទទួលភេសជ្ជៈទាំងនោះហើយ គួរទុកឆាន់ យ៉ាងយូរបំផុត បានត្រឹមប្រាំពីរថ្ងៃ,(បើទុក) ឲ្យកន្លងហួសពីនោះទៅ, ភេសជ្ជៈទាំងនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ។

៦៤– ភិក្ខុ (ដឹង) ថា គិម្ហរដូវនៅសល់មួយខែទៀត គប្បីស្វែងរក សាដិកចីវរសម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀងបាន ។

អឌ្ឍមាសោ សេសោ គិម្ហានន្តិ កត្វា និវា-
សេតព្វំ ។

ឱរេន ចេ មាសោ សេសោ គិម្ហានន្តិ
វស្សិកសាដិកចីវរំ បរិយេសេយ្យ,
ឱរេនឌ្ឍមាសោ សេសោ គិម្ហានន្តិ កត្វា
និវាសេយ្យ;
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ៤ ។

២៥– យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស សាមំ
ចីវរំ ទត្វា, កុបិតោ អនត្តមនោ អច្ឆិន្ទេយ្យ
វា អច្ឆិន្ទាបេយ្យ វា,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ៥ ។

២៦– យោ បន ភិក្ខុ សាមំ សុត្តំ
វិញ្ញាបេត្វា តន្តវាយេហិ ចីវរំ វាយាបេយ្យ,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ៦ ។

(ដឹង) ថាគិម្ហរដូវនៅសល់កន្លះខែទៀត គប្បីធ្វើឲ្យស្រេច
ហើយប្រើប្រាស់ ។

បើភិក្ខុ (ដឹង) ថានៅមិនទាន់ដល់ខែមួយ ជាខាងចុងនៃ
គិម្ហរដូវទេហើយស្វែងរកសាដិកចីវរសម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀង,
(ដឹង) ថាមិនទាន់ដល់កន្លះខែជាខាងចុងនៃគិម្ហរដូវទេ ក៏
ធ្វើឲ្យស្រេចហើយប្រើប្រាស់ ;

សាដិកចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៥– ភិក្ខុណាមួយ ឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុផងគ្នា ដោយ
ខ្លួនឯងហើយ ខឹង អន់ចិត្ត ដណ្តើមយកមកវិញក្តី ប្រើ
គេឲ្យដណ្តើមយកមកវិញក្តី,

ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៦– ភិក្ខុណាមួយ សូមអម្បោះមក ដោយខ្លួន
ឯងហើយ ឲ្យពួកជាងតម្បាញត្បាញចីវរឲ្យ,

ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៧– ភិក្ខុំ បនេវ ឧទ្ទិស្ស អញ្ញាតកោ គហបតិ វា គហបតានី វា តន្តវាយេហិ ចីវរំ វាយាបេយ្យ ។

តត្រ ចេ សោ ភិក្ខុ បុព្វេ អប្បវារិតោ តន្តវាយេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជេយ្យៈ

ឥទំ ខោ អាវុសោ ចីវរំ មំ ឧទ្ទិស្ស វិយតិ

អាយតញ្ច ករោថ, វិត្ថតញ្ច, អប្បិតញ្ច, សុវិតញ្ច, សុប្បវាយិតញ្ច, សុវិលេខិតញ្ច, សុវិតច្ឆិតញ្ច ករោថ, អប្បេវ នាម មយម្បិ អាយស្មន្តានំ កិញ្ចិ មត្តំ អនុប្បទជ្ជេយ្យាមាតិ ។

២៧– គហបតិក្ដី គហបតានីក្ដី មិនមែនជាញាតិ គេឲ្យពួកជាងតម្បាញត្បាញចីវរ ចំពោះភិក្ខុ ។

បើភិក្ខុនោះ ដែលអ្នកម្ចាស់ចីវរគេពុំបានបវារណាមកពីមុន ក្នុងរឿងចីវរនោះទេ អាចហ៊ានចូលទៅរកពួកជាងតម្បាញ ហើយ ដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ(១) ថា :

"ម្នាលអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ! ចីវរនេះគេឲ្យត្បាញ ចំពោះអាត្មា,

អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើឲ្យវែងផង, ឲ្យទូលាយផង,

ឲ្យមានសាច់ញឹកផង, ឲ្យស្មើល្អផង, វាយឲ្យតឹងល្អផង,

ចូរគ្រវោះក្អួតឲ្យល្អផង, ចូរសិតឲ្យល្អផង,

សឹមអាត្មាថែមរង្វាន់បន្តិចបន្តួចឲ្យដល់អ្នកទាំងឡាយ ។

---

១ គឺរិះគន់ចង់ឲ្យបានល្អប្រណីត ។

ឯវញ្ច សោ ភិក្ខុ វត្វា កិញ្ចិ មត្តំ អនុប្ប-
ទជ្ជេយ្យ អន្តមសោ បិណ្ឌបាតមត្តម្បិ,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ៧ ។

២៨- ទសាហានាគតំ កត្តិកតេមាសិ-
បុណ្ណមំ,
ភិក្ខុនោ បនេវ អច្ចេកចីវរំ ឧប្បជ្ជេយ្យ,
អច្ចេកំ មញ្ញមានេន ភិក្ខុនា បដិគ្គហេតព្វំ,
បដិគ្គហេត្វា យាវចីវរកាលសមយំ និក្ខិបិ-
តព្វំ,

ភិក្ខុនោះ លុះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ក៏ថែមរង្វាន់បន្តិចបន្តួចឲ្យគេ ដោយហោចទៅសូម្បីត្រឹមតែអាហារបិណ្ឌបាត ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៨ នៅខ្វះដប់ថ្ងៃទៀត នឹងដល់ថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែកត្តិក ដែលជាខែទីបីនៃវស្សានរដូវ[១]

បើអច្ចេកចីវរ[២] កើតឡើងដល់ភិក្ខុ,

ភិក្ខុសំគាល់ថាជាអច្ចេកចីវរ គប្បីទទួលទុកបាន,

លុះទទួលហើយ គប្បីទុកដាក់ដរាបដល់អស់សម័យនៃចីវរ-

កាល[៣]

---

១ ថ្ងៃពេញបូណ៌មីបឋមកត្តិក គឺថ្ងៃ ១៥ កើតខែអស្សុជ ។ ២ សំពត់ដែលបុគ្គលណាមួយត្រូវការចេញទៅក្នុងកងទ័ពក្តី ទៅកាន់និរាសស្ថានក្តី, មានជម្ងឺក្តី, ស្រីមានគភ៌ក្តី, បុគ្គលឥតមានសទ្ធាជ្រះថ្លាហើយត្រឡប់ជាមានសទ្ធាជ្រះថ្លាភ្លាកើតឡើងក្តី យកមកប្រគេន, គឺចីវរដែលបុគ្គលធ្វើដោយរួសរាន់ ។ ៣ បើភិក្ខុមិនបានទទួលអានិសង្សកឋិនទេ ចីវរកាលមានតែ ១ ខែ, បើបានទទួលអានិសង្សកឋិន ចីវរកាលមាន ៥ ខែ គិតតាំងពីថ្ងៃចេញវស្សាទៅ ។

តតោ ចេ ឧត្តរឹ និក្ខិបេយ្យ, និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ៨ ។

២៩- ឧបវស្សំ ខោ បន កត្តិកបុណ្ណមំ ។

យានិ ខោ បន តានិ អារញ្ញកានិ សេនាសនានិ សាសង្កសម្មតានិ សប្បដិភយានិ,

តថារូបេសុ ភិក្ខុ សេនាសនេសុ វិហរន្តោ, អាកង្ខមានោ
តិណ្ណំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ អន្តរឃរេ និក្ខិបេយ្យ ។
សិយា ច តស្ស ភិក្ខុនោ កោចិទេវ បច្ចយោ តេន ចីវរេន វិប្បវាសាយ,

បើទុកឲ្យយូរ ហួសកំណត់នោះទៅ,

ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៩– កាលបើភិក្ខុនៅចាំវស្សារួចហើយ លុះដល់មកថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែកត្តិក (ដែលជាខែទីបំផុតនៃវស្សាន-រដូវ) ។

សេនាសនៈទាំងឡាយណាមួយ ដែលតាំងនៅក្នុងព្រៃ ដែលគេសន្មតថាជាទីមានសេចក្ដីរង្កៀស, ដែលមានភ័យចំពោះមុខ,

កាលបើភិក្ខុ នៅក្នុងសេនាសនៈទាំងឡាយ មានសភាពដូច្នោះ, (បើ) មានបំណង

គប្បីទុក បណ្ដាចីវរទាំងបី ចីវរណាមួយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះបាន ។

ប្រសិនបើ ភិក្ខុមានហេតុអ្វីមួយ ល្មមឲ្យនៅប្រាសចាកចីវរនោះ,

ឆារត្តបរមន្តេន ភិក្ខុនា តេន ចីវរេន វិប្ប-
វសិតព្វំ ។

តតោ ចេ ឧត្តរឹ វិប្បវសេយ្យ,
អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មតិយា,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ៩ ។

៣០– យោ បន ភិក្ខុ ជានំ សង្ឃិកំ
លាភំ បរិណតំ អត្តនោ បរិណាមេយ្យ,
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ១០ ។

បត្តវគ្គោ តតិយោ ។

ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អាយស្មន្តោ តឹស និស្សគ្គិ-
យា បាចិត្តិយា ធម្មា ។

តត្ថាយស្មន្តេ បុច្ឆាមិ,

ភិក្ខុនោះ ត្រូវនៅប្រាសចាកចីវរនោះ យ៉ាងយូរបំផុត
បានត្រឹមប្រាំមួយរាត្រី ។
បើនៅប្រាសចាកឲ្យហួសពីកំណត់នោះទៅ,
វៀរលែងតែភិក្ខុដែលបានសម្មតិអំពីសង្ឃ,
ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣០– ភិក្ខុណាមួយកាលដឹងហើយបង្អោននូវលាភ
ដែលគេប្រុងនឹងបង្អោនទៅដើម្បីសង្ឃ មកដើម្បីខ្លួនវិញ,
លាភនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

បត្តវគ្គ ទីបី (ចប់) ។

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាបត្តិឈ្មោះ
និស្សគ្គិយបាចិត្តិយទាំង ៣០ គឺខ្ញុំព្រះករុណាបានសំដែងរួច
ហើយ,
ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសួរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ក្នុង
អាបត្តិទាំងនោះ;

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា?

ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា?

តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា?

បរិសុទ្ធេត្ថាយស្មន្តោ,

តស្មា តុណ្ហី ។

ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

និស្សគ្គិយា បាចិត្តិយា និដ្ឋិតា ។

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសួរជាគំរប់ពីរដងទៀត,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសួរជាគំរប់បីដងទៀត,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

លោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ សុទ្ធតែជាអ្នកបរិសុទ្ធ ក្នុងអាបត្តិទាំងនុ៎ះហើយ,

ព្រោះហេតុនោះបានជានៅស្ងៀម ។

ខ្ញុំព្រះករុណា សូមចាំទុកនូវហេតុនេះ ដោយកិរិយានៅស្ងៀម យ៉ាងនេះ ។

ចប់អាបត្តិឈ្មោះនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

ឥមេ ខោ បនាយស្មន្តោ ទ្វេនវុតិ
បាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

១– សម្បជានមុសាវាទេ
បាចិត្តិយំ ។ ១ ។

២– ឱមសវាទេ បាចិត្តិយំ ។ ២ ។

៣– ភិក្ខុបេសុញ្ញេ
បាចិត្តិយំ ។ ៣ ។

៤– យោ បន ភិក្ខុ អនុបសម្បន្នំ
បទសោ ធម្មំ វាចេយ្យ, បាចិត្តិយំ ។ ៤ ។

៥– យោ បន ភិក្ខុ អនុបសម្បន្នេន
ឧត្តរិទ្វិរត្តតិរត្តំ សហ សេយ្យំ កប្បេយ្យ,
បាចិត្តិយំ ។ ៥ ។

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាបត្តិបាចិត្តិយទាំងឡាយ ៩២ នេះឯង មកកាន់ឧទ្ទេស ។

១— ភិក្ខុពោលពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២— ភិក្ខុពោលពាក្យដាក់ដោតត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣— ភិក្ខុពោលពាក្យញុះញង់ភិក្ខុផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤—ភិក្ខុណាមួយ បង្រៀនធម៌ជាបទចំពោះអនុបសម្បន្ន, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ(១) ។

៥— ភិក្ខុណាមួយ សម្រេចការដេក ជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ន លើសពីពីរយប់ឬបីយប់ឡើងទៅ, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១ ចូរមើលត្រង់អនាបត្តិ ក្នុងវិនយបិដក មហាវិភង្គ ភាគ ៣ ទំព័រ ២៨៨ ផង ។

៦–យោ បន ភិក្ខុ មាតុគ្គាមេន សហ
សេយ្យំ កប្បេយ្យ, បាចិត្តិយំ ។ ៦ ។

៧– យោ បន ភិក្ខុ មាតុគ្គាមស្ស
ឧត្តរិឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេយ្យ,
អញ្ញត្រ វិញ្ញុនា បុរិសវិគ្គហេន,
បាចិត្តិយំ ។ ៧ ។

៨– យោ បន ភិក្ខុ អនុបសម្បន្នស្ស
ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ អារោចេយ្យ,
ភូតស្មឹ, បាចិត្តិយំ ។ ៨ ។

៩–យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស ទុដ្ឋុល្លំ
អាបត្តឹ អនុបសម្បន្នស្ស អារោចេយ្យ,
អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មតិយា,
បាចិត្តិយំ ។ ៩ ។

៦– ភិក្ខុណាមួយ សម្រេចការដេក ជាមួយនឹងមាតុគ្រាម, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧– ភិក្ខុណាមួយ សំដែងធម៌ ដល់មាតុគ្រាម លើសពីប្រាំឬប្រាំមួយម៉ាត់ឡើងទៅ, វៀរលែងតែមានបុរសដែលដឹងក្តី (នៅជាមួយផង) ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨– ភិក្ខុណាមួយ ប្រាប់ឧត្តរិមនុស្សធម្ម ដល់អនុបសម្បន្ន, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះមានពិតមែន ។

៩– ភិក្ខុណាមួយ ប្រាប់ទុដ្ឋុល្លាបត្តិរបស់ភិក្ខុដទៃនា ដល់អនុបសម្បន្ន, វៀរលែងតែភិក្ខុដែលសង្ឃសន្មតឲ្យប្រាប់, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១០– យោ បន ភិក្ខុ បឋវឹ ខណេយ្យ វា ខណាបេយ្យ វា, បាចិត្តិយំ ។ ១០ ។

មុសាវាទវគ្គោ បឋមោ ។

១១– ភូតគាមបាតព្យតាយ បាចិត្តិយំ ។ ១ ។

១២– អញ្ញវាទកេ វិហេសកេ បាចិត្តិយំ ។ ២ ។

១៣– ឧជ្ឈាបនកេ ខីយនកេ បាចិត្តិយំ ។ ៣ ។

១៤– យោ បន ភិក្ខុ សង្ឃិកំ មញ្ចំ វា បីឋំ វា ភិសឹ វា កោច្ឆំ វា អជ្ឈោកាសេ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា, 66

១០— ភិក្ខុណាមួយ ជីកខ្លួនឯង ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យជីក នូវផែនដី, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

មុសាវាទវគ្គទី ១ (ចប់)

១១— ភិក្ខុធ្វើភូតគាម(១) ឲ្យវិនាស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១២— ភិក្ខុពោលនូវពាក្យដទៃ ឬធ្វើឲ្យសង្ឃបាន សេចក្តីលំបាក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៣— ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុដទៃឲ្យពោលទោសភិក្ខុផងគ្នា ឬតិះដៀលភិក្ខុផងគ្នាខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៤— ភិក្ខុណាមួយ លាតសន្ធឹងខ្លួនឯង ឬឲ្យគេលាតសន្ធឹង នូវគ្រែក្តី តាំងក្តី ពូកក្តី កៅអីក្តី ដែលជារបស់សង្ឃ ក្នុងទីវាលហើយ,

---

១ សំដៅយកស្មៅ, វល្លិនិងដើមឈើស្រស់ ដែលមានពូជប្រាំយ៉ាងណាមួយ អាចដុះលូតលាស់តទៅទៀតបានជាដើម ។

តំ បក្កមន្តោ នេវ ឧទ្ធរេយ្យ

ន ឧទ្ធរាបេយ្យ

អនាបុច្ឆំ វា គច្ឆេយ្យ,

បាចិត្តិយំ ៗ ៤ ៗ

១៥– យោ បន ភិក្ខុ សង្ឃិកេ វិហារេ

សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា,

តំ បក្កមន្តោ នេវ ឧទ្ធរេយ្យ

ន ឧទ្ធរាបេយ្យ

អនាបុច្ឆំ វា គច្ឆេយ្យ,

បាចិត្តិយំ ៗ ៥ ៗ

កាលនឹងដើរចេញទៅ មិនបានរើមកទុកដាក់
មិនបានប្រើគេឲ្យរើមកទុកដាក់នូវគ្រឿងសេនាសនៈនោះ
ឬឥតបានប្រាប់អ្នកដទៃ ស្រាប់តែដើរចេញទៅ,
ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៨— ភិក្ខុណាមួយ ក្រាល ឬប្រើគេឲ្យក្រាល
នូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ក្នុងវិហារជារបស់សង្ឃហើយ,
កាលនឹងដើរចេញទៅ មិនបានរើមកទុកដាក់
មិនបានប្រើគេឲ្យរើមកទុកដាក់នូវគ្រឿងសេនាសនៈនោះ
ឬឥតបានប្រាប់អ្នកដទៃ ស្រាប់តែដើរចេញទៅ,
ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៦– យោ បន ភិក្ខុ សង្ឃិកេ វិហារេ ជានំ បុព្ពុបគតំ ភិក្ខុំ អនុប្បខជ្ជ[១] សេយ្យំ កប្បេយ្យ ៖

យស្ស សម្ពាធោ ភវិស្សតិ,
សោ បក្កមិស្សតីតិ,
ឯតទេវ បច្ចយំ ករិត្វា អនញ្ញំ,

បាចិត្តិយំ ។ ១៦ ។

១៧– យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុំ កុបិតោ អនត្តមនោ សង្ឃិកា វិហារា និក្កឌ្ឍេយ្យ វា និក្កឌ្ឍាបេយ្យ វា,

---

១ ក្នុងច្បាប់ដទៃជា អនុបខជ្ជ ឬ អនូបខជ្ជ តែតាមដែលបានពិនិត្យមើលទៅ ឃើញជាអនុប្បខជ្ជ ទើបត្រូវ ព្រោះមកពីៈ អនុ + ប + ខទ + ត្វា > អនុប្បខជ្ជ ប្រែថាប្រៀតបៀត, រុករាន (សំស្ក្រឹតជាៈ អនុប្រស្កន្ទ្យ) ។

១៦– ភិក្ខុណាមួយ កាលដឹង ហើយចូលទៅ ប្រៀតបៀតភិក្ខុដែលចូលទៅនៅមុនហើយ សម្រេចនូវទីដេក ក្នុងវិហាររបស់សង្ឃ ដោយគិតថា "ភិក្ខុណាមានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់, ភិក្ខុនោះនឹងចេញទៅចុះ"; ធ្វើនូវសេចក្តីប្រៀតបៀតនោះឯង ឲ្យជាបច្ច័យ ពុំមែនហេតុដទៃទៀយ, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៧– ភិក្ខុណាមួយ មានចិត្តក្រោធ ខឹង នឹងភិក្ខុផងគ្នាហើយ ទាញខ្លួនឯង ឬប្រើគេឲ្យទាញចេញ ចាកវិហាររបស់សង្ឃ,

បាចិត្តិយំ ។ ១៧ ។

១៨– យោ បន ភិក្ខុ សង្ឃិកេ វិហារេ ឧបរិវេហាសកុដិយា អាហច្ចបាទកំ មញ្ចំ វា បីឋំ វា អភិនិសីទេយ្យ វា អភិនិបជ្ជេយ្យ វា, បាចិត្តិយំ ។ ១៨ ។

១៩– មហល្លកំ បន ភិក្ខុនា វិហារំ ការយមានេន,

យាវ ទ្វារកោសា អគ្គឡដ្ឋបនាយ អាលោកសន្ធិបរិកម្មាយ ទ្វិត្តិច្ឆទនស្ស បរិយាយំ អប្បហរិតេ ឋិតេន អធិដ្ឋាតព្វំ,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៨– ភិក្ខុណាមួយ អង្គុយសង្កត់ ឬដេកសង្កត់ ដោយរហ័ស នូវគ្រែក្តី តាំងក្តី ដែលមានជើងគ្រាន់តែស៊កទុកជាបណ្តោះអាសន្ន លើថ្នាក់ក្នុងវិហាររបស់សង្ឃ, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៩– កាលបើភិក្ខុឲ្យគេធ្វើវិហារធំ (គឺកុដិធំដែលមានម្ចាស់),

គប្បី (លាបបូកញយ ៗ បាន) កំណត់ទីមានឧកាសត្រឹមតែសន្ទឹកទ្វារ(១) និងសន្ទឹកបង្អួច ដើម្បីទុកប្រើប្រាស់នូវទ្វារ(២) និងដើម្បីបរិកម្មនូវសន្ទឹកបង្អួច(៣) ឯជំបូល ភិក្ខុត្រូវស្ថិតនៅក្នុងទីដែលគ្មានដំណាំ ទើបប្រក់បានត្រឹមពីរបីជាន់,

១ គឺកំណត់ត្រឹមហត្ថបាសដោយជុំវិញនៃក្របទ្វារ ។ ២ គឺដើម្បីបើកបិទទ្វារ ។ ៣ សេចក្តីថា ព្រះតថាគតអនុញ្ញាតវត្ថុព័ណ៌ស, ព័ណ៌ខ្មៅ, ព័ណ៌រង្គនិងក្បាច់ភ្ញីផ្សេង ៗ ដើម្បីបរិកម្មនូវសន្ទឹកបង្អួច... ។

តតោ ចេ ឧត្តរឹ អបហរិតេបិ ឋិតោ អធិដ្ឋហេយ្យ,

បាចិត្តិយំ ។ ៩ ។

៨០–យោ បន ភិក្ខុ ជានំ សប្បាណកំ ឧទកំ តិណំ វា មត្តិកំ វា សិញ្ចេយ្យ វា, សិញ្ចាបេយ្យ វា,

បាចិត្តិយំ ។ ១០ ។

ភូតគាមវគ្គោ ទុតិយោ

៨១– យោ បន ភិក្ខុ អសម្មតោ ភិក្ខុនិយោ ឱវទេយ្យ,

បាចិត្តិយំ ។ ១ ។

៨២– សម្មតោបិ ចេ ភិក្ខុ, អដ្ឋង្គតេ សុរិយេ, ភិក្ខុនិយោ ឱវទេយ្យ,

បាចិត្តិយំ ។ ២ ។

បើភិក្ខុប្រក់ឡប្រើនលើសពីកំណត់នោះទៅ ទុកជាស្ពិក

នៅកន្លែងដែលគ្មានដំណាំ,

ក៏គង់ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២០– ភិក្ខុណាមួយ កាលដឹងថាទឹកមានសត្វ

ហើយ ស្រោចខ្លួនឯង ឬប្រើគេឲ្យស្រោចនូវស្មៅឬដី,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ភូតគាមវគ្គទី ២ (ចប់)

២១– ភិក្ខុណាមួយ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មត

ហើយ ទៅប្រដៅពួកភិក្ខុនី

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២២ – ភិក្ខុបើទុកជាសង្ឃបានសន្មតហើយក៏ដោយ,

កាលបើព្រះអាទិត្យអស្តង្គតហើយ, ទៅប្រដៅពួកភិក្ខុនី,

ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៣– យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុនុបស្សយំ ឧបសង្កមិត្វា ភិក្ខុនិយោ ឱវទេយ្យ.
អញ្ញត្រ សមយា.
បាចិត្តិយំ ។
តត្ថាយំ សមយោ៖
គិលានា ហោតិ ភិក្ខុនី,
អយំ តត្ថ សមយោ ។ ៣ ។

២៤– យោ បន ភិក្ខុ ឯវំ វទេយ្យ៖
អាមិសហេតុ ភិក្ខូ ភិក្ខុនិយោ ឱវទន្តីតិ,
បាចិត្តិយំ ។ ៤ ។

២៥ –យោ បន ភិក្ខុ អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ចីវរំ ទទេយ្យ,
អញ្ញត្រ បារិវត្តកា,
បាចិត្តិយំ។ ៥ ។

២៣ — ភិក្ខុណាមួយ ចូលទៅកាន់លំនៅ របស់

ភិក្ខុនីហើយ ប្រដៅពួកភិក្ខុនី,

វៀរលែងតែមានសម័យ,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

នេះជាសម័យ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ គឺ :

ភិក្ខុនីមានជម្ងឺ,

នេះជាសម័យ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

២៤— ភិក្ខុណាមួយពោលយ៉ាងនេះ ថា :

« ភិក្ខុទាំងឡាយប្រដៅពួកភិក្ខុនី ព្រោះហេតុតែអាមិស »

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៥— ភិក្ខុណាមួយ ឲ្យចីវរ ដល់ភិក្ខុនី មិនមែន

ជាញាតិ,

វៀរលែងតែប្តូរគ្នា,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៦–យោ បន ភិក្ខុ អញ្ញាតិកាយ
ភិក្ខុនិយា ចីវរំ សិព្វេយ្យ វា សិព្វាបេយ្យ វា,
បាចិត្តិយំ ។ ៦ ។

២៧–យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ
សំវិធាយ ឯកទ្ធានមគ្គំ បដិបជ្ជេយ្យ
អន្តមសោ គាមន្តរម្បិ,
អញ្ញត្រ សមយា,
បាចិត្តិយំ ។
តត្ថាយំ សមយោ:
សត្ថគមនីយោ ហោតិ មគ្គោ
សាសង្កសម្មតោ
សប្បដិភយោ,
អយំ តត្ថ សមយោ ។ ៧ ។

២៦– ភិក្ខុណាមួយ ដេរខ្លួនឯង ឬប្រើគេឲ្យដេរ

នូវចីវរ ឲ្យភិក្ខុនី មិនមែនជាញាតិ,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៧– ភិក្ខុណា បបួលភិក្ខុនី ដើរទៅកាន់ផ្លូវ

ឆ្ងាយមួយ ជាមួយគ្នា,

ដោយហោចទៅ សូម្បីចន្លោះស្រុកមួយ,

វៀរលែងតែមានសម័យ,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

នេះជាសម័យ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ គឺ :

ផ្លូវដែលគួរទឹងទៅដោយមានគ្នាជាពួក ១

ដែលគេសន្មតជាប្រកបដោយសេចក្ដីរង្កៀស ១

ដែលប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ១,

នេះជាសម័យ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

២៨–យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ
សំវិធាយ ឯកនាវំ អភិរុហេយ្យ,
ឧទ្ធង្គាមិនឹ វា អធោគាមិនឹ វា,
អញ្ញត្រ តិរិយន្តរណាយ,
បាចិត្តិយំ ។៨។

២៩–យោ បន ភិក្ខុ ជានំ ភិក្ខុនី-
បរិបាចិតំ បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជេយ្យ,
អញ្ញត្រ បុព្វេ គិហិសមារម្ភា,
បាចិត្តិយំ ។៩។

៣០–យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ
ឯកោ ឯកាយ រហោ និសជ្ជំ កប្បេយ្យ,
បាចិត្តិយំ ។១០។

ឱវាទវគ្គោ តតិយោ ។

២៨ — ភិក្ខុណាមួយ បបួលភិក្ខុនី ឡើងជិះទូកមួយជាមួយគ្នា

ទៅច្រាសទឹកក្តី ទៅបណ្តោយទឹកក្តី,

វៀរលែងតែឆ្លងទទឹង,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៩ — ភិក្ខុណាមួយ កាលដឹង ហើយឆាន់ចង្ហាន់បិណ្ឌបាត ដែលភិក្ខុនីតាក់តែងឲ្យ

វៀរលែង តែចង្ហាន់ដែលគ្រហស្ថបានប្រារព្ធ ជាមុន,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣០ — ភិក្ខុណាមួយ សម្រេច នូវការអង្គុយ ក្នុងទីស្ងាត់ ជាមួយនឹងភិក្ខុនី តែម្នាក់នឹងម្នាក់,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ឱវាទវគ្គទី ៣ (ចប់) ។

៣១- អកិលានេន(១) ភិក្ខុនា ឯកោ អាវសថបិណ្ឌោ ភុញ្ជិតព្វោ, តតោ ចេ ឧត្តរឹ ភុញ្ជេយ្យ, បាចិត្តិយំ ។ ១ ។

៣២-គណភោជនេ អញ្ញត្រ សមយា, បាចិត្តិយំ ។

តត្ថាយំ សមយោ ៖

គិលានសមយោ, ចីវរទានសមយោ, ចីវរការសមយោ, អទ្ធានគមនសមយោ,

---

១ បើតាមសំយោគវិធាន ត្រូវតម្រួត « គ » ជាអគ្គិលានេន ។

៣១— ភិក្ខុ មិនមានជម្ងឺត្រូវឆាន់ ចង្ហាន់បិណ្ឌបាត ក្នុងរោងទាន បានតែមួយ,

បើឆាន់ឲ្យលើសពីកំណត់នោះទៅ, ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣២— ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះ (ទទួល) គណភោជន[1](ព្រមគ្នា) វៀរលែងតែមានសម័យ ។ នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ គឺ:

សម័យដែលមានជម្ងឺ[2]១, សម័យដែលគេឲ្យចីវរ[3]១, សម័យដែលធ្វើចីវរ[4]១, សម័យដែលដើរផ្លូវឆ្ងាយ[5]១,

---

១ គឺភិក្ខុបួនរូបឡើងទៅ ទទួលនិមន្តឆាន់ភោជនប្រាំយ៉ាងណាមួយដែលគេបញ្ចេញឈ្មោះ, ភោជននោះឈ្មោះថាគណភោជន ។ ២ សូម្បីតែជើងបែកបាក់ផ្តៅក៏ហៅថាមានជម្ងឺ ។ ៣ គឺក្នុងរដូវចីវរកាល ១ ខែ ឬ ៥ ខែ បើបានក្រាលកឋិន ។ ៤ កាលដែលភិក្ខុកំពុងធ្វើចីវរ ។ ៥ ពេលដែលភិក្ខុកំពុងដើរផ្លូវឆ្ងាយតាំងពីកន្លះយោជន៍ឡើងទៅ ឬត្រឡប់មកវិញ ។

នាវាភិរុហណសមយោ,

មហាសមយោ,

សមណភត្តសមយោ;

អយំ តត្ថ សមយោ ។ ៤ ។

៣៣– បរម្បរភោជនេ អញ្ញត្រ សមយា, បាចិត្តិយំ ។

តត្ថាយំ សមយោ:

គិលានសមយោ, ចីវរទានសមយោ,

ចីវរការសមយោ;

អយំ តត្ថ សមយោ ។ ៣ ។

សម័យដែលឡើងជិះទូក[១]១,

សម័យដែលមានភិក្ខុច្រើនអង្គ[២]១

សម័យនៃសមណភត្ត[៣]១ ;

នេះជាសម័យ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

៣៣— ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះឆាន់បរម្បរ-ភោជន (គឺភោជនដែលគេនិមន្តខាងក្រោយ), វៀរលែងតែមានសម័យ ។

នេះជាសម័យ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ គឺ :

សម័យដែលមានជម្ងឺ[៤]១, សម័យដែលគេឲ្យចីវរ ១,

សម័យដែលធ្វើចីវរ ១ ;

នេះជាសម័យ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

---

១ ពេលដែលភិក្ខុរៀបនឹងជិះទូក, កំពុងជិះ ឬចុះពីទូក ។ ២ ភិក្ខុជួបជុំគ្នាច្រើនជាងកំណត់ បិណ្ឌបាតឆាន់មិនឆ្អែត ។ ៣ គឺអ្នកបួសក្រៅព្រះពុទ្ធសាសនា ធ្វើភត្ត ។ ៤ គឺភិក្ខុមិនអាចនឹងអង្គុយឆាន់ ដរាបទាល់ឆ្អែត លើអាសនៈមួយបាន ។

៣៤– ភិក្ខុំ បនេវ កុលំ ឧបគតំ បូវេហិ វា មន្ថេហិ វា អភិហដ្ឋុំ បវារេយ្យ ។

អាកង្ខមានេន ភិក្ខុនា
ទ្វិត្តិបត្តបូរា បដិគ្គហេតព្វា ។
តតោ ចេ ឧត្តរឹ បដិគ្គណ្ហេយ្យ,
បាចិត្តិយំ ។
ទ្វិត្តិបត្តបូរេ បដិគ្គហេត្វា
តតោ នីហរិត្វា ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ សំវិភជិតព្វំ
អយំ តត្ថ សាមីចិ ។ ៤ ។

៣៥– យោ បន ភិក្ខុ ភុត្តាវី បវារិតោ អនតិរិត្តំ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ខាទេយ្យ វា ភុញ្ជេយ្យ វា,

៣៨— ជនបវារណា នូវភិក្ខុ ដែលចូលទៅកាន់ត្រកូល ដោយនំទាំងឡាយក្តី ដោយសត្តុវទាំងឡាយក្តី ដើម្បីនាំទៅបានតាមប្រាថ្នា ។

ភិក្ខុមានសេចក្តីត្រូវការ
ត្រូវទទួល ត្រឹមពេញពីរបីបាត្របាន ។
បើទទួលឲ្យលើសពីកំណត់នោះទៅ,
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ភិក្ខុដែលបានទទួលនំឬសត្តុវ កំណត់ត្រឹមពីរបីបាត្រហើយ ត្រូវនាំយកអំពីទីនោះ មកចែកជាមួយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ, ការចែកនំឬសត្តុវនេះ ជាសាមីចិកម្ម ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

៣៩— ភិក្ខុណាមួយ ឆាន់ហើយ បានហាមភោជនហើយ ទំពាស៊ីក្តី បរិភោគក្តី នូវខាទនីយាហារ ឬភោជនីយាហារ ដែលជាអនតិរិត្ត(១),

១ អនតិរិត្តភោជន បានដល់ភោជនដែលមិនគួរដល់អាការនៃវិនយកម្ម ៧ យ៉ាង និងវត្ថុដែលមិនមែនជារបស់សល់ អំពីភិក្ខុឈឺ ។

បាចិត្តិយំ ។ ៥ ។

៣៦ — យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុំ ភុត្តាវឹ
បវារិតំ អនតិរិត្តេន ខាទនីយេន វា ភោជនី-
យេន វា អភិហដ្ឋុំ បវារេយ្យ,
ហន្ទ ភិក្ខុ ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ,
ជានំ អាសាទនាបេក្ខោ,
ភុត្តស្មឹ,
បាចិត្តិយំ ។ ៦ ។

៣៧— យោ បន ភិក្ខុ វិកាលេ ខាទនី-
យំ វា ភោជនីយំ វា ខាទេយ្យ វា ភុញ្ជេយ្យ វា,
បាចិត្តិយំ ។ ៧ ។

៣៨ — យោ បន ភិក្ខុ សន្និធិការកំ
ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ខាទេយ្យ វា
ភុញ្ជេយ្យ វា

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣៦ — ភិក្ខុណាមួយ នាំភត្តទៅបវារណាចំ ភិក្ខុដែលឆាន់ហើយ ហាមភត្តហើយ ដោយខាទនីយាហារ ឬភោជនីយាហារ ដែលជាអនតិរិត្ត ដោយពាក្យថា:
"ហាំ! ភិក្ខុ, លោកចូរទំពាស៊ីក្តី ចូរបរិភោគក្តី"
កាលបើដឹង ហើយរៃរកទោស,
និមិត្តតែភិក្ខុនោះឆាន់ហើយ,
ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣៧ — ភិក្ខុណាមួយ ទំពាស៊ីក្តី បរិភោគក្តី នូវខាទនីយាហារ ឬភោជនីយាហារ ក្នុងពេលវិកាល,
ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣៨ — ភិក្ខុណាមួយ ទំពាស៊ីក្តី បរិភោគក្តី នូវខាទនីយាហារ ឬភោជនីយាហារ ដែលខ្លួនទុកដាក់ឲ្យកន្លងរាត្រី,

បាចិត្តិយំ ។ ៨ ។

៣៩– យានិ ខោ បន តានិ បណីត-
ភោជនានិ, សេយ្យថីទំ:
សប្បិ នវនីតំ តេលំ មធុ ផាណិតំ
មច្ឆោ មំសំ ខីរំ ទធិ ។
យោ បន ភិក្ខុ ឯវរូបានិ បណីតភោជនានិ
អគិលានោ អត្តនោ អត្ថាយ វិញ្ញាបេត្វា
ភុញ្ជេយ្យ,
បាចិត្តិយំ ។ ៩ ។

៤០– យោ បន ភិក្ខុ អទិន្នំ មុខទ្វារំ
អាហារំ អាហរេយ្យ,
អញ្ញត្រ ឧទកទន្តបោណា,
បាចិត្តិយំ ។ ១០ ។

ភោជនវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣៩— បណីតភោជនទាំងឡាយណាមួយ ,

បណីតភោជនទាំងនោះ គឺ:

ទឹកដោះថ្លា, ទឹកដោះខាប់, ប្រេង, ទឹកឃ្មុំ, ស្ករអំពៅ,

ត្រី, សាច់, ទឹកដោះស្រស់, ទឹកដោះជូរ ។

ភិក្ខុណាមួយ គ្មានជម្ងឺ សូមបណីតភោជនទាំងឡាយ

មានសភាពយ៉ាងនេះ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនហើយ ឆាន់,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤០— ភិក្ខុណាមួយ លេបនូវអទិន្នាហារ[១]តាម

ទ្វារមាត់

វៀរលែងតែទឹកនឹងឈើស្ទន់,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ភោជនវគ្គ ទី ៤ (ចប់) ។

---

១ អាហារដែលគេមិនបានប្រគេន ។

៤១– យោ បន ភិក្ខុ អចេលកស្ស វា
បរិព្វាជកស្ស វា បរិព្វាជិកាយ វា សហត្ថា
ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ទទេយ្យ,
បាចិត្តិយំ ។ ១ ។

៤២– យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុំ ឯវំ វទេយ្យ:
ឯហាវុសោ, គាមំ វា និគមំ វា បិណ្ឌាយ
បវិសិស្សាមាតិ;
តស្ស ទាបេត្វា វា អទាបេត្វា វា
ឧយ្យោជេយ្យ:
គច្ឆាវុសោ, ន មេ តយា សទ្ធឹ កថា វា
និសជ្ជា វា ផាសុ ហោតិ,
ឯកកស្ស មេ កថា វា និសជ្ជា វា
ផាសុ ហោតីតិ,

៤១ — ភិក្ខុណាមួយ ឲ្យខាទនីយាហារ ឬភោជនីយាហារ ដល់អចេលកក្តី បរិព្វាជកក្តី បរិព្វាជិកាក្តី ដោយដៃរបស់ខ្លួន,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤២ — ភិក្ខុណាមួយ និយាយនឹងភិក្ខុផងគ្នា យ៉ាងនេះថា :

"ម្នាលអាវុសោ, លោកចូរមក, យើងទាំងឡាយ នឹងចូលទៅកាន់ស្រុក ឬនិគម ដើម្បីបិណ្ឌបាត";

ហើយឲ្យគេឲ្យ ឬមិនឲ្យគេឲ្យអ្វីៗ ដល់ភិក្ខុនោះហើយ បញ្ជូនឲ្យត្រឡប់ទៅវិញ ដោយពាក្យថា :

"ម្នាលអាវុសោ, លោកចូរទៅវិញចុះ, ខ្ញុំនិយាយ ឬអង្គុយ ជាមួយនឹងលោក មិនសប្បាយទេ,

ខ្ញុំនិយាយ ឬអង្គុយ តែម្នាក់ឯង ស្រួលជាង"

ឯតទេវ បច្ចយំ ករិត្វា អនញ្ញំ,
បាចិត្តិយំ ។ ២ ។

៤៣— យោ បន ភិក្ខុ សភោជនេ
កុលេ អនុបខជ្ជ និសជ្ជំ កប្បេយ្យ,
បាចិត្តិយំ ។ ៣ ។

៤៤— យោ បន ភិក្ខុ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ
រហោ បដិច្ឆន្នេ អាសនេ និសជ្ជំ កប្បេយ្យ,
បាចិត្តិយំ ។ ៤ ។

៤៥— យោ បន ភិក្ខុ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ
ឯកោ ឯកាយ រហោ និសជ្ជំ កប្បេយ្យ,
បាចិត្តិយំ ។ ៥ ។

៤៦— យោ បន ភិក្ខុ និមន្តិតោ
សភត្តោ សមានោ,
សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា,

ផ្ញើខ្លួនហេតុនុះឯង ឲ្យជាបច្ច័យ ពុំមែនហេតុដទៃឡើយ, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤៣— ភិក្ខុណាមួយ ចូលរុកកនទៅសម្រេចការអង្គុយនៅក្នុងត្រកូល ដែលមានតែជនពីរនាក់គឺប្ដីនិងប្រពន្ធ, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤៤— ភិក្ខុណាមួយ សម្រេចការអង្គុយលើអាសនៈជាទីស្ងាត់ កំបាំង ជាមួយនឹងមាតុគ្រាម, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤៥— ភិក្ខុណាមួយ សម្រេចការអង្គុយក្នុងទីស្ងាត់ជាមួយនឹងមាតុគ្រាម តែម្នាក់និងម្នាក់, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤៦— ភិក្ខុណាមួយ បានទទួលនិមន្តគេហើយជាអ្នកមានភត្តហើយ, មិនបានលាឬប្រាប់ភិក្ខុផងគ្នា ដែលមាននៅ,

បុរេភត្តំ វា បច្ឆាភត្តំ វា កុលេសុ ចារិត្តំ

អាបជ្ជេយ្យ,

អញ្ញត្រ សមយា,

បាចិត្តិយំ ។

តត្ថាយំ សមយោ:

ចីវរទានសមយោ, ចីវរការសមយោ;

អយំ តត្ថ សមយោ ។ ៦ ។

៤៧– អគិលានេន ភិក្ខុនា ចាតុម្មា-

សប្បច្ចយបវារណា សាទិតព្វា,

អញ្ញត្រ បុនប្បវារណាយ,

អញ្ញត្រ និច្ចប្បវារណាយ,

តតោ ចេ ឧត្តរឹ សាទិយេយ្យ,

បាចិត្តិយំ ។ ៧ ។

ហើយដល់នូវការត្រាច់ទៅក្នុងត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងពេល

មុនភត្តក្តី ក្រោយភត្តក្តី,

វៀរលែងតែមានសម័យ,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

នេះជាសម័យ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ គឺ :

សម័យដែលគេឲ្យចីវរ ១, សម័យដែលធ្វើចីវរ ១ ;

នេះជាសម័យ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

៤៧— ភិក្ខុមិនមានជម្ងឺ ត្រូវត្រេកអរនឹងការបវារ-

ណាដោយបច្ច័យកំណត់ត្រឹមបួនខែ,

វៀរលែងតែគេបានបវារណាថែមទៀត,

វៀរលែងតែគេបានបវារណាជានិច្ច,

បើត្រេកអរឲ្យលើសពីកំណត់នោះទៅ,

ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤៨– យោ បន ភិក្ខុ ឧយ្យុត្តំ សេនំ ទស្សនាយ គច្ឆេយ្យ, អញ្ញត្រ តថារូបប្បច្ចយា, បាចិត្តិយំ ។ ៨ ។

៤៩– សិយា ច តស្ស ភិក្ខុនោ កោចិទេវ បច្ចយោ សេនំ គមនាយ, ទិរត្តតិរត្តំ តេន ភិក្ខុនា សេនាយ វសិតព្វំ ។ តតោ ចេ ឧត្តរឹ វសេយ្យ, បាចិត្តិយំ ។ ៩ ។

៥០– ទិរត្តតិរត្តញ្ចេ ភិក្ខុ សេនាយ វសមានោ, ឧយ្យោធិកំ វា ពលគ្គំ វា សេនាព្យូហំ វា អនីកទស្សនំ វា គច្ឆេយ្យ, បាចិត្តិយំ ។ ១០ ។

អចេលកវគ្គោ បញ្ចមោ ។

៤៨— ភិក្ខុណាមួយ ទៅដើម្បីមើលកងទ័ព ដែលគេលើកចេញទៅ,

វៀរលែងតែមានហេតុមានសភាពដូច្នោះ,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤៩— បើភិក្ខុនោះ មានហេតុអ្វីមួយ គួរនឹងទៅកាន់កងទ័ព,

ភិក្ខុនោះ ត្រូវនៅក្នុងកងទ័ពបាន ត្រឹមពីររាត្រីឬបីរាត្រី ។ បើនៅឲ្យលើសពីកំណត់នោះទៅ,

ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៥០— កាលបើភិក្ខុនៅក្នុងកងទ័ព កំណត់ពីររាត្រីបីរាត្រីហើយ ទៅកាន់ទីដែលគេច្បាំងគ្នាក្តី ទីដែលគេត្រួតពលក្តី ទីតាំងនៅនៃកងទ័ពក្តី ទីសំរាប់ចាត់ក្បួនទ័ពក្តី,

ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

អចេលកវគ្គ ទី ៥ (ចប់) ។

៥១– សុរាមេរយបានេ បាចិត្តិយំ ។១។

៥២– អង្គុលិប្បតោទកេ បាចិត្តិយំ ។២។

៥៣– ឧទកេ ហស្សធម្មេ បាចិត្តិ-
យំ ។ ៣ ។

៥៤– អនាទរិយេ បាចិត្តិយំ ។ ៤ ។

៥៥– យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុំ ភឹសាបេយ្យ, បាចិត្តិយំ ។ ៥ ។

៥៦– យោ បន ភិក្ខុ អគិលានោ វិសីវនាបេក្ខោ, ជោតឹ សមាទហេយ្យ វា សមាទហាបេយ្យ វា,
អញ្ញត្រ តថារូបប្បច្ចយា,

៨១– ភិក្ខុផឹកសុរាមេរ័យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨២– ភិក្ខុចាក់ក្រឡេកប្រលែងគ្នា ដោយចង្អុលដៃ គឺម្រាមដៃ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨៣– ភិក្ខុលេងទឹក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨៤– ភិក្ខុមិនអើពើ(១) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨៥– ភិក្ខុណាមួយ បន្លាចភិក្ខុផងគ្នា, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨៦– ភិក្ខុណាមួយ មិនមានជម្ងឺ មានបំណងនឹងអាំងភ្លើងហើយ បង្កាត់ភ្លើងខ្លួនឯងក្តី ប្រើគេឲ្យបង្កាត់ក្តី វៀរលែងតែមានហេតុមានសភាពដូច្នោះ(២)

---

១ គឺភិក្ខុមិនអើពើនឹងភិក្ខុអ្នករំលឹកដាស់តឿនឬនឹងសិក្ខាបទដែលព្រះសុគតបញ្ញត្តទុកហើយ ។ ២ គឺការអុជប្រទីបនិងការដុតបាត្រជាដើម ។

បាចិត្តិយំ ។៦។

៨៧– យោ បន ភិក្ខុ ឱរេនទ្ឍមាសំ

នហាយេយ្យ,

អញ្ញត្រ សមយា,

បាចិត្តិយំ ។

តត្ថាយំ សមយោ:

ទិយឌ្ឍោ មាសោ សេសោ គិម្ហានន្តិ,

វស្សានស្ស បឋមោ មាសោ,

ឥច្ចេតេ អឌ្ឍតេយ្យមាសា,

ឧណ្ហសមយោ, បរិឡាហសមយោ,

គិលានសមយោ, កម្មសមយោ,

អទ្ធានគមនសមយោ, វាតវុដ្ឋិសមយោ,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨៧– ភិក្ខុណាមួយ មិនទាន់ដល់កំណត់កន្លះខែ
ហើយងូតទឹក,
វៀរលែងតែមានសម័យ,
ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
នេះជាសម័យ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ គឺ :
មួយខែកន្លះដ៏សេសខាងចុងនៃគិម្ហរដូវ(១),
មួយខែខាងដើមនៃវស្សានរដូវ(២);
រួមខែទាំងនេះត្រូវជាពីរខែកន្លះ,
ហៅថាសម័យក្តៅ, សម័យស្អុះស្អាប់;
សម័យដែលមានជម្ងឺ, សម័យដែលធ្វើការងារ,
សម័យដែលដើរផ្លូវឆ្ងាយ, សម័យដែលមានខ្យល់និងភ្លៀង;

១ គឺចាប់តាំងពី ១ កើតខែជេស្ឋដល់ទៅ ១៥ កើតខែអាសាឍ ។

២ គឺចាប់តាំងពី ១ រោចខែអាសាឍដល់ទៅ ១៥ កើតខែស្រាពណ៍ ។

អយំ តត្ថ សមយោ ។ ៧ ។

៤៨– នវំ បន ភិក្ខុនា ចីវរលាភេន តិណ្ណំ ទុព្វណ្ណករណានំ អញ្ញតរំ ទុព្វណ្ណ-ករណំ អាទាតព្វំ

នីលំ វា កទ្ទមំ វា កាឡសាមំ វា ។

អនាទា ចេ ភិក្ខុ តិណ្ណំ ទុព្វណ្ណករណានំ អញ្ញតរំ ទុព្វណ្ណករណំ,

នវំ. ចីវរំ បរិភុញ្ជេយ្យ, បាចិត្តិយំ ។ ៨ ។

៤៩– យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស វា ភិក្ខុ-និយា វា សិក្ខមានាយ វា សាមណេរស្ស វា សាមណេរិយា វា សាមំ ចីវរំ វិកប្បេត្វា អប្បច្ចុទ្ធារកំ បរិភុញ្ជេយ្យ,

នេះជាសម័យ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ(១) ។

៨៨– ភិក្ខុបានចីវរថ្មីមកហើយ គប្បីកាន់យកនូវវត្ថុសម្រាប់ធ្វើឲ្យខូចពណ៌បីយ៉ាង វត្ថុសម្រាប់ធ្វើឲ្យខូចពណ៌ណាមួយ

គឺពណ៌ខៀវក្តី ពណ៌ភក់ក្តី ពណ៌ខ្មៅជាំក្តី ។

បើភិក្ខុមិនកាន់យកនូវវត្ថុសម្រាប់ធ្វើឲ្យខូចពណ៌បីយ៉ាង

វត្ថុសម្រាប់ធ្វើឲ្យខូចពណ៌ណាមួយទេ,

ហើយប្រើប្រាស់ចីវរថ្មី, ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨៩– ភិក្ខុណាមួយ បានវិកប្បចីវរដោយខ្លួនឯង ចំពោះភិក្ខុផងគ្នាក្តី ភិក្ខុនីក្តី សិក្ខមានាក្តី សាមណេរក្តី សាមណេរីក្តី ហើយប្រើប្រាស់ចីវរដែលមិនទាន់ឲ្យគេដកវិកប្បចេញ,

---

១ សិក្ខាបទនេះជាបទេសប្បញ្ញត្តិ គឺព្រះសាស្តាទ្រង់បញ្ញត្តចំពោះតែពួកភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងមជ្ឈិមប្រទេសតែប៉ុណ្ណោះ, ក្រៅពីនោះ ឆ្ងាយនៅប្រទេសយើងជាដើម ភិក្ខុអាចងូតទឹកបានជានិច្ច ។

បាចិត្តិយំ ។ ៩ ។

៦០–យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស បត្តំ វា ចីវរំ វា និសីទនំ វា សូចិឃរំ វា កាយពន្ធនំ វា អបនិធេយ្យ វា អបនិធា-បេយ្យ វា, អន្តមសោ ហស្សាបេក្ខោបិ, បាចិត្តិយំ ។ ១០ ។

សុរាបានវគ្គោ ឆដ្ឋោ ។

៦១–យោ បន ភិក្ខុ សញ្ចិច្ច បាណំ ជីវិតា វោរោបេយ្យ, បាចិត្តិយំ ។ ១ ។

៦២–យោ បន ភិក្ខុ ជានំ សប្បាណកំ ឧទកំ បរិភុញ្ជេយ្យ, បាចិត្តិយំ ។ ២ ។

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦០— ភិក្ខុណាមួយ លាក់ទុកខ្លួនឯង ឬប្រើគេឲ្យ លាក់ទុក នូវបាត្រក្តី ចីវរក្តី និសីទនៈក្តី បំពង់ម្ជុលក្តី វត្តពន្ធបង្កេះក្តី របស់ភិក្ខុផងគ្នា ដោយហោចទៅ សូម្បីគ្រាន់តែមានបំណងនឹងសើចលេង,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

សុរាបានវគ្គ ទី ៦ (ចប់) ។

៦១— ភិក្ខុណាមួយ ក្លែងផ្តាច់បង់សត្វ ចាកជីវិត,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦២— ភិក្ខុណា កាលដឹងហើយ ប្រើប្រាស់ទឹក ដែលមានសត្វមានជីវិត ។

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦៣– យោ បន ភិក្ខុ ជានំ យថាធម្មំ និហតាធិករណំ បុនកម្មាយ ឧក្កោដេយ្យ, បាចិត្តិយំ ។ ៣ ។

៦៤– យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស ជានំ ទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តឹ បដិច្ឆាទេយ្យ, បាចិត្តិយំ ។ ៤ ។

៦៥– យោ បន ភិក្ខុ ជានំ ឩនវីសតិ-
វស្សំ បុគ្គលំ ឧបសម្បាទេយ្យ,
សោ ច បុគ្គលោ អនុបសម្បន្នោ,
តេ ច ភិក្ខូ គារយ្ហា,

ឥទំ តស្មឹ បាចិត្តិយំ ។ ៥ ។

៦៦– យោ បន ភិក្ខុ ជានំ ថេយ្យសត្ថេន សទ្ធឹ សំវិធាយ ឯកទ្ធានមគ្គំ បដិបជ្ជេយ្យ,

៦៣– ភិក្ខុណាមួយ កាលដឹង ជាអធិករណ៍ដែលសង្ឃរម្ងាប់សមគួរតាមធម៌ហើយ សើរើដើម្បីធ្វើជាថ្មីទៀត,
ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦៤– ភិក្ខុណាមួយ កាលដឹង ហើយបិទបាំងទុកនូវទុដ្ឋុល្លាបត្តិ របស់ភិក្ខុផងគ្នា,
ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦៥– ភិក្ខុណាមួយ កាលដឹង ហើយឲ្យឧបសម្បទាដល់បុគ្គល ដែលមានអាយុមិនទាន់គ្រប់ម្ភៃឆ្នាំ,
បុគ្គលនោះ ក៏នៅពុំមែនជាឧបសម្បន្នផង,
ទាំងពួកការកភិក្ខុនោះ ក៏ឈ្មោះថាត្រូវព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ត្នះ
តិះដៀលផង,
នេះជាអាបត្តិបាចិត្តិយ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

៦៦– ភិក្ខុណាមួយ កាលដឹង ហើយបបួលពួកឈ្មួញជាចោរ (ឈ្មួញលួច) ដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ ជាមួយគ្នា,

អន្តមសោ គាមន្តរម្បិ,

បាចិត្តិយំ ។ ៦ ។

៦៧– យោ បន ភិក្ខុ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ សំវិធាយ ឯកទ្ធានមគ្គំ បដិបជ្ជេយ្យ,

អន្តមសោ គាមន្តរម្បិ,

បាចិត្តិយំ ។ ៦៧ ។

៦៨– យោ បន ភិក្ខុ ឯវំ វទេយ្យ,

តថាហំ ភគវតា ធម្មំ ទេសិតំ អាជានាមិ,

យថា យេមេ អន្តរាយិកា ធម្មា វុត្តា ភគវតា,

តេ បដិសេវតោ នាលំ អន្តរាយាយាតិ ។

សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ ឯវមស្ស វចនីយោ:

ដោយហោចទៅ សូម្បីចន្លោះស្រុកមួយ,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦៧– ភិក្ខុណាមួយ បបួលមាតុគ្រាម ដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយមួយ ជាមួយគ្នា,

ដោយហោចទៅ សូម្បីចន្លោះស្រុកមួយ,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦៨– ភិក្ខុណាមួយពោលយ៉ាងនេះថា :

"ខ្ញុំដឹងច្បាស់នូវធម៌ ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ ដោយបការៈ ថា :

"អន្តរាយិកធម៌ទាំងឡាយណា ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សំដែងហើយ,

អន្តរាយិកធម៌ទាំងឡាយនោះ មិនមែនអាចនឹងធ្វើនូវសេចក្តីអន្តរាយ ដល់បុគ្គលអ្នកសេពទេ" ។

ភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនោះ យ៉ាងនេះ ថា :

មា អាយស្មា ឯវំ អវច,

មា ភគវន្តំ អព្ភាចិក្ខិ,

ន ហិ សាធុ ភគវតោ អព្ភក្ខានំ,

ន ហិ ភគវា ឯវំ វទេយ្យ;

អនេកបរិយាយេន អាវុសោ អន្តរាយិកា

ធម្មា វុត្តា ភគវតា,

អលញ្ច បន តេ បដិសេវតោ

អន្តរាយាយាតិ ។

ឯវញ្ច សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ,

តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ,

សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ យាវតតិយំ សមនុ-

ភាសិតព្វោ

តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។

“លោកអ្នកមានអាយុ កុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ,

កុំពោលបង្កាច់ព្រះមានព្រះភាគឡើយ,

ការពោលបង្កាច់ព្រះមានព្រះភាគ មិនល្អទេ,

ព្រះមានព្រះភាគពុំមែនពោលយ៉ាងនេះទេ,

ម្នាលអាវុសោ ! ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សំដែងហើយ

នូវអន្តរាយិកធម៌ទាំងឡាយ ដោយអនេកបរិយាយ,

អន្តរាយិកធម៌ទាំងនោះសោត ក៏អាចធ្វើនូវសេចក្ដីអន្តរាយ

ដល់អ្នកសេព បានមែនពិត” ។

កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយ និយាយ យ៉ាងនេះ,

ភិក្ខុនោះនៅតែប្រកាន់ ដូចោះដដែល,

ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាមភិក្ខុ

នោះ អស់កំណត់បីដង

ដើម្បីឲ្យលះបង់ទិដ្ឋិនោះចេញ ។

យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានោ

តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ,

ឥច្ចេតំ កុសលំ;

នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ៎

បាចិត្តិយំ ។៨។

៦៩– យោ បន ភិក្ខុ ជានំ តថាវាទិនា ភិក្ខុនា អកដានុធម្មេន តំ ទិដ្ឋឹ អប្បដិនិស្សដ្ឋេន សទ្ធឹ សម្ភុញ្ជេយ្យ វា សំវសេយ្យ វា សហ វា សេយ្យំ កប្បេយ្យ,

បាចិត្តិយំ ។៩។

៧០– សមណុទ្ទេសោបិ ចេ ឯវំ វទេយ្យ:

តថាហំ ភគវតា ធម្មំ ទេសិតំ អាជានាមិ;

កាលបើភិក្ខុតាំងព្យាយាមស្សូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាម គ្រប់បីដងហើយ

ភិក្ខុនោះលះបង់នូវទិដ្ឋិនោះចេញ,
ការលះបង់បាននូវដូច្នេះនុ៎ះ ជាការប្រពៃ;
បើពុំលះបង់ទេ,
ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦៩– ភិក្ខុណាមួយ កាលដឹងហើយ បរិភោគរួមក្តី នៅរួមក្តី សម្រេចការដេករួមក្តី ជាមួយនឹងភិក្ខុ ដែលមានការពោលដូច្នោះជាប្រក្រតី, ជាអ្នកមិនធ្វើតាមធម៌, ជាអ្នកមិនលះបង់នូវទិដ្ឋិនោះ,
ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧០– បើសមណុទ្ទេស ពោលយ៉ាងនេះ ថា : "ខ្ញុំដឹងច្បាស់នូវធម៌ ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ ដោយប្រការ: ថា :

យថា យេមេ អន្តរាយិកា ធម្មា វុត្តា
ភគវតា,
តេ បដិសេវតោ នាលំ អន្តរាយាយាតិ ។

សោ សមណុទ្ទេសោ ភិក្ខូហិ ឯវមស្ស
វចនីយោ :
មា អាវុសោ សមណុទ្ទេស, ឯវំ អវច,
មា ភគវន្តំ អព្ភាចិក្ខិ;
ន ហិ សាធុ ភគវតោ អព្ភក្ខានំ,
ន ហិ ភគវា ឯវំ វទេយ្យ;
អនេកបរិយាយេន អាវុសោ សមណុទ្ទេស,
អន្តរាយិកា ធម្មា វុត្តា ភគវតា,

"អន្តរាយិកធម៌ទាំងឡាយណា ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សំដែងហើយ,

អន្តរាយិកធម៌ទាំងឡាយនោះ មិនមែនអាចនឹងធ្វើនូវសេចក្តីអន្តរាយ ដល់បុគ្គលអ្នកសេពទេ" ។

ភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវនិយាយនឹងសមណុទ្ទេសនោះ យ៉ាងនេះ ថា :

"នែអាវុសោសមណុទ្ទេស, ឯងកុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ,

កុំពោលបង្កាច់ព្រះមានព្រះភាគឡើយ,

ការពោលបង្កាច់ព្រះមានព្រះភាគ មិនល្អទេ,

ព្រះមានព្រះភាគ ពុំមែនពោលយ៉ាងនេះទេ,

នែអាវុសោសមណុទ្ទេស, ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សំដែងហើយ នូវអន្តរាយិកធម៌ទាំងឡាយ ដោយអនេក-បរិយាយ,

អលញ្ច បន តេ បដិសេវិតោ

អន្តរាយាយាតិ ។

ឯវញ្ច សោ សមណុទ្ទេសោ ភិក្ខូហិ វុច្ច-

មានោ, តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ,

សោ សមណុទ្ទេសោ ភិក្ខូហិ ឯវមស្ស

វចនីយោ

អជ្ជតគ្គេ តេ អាវុសោ សមណុទ្ទេស,

ន ចេវ សោ ភគវា សត្ថា អបទិសិតព្វោ;

យម្បិ ចញ្ញេ សមណុទ្ទេសា លភន្តិ ភិក្ខូហិ

សទ្ធឹ ទិរត្តតិរត្តំ សហសេយ្យំ,

សាបិ តេ នត្ថិ;

ចរ បិរេ វិនស្សាតិ ។

អន្តរាយិកធម៌ទាំងនោះសោត ក៏អាចធ្វើនូវសេចក្តីអន្តរាយ
ដល់អ្នកសេព បានមែនពិត ” ។

កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយ និយាយ យ៉ាងនេះ,
សមណុទ្ទេសនោះ នៅតែប្រកាន់ ដូច្នោះដដែល,
ភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវនិយាយ នឹងសមណុទ្ទេសនោះ
យ៉ាងនេះ ថា :

“ នែអាវុសោសមណុទ្ទេស, តាំងពីថ្ងៃនេះទៅ ឯង
មិនត្រូវអាងព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ថាជាសាស្តា
របស់ឯងទៀតឡើយ,
ឯសាមណេរទាំងឡាយដទៃ តែងបាននូវការដេករួមឯណា
អស់ពីររាត្រីឬបីរាត្រី ជាមួយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ,
ការដេករួមនោះ មិនមានដល់ឯងទេ,
នែមនុស្សឆ្កួតគេកប់! ឯងចូរចេញទៅ, ចូរវិនាសទៅ ” ។

យោ បន ភិក្ខុ ជានំ តថានាសិតំ សមណុទ្ទេសំ ឧបលាបេយ្យ វា ឧបដ្ឋាបេយ្យ វា សម្ភុញ្ជេយ្យ វា សហ វា សេយ្យំ កប្បេយ្យ, បាចិត្តិយំ ។ ១០ ។

សប្បាណកវគ្គោ សត្តមោ ។

៧១– យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ សហធម្មិកំ វុច្ចមានោ, ឯវំ វទេយ្យ: ន តាវាហំ អាវុសោ, ឯតស្មឹ សិក្ខាបទេ សិក្ខិស្សាមិ, យាវ នញ្ញំ ភិក្ខុំ ព្យត្តំ វិនយធរំ បរិបុច្ឆាមីតិ,

បាចិត្តិយំ ។

សិក្ខមានេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា អញ្ញាតព្វំ បរិបុច្ឆិតព្វំ បរិបញ្ហិតព្វំ ។

អយំ តត្ថ សាមីចិ ។ ១ ។

ភិក្ខុណាមួយកាលដឹង ហើយបញ្ចុះបញ្ចូលសមណុទ្ទេស ដែលសង្ឃបានឲ្យវិនាសយ៉ាងនេះហើយក្តី ឲ្យបម្រើក្តី បរិភោគរួមក្តី សម្រេចសំរិយាបថដេករួមក្តី, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

សប្បាណកវគ្គ ទី ៧ (ចប់)

៨១– ភិក្ខុណាមួយ កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយពោលពាក្យប្រកបដោយធម៌ ហើយពោល យ៉ាងនេះ ថា: "ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ, ខ្ញុំមិនទាន់សាកសួរភិក្ខុដទៃដែលឈ្លាស ដែលទ្រទ្រង់វិន័យដរាបណា, ខ្ញុំនឹងមិនសិក្សាសិក្ខាបទនេះដរាបនោះ",

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ, ភិក្ខុអ្នកសិក្សាគួរតែដឹងច្បាស់, គួរតែសាកសួរ, គួរតែពិចារណា ។

នេះជាសាមីចិកម្ម ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

៧២– យោ បន ភិក្ខុ, បាតិមោក្ខេ ឧទ្ទិស្សមានេ, ឯវំ វទេយ្យ: កិម្បនិមេហិ ខុទ្ទានុខុទ្ទកេហិ សិក្ខាបទេហិ ឧទ្ទិដ្ឋេហិ, យាវទេវ កុក្កុច្ចាយ វិហេសាយ វិលេខាយ សំវត្តន្តីតិ,

សិក្ខាបទវិវណ្ណកេ បាចិត្តិយំ ។៧២។

៧៣– យោ បន ភិក្ខុ, អន្វឌ្ឍមាសំ បាតិមោក្ខេ ឧទ្ទិស្សមានេ, ឯវំ វទេយ្យ: ឥទានេវ ខោ អហំ ជានាមិ: អយម្បិ កិរ ធម្មោ សុត្តាគតោ សុត្តបរិយា- បន្នោ អន្វឌ្ឍមាសំ ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតីតិ ។ តញ្ចេ ភិក្ខុំ អញ្ញេ ភិក្ខូ ជានេយ្យុំ

៧២— ភិក្ខុណាមួយ, កាលភិក្ខុកំពុងសំដែងនូវបាតិមោក្ខ, ពោលយ៉ាងនេះ ថា:

"ប្រយោជន៍អ្វី ដោយសិក្ខាបទតូចតាច ដែលសំដែងហើយទាំងនេះ, សិក្ខាបទទាំងនេះ ប្រព្រឹត្តទៅគ្រាន់តែដើម្បីសេចក្ដីក្ដៅក្រហាយចិត្ត, សេចក្ដីលំបាកចិត្ត និងសេចក្ដីសេមសោមចិត្តប៉ុណ្ណោះឯង",

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះពោលបង្អាប់សិក្ខាបទ ។

៧៣— ភិក្ខុណាមួយ, កាលភិក្ខុកំពុងសំដែងនូវបាតិមោក្ខ រាល់កន្លះខែ, ពោលយ៉ាងនេះ ថា:

"ខ្ញុំទើបតែនឹងដឹង ក្នុងកាលអម្បាញ់មិញនេះឯង ថា: ឮថាសិក្ខាបទនេះ មកហើយក្នុងសូត្រ: រាប់ចូលក្នុងសូត្រ: មកកាន់ឧទ្ទេស រាល់កន្លះខែ" ។

បើភិក្ខុទាំងឡាយដទៃដឹង នូវភិក្ខុនោះ ថា:

និសិន្នបុព្វំ ឥមិនា ភិក្ខុនា ទ្វិត្តិក្ខត្តុំ បាតិមោក្ខេ ឧទ្ទិស្សមានេ, កោ បន វាទោ ភិយ្យោតិ,

ន ច តស្ស ភិក្ខុនោ អញ្ញាណកេ មុត្តិ អត្ថិ,

យញ្ច តត្ថ អាបត្តឹ អាបន្នោ,

តញ្ច យថាធម្មោ ការេតព្វោ;

ឧត្តរិញ្ចស្ស មោហោ អារោបេតព្វោ:

តស្ស តេ អាវុសោ អលាភា,

តស្ស តេ ទុល្លទ្ធំ,

យំ ត្វំ បាតិមោក្ខេ ឧទ្ទិស្សមានេ, ន សាធុកំ អដ្ឋិកត្វា មនសិករោសីតិ ។

ឥទំ តស្មឹ មោហនកេ បាចិត្តិយំ ។៣។

“ភិក្ខុនេះធ្លាប់អង្គុយ ស្ដាប់បាតិមោក្ខដែលភិក្ខុសំដែង អស់វារៈពីរបីដងហើយ, មិនបាច់និយាយថ្វី ដល់ការស្ដាប់ច្រើនដង”,

ភិក្ខុនោះមិនមាន ការរួចចាកអាបត្តិ ដោយសារការដែលមិនដឹងទេ,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិណា ក្នុងអនាចារនោះ,
សង្ឃត្រូវឲ្យភិក្ខុនោះ ធ្វើអាបត្តិនោះ ដោយសមគួរតាមធម៌,
ម្យ៉ាងទៀត ត្រូវលើកមោហារោបនកម្ម ចំពោះភិក្ខុនោះ ថែមទៀត ថា:

“ម្នាលអាវុសោ, ការនេះមិនជាលាភ របស់អ្នកឯងទេ,
អ្នកឯងនេះ បាននូវរបស់អាក្រក់ហើយ,
ដោយហេតុថា កាលភិក្ខុកំពុងសំដែងនូវបាតិមោក្ខ, អ្នកឯងមិនបានធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ឲ្យសម្រេចប្រយោជន៍ដ៏ល្អឡើយ ៗ នេះជាអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះក្លែងធ្វើវង្វេង (ពើ) នោះ ៗ

៧៤– យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស កុបិតោ អនត្តមនោ បហារំ ទទេយ្យ, បាចិត្តិយំ ។៤។

៧៥ – យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស កុបិតោ អនត្តមនោ តលសត្តិកំ ឧគ្គិរេយ្យ, បាចិត្តិយំ ។ ៥ ។

៧៦ – យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុំ អមូលកេន សង្ឃាទិសេសេន អនុទ្ធំសេយ្យ, បាចិត្តិយំ ។ ៦ ។

៧៧– យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស សញ្ចិច្ច កុក្កុច្ចំ ឧបទហេយ្យ:

ឥតិស្ស មុហុត្តម្បិ អផាសុ ភវិស្សតីតិ;

ឯតទេវ បច្ចយំ ករិត្វា អនញ្ញំ,

៧៤– ភិក្ខុណាមួយ ក្រោធ ខឹង ហើយឲ្យនូវការប្រហារដល់ភិក្ខុដទៃគ្នា, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧៥– ភិក្ខុណាមួយ ក្រោធ ខឹង ហើយងារឡើងនូវលំពែងគឺបាតដៃ សំដៅភិក្ខុដទៃគ្នា,
ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧៦– ភិក្ខុណាមួយ ចោទភិក្ខុដទៃគ្នា ដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេសឥតមានមូល,
ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧៧– ភិក្ខុណាមួយ ក្លែងបង្កហេតុឲ្យមានសេចក្តីរង្កៀសសង្ស័យ ដល់ភិក្ខុដទៃគ្នា ដោយគិត ថា:
“ភិក្ខុនោះ នឹងមានសេចក្តីមិនសប្បាយចិត្តមួយរំពេច ដោយហេតុនេះ ពុំខានឡើយ”,
ធ្វើនូវសេចក្តីសង្ស័យនោះឯង ឲ្យជាបច្ច័យ ពុំមែនហេតុដទៃឡើយ,

បាចិត្តិយំ ។ ៧ ។

៧៨– យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខូនំ ភណ្ឌន-
ជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ,
ឧបស្សុតឹ តិដ្ឋេយ្យ:
យំ ឥមេ ភណិស្សន្តិ,
តំ សោស្សាមីតិ;
ឯតទេវ បច្ចយំ ករិត្វា អនញ្ញំ,
បាចិត្តិយំ ។ ៨ ។

៧៩– យោ បន ភិក្ខុ ធម្មិកានំ កម្មានំ
ឆន្ទំ ទត្វា,
បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជេយ្យ,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧៨– ភិក្ខុណាមួយ កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយបង្ក
ហេតុប្រកួតប្រកាន់ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា,
ទៅឈរ អែបចាំស្ដាប់ ដោយគិតថា:
"ភិក្ខុទាំងនេះនឹងពោលនូវពាក្យណា,
អញនឹងស្ដាប់នូវពាក្យនោះ";
ធ្វើនូវកិរិយាឈរអែបចាំស្ដាប់នោះឯង ឲ្យជាបច្ច័យ ពុំមែន
ហេតុដទៃឡើយ,
ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧៩– ភិក្ខុណាមួយ ឲ្យឆន្ទៈដើម្បីកម្មទាំងឡាយ
ដែលប្រកបដោយធម៌ហើយ(១)
ក៏ដល់នូវធម៌គឺកិរិយាតិះដៀល ជាខាងក្រោយវិញ,

---

១ បានដល់កម្ម ៤ យ៉ាង គឺ : អបលោកនកម្ម ១ ញត្តិកម្ម ១ ញត្តិទុតិយកម្ម ១ ញត្តិចតុត្ថកម្ម ១ ដែលសង្ឃធ្វើតាមធម៌តាមវិន័យ ។

បាចិត្តិយំ ។ ៩ ។

៨០– យោ បន ភិក្ខុ, សង្ឃេ វិនិច្ឆយ-
កថាយ វត្តមានាយ, ឆន្ទំ អទត្វា,
ឧដ្ឋាយាសនា បក្កមេយ្យ,

បាចិត្តិយំ ។ ១០ ។

៨១– យោ បន ភិក្ខុ សមគ្គេន សង្ឃេន
ចីវរំ ទត្វា,
បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជេយ្យ:
យថាសន្ថុតំ ភិក្ខូ សង្ឃិកំ លាភំ បរិណា-
មេន្តីតិ,

បាចិត្តិយំ ។ ១១ ។

៨២– យោ បន ភិក្ខុ ជានំ សង្ឃិកំ
លាភំ បរិណតំ បុគ្គលស្ស បរិណាមេយ្យ

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨០– ភិក្ខុណាមួយ, កាលដែលពាក្យវិនិច្ឆ័យកំពុងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងសង្ឃ, មិនឲ្យឆន្ទៈ, ហើយក្រោកចាកអាសនៈ ចេញទៅ,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨១– ភិក្ខុណាមួយ ឲ្យចីវរ (ដល់ភិក្ខុ ជាមួយ) នឹងសង្ឃ ដែលព្រមព្រៀងគ្នាហើយ, ក៏ដល់នូវធម៌គឺកិរិយាតិះដៀល ជាខាងក្រោយវិញ ថា: "ភិក្ខុទាំងឡាយបង្អោនលាភ របស់សង្ឃ ទៅតាមសេចក្តីគាប់ចិត្ត";

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨២– ភិក្ខុណាមួយកាលដឹង ហើយបង្អោនលាភ ដែលគេប្រុងនឹងបង្អោនទៅ ដើម្បីសង្ឃ ឲ្យត្រឡប់មកដើម្បីបុគ្គលវិញ,

បាចិត្តិយំ ។ ១៦ ។

សហធម្មិកវគ្គោ អដ្ឋមោ ។

៨៣– យោ បន ភិក្ខុ រញ្ញោ ខត្តិយស្ស មុទ្ធាភិសិត្តស្ស អនិក្ខន្តរាជកេ អនិគ្គតរតនកេ បុព្វេ អប្បដិសំវិទិតោ, ឥន្ទខីលំ អតិក្កាមេយ្យ,

បាចិត្តិយំ ។ ១ ។

៨៤– យោ បន ភិក្ខុ រតនំ វា រតនសម្មតំ វា អញ្ញត្រ អជ្ឈារាមា វា អជ្ឈាវសថា វា ឧគ្គណ្ហេយ្យ វា, ឧគ្គណ្ហាបេយ្យ វា,

បាចិត្តិយំ ។

រតនំ វា បន ភិក្ខុនា រតនសម្មតំ វា អជ្ឈារាមេ វា អជ្ឈាវសថេ វា ឧគ្គហេត្វា វា ឧគ្គហាបេត្វា វា និក្ខិបិតព្វំ:

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

សហធម្មិកវគ្គទី ៨ (ចប់) ។

៨៣— ភិក្ខុណាមួយ, កាលព្រះរាជាជាក្សត្រិយ៍បានមុទ្ធាភិសេកហើយទ្រង់ពុំទាន់ជ្រាបជាមុន, ឈានកន្លងធរណី(១) ចូលទៅក្នុងក្រឡាព្រះបន្ទំ ដែលព្រះរាជាមិនទាន់ស្តេចចេញ ទាំងស្រីកែវគឺព្រះមហេសីក៏មិនទាន់ស្តេចចេញដែរ, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨៤— ភិក្ខុណាមួយ រើសខ្លួនឯងក្តី ឲ្យគេរើសក្តី នូវរតនៈក្តី នូវវត្ថុដែលគេសន្មតជារតនៈក្តី, វៀរលែងតែខាងក្នុងអារាម ឬខាងក្នុងទីស្នាក់, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

តែថាភិក្ខុត្រូវរើសខ្លួនឯង ឬឲ្យគេរើស នូវរតនៈក្តី នូវវត្ថុដែលគេសន្មតជារតនៈក្តី ខាងក្នុងអារាម ឬខាងក្នុងទីស្នាក់ ហើយទុកដាក់ ដោយគិតថា :

---

១ សំដៅយកក្រុបទ្វារខាងក្រោមនៃក្រឡាព្រះបន្ទំ ។

យស្ស ករិស្សតិ, សោ ហរិស្សតីតិ ។

អយំ តត្ថ សាមីចិ ។ ២ ។

៨៥– យោ បន ភិក្ខុ សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា វិកាលេ គាមំ បវិសេយ្យ, អញ្ញត្រ តថារូបា អច្ចាយិកា ករណីយា, បាចិត្តិយំ ។ ៣ ។

៨៦– យោ បន ភិក្ខុ អដ្ឋិមយំ វា ទន្តមយំ វា វិសាណមយំ វា សូចិឃរំ ការាបេយ្យ,

ភេទនកំ បាចិត្តិយំ ។ ៤ ។

៨៧– នវំ បន ភិក្ខុនា មញ្ចំ វា បីឋំ វា ការយមានេន,

“វត្ថុនេះរបស់អ្នកណា អ្នកនោះនឹងនាំយកទៅ” ។ នេះជាសាមីចិកម្ម ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

៨៥– ភិក្ខុណាមួយ ពុំបានលាភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់ស្រុក ក្នុងវេលាវិកាល, វៀរលែងតែមានកិច្ចប្រញាប់ មានសភាពដូច្នោះ, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨៦– ភិក្ខុណាមួយ ឲ្យគេធ្វើបំពង់ម្ជុល ជាវិការៈនៃឆ្អឹងក្តី ជាវិការៈនៃភ្លុកក្តី ជាវិការៈនៃស្នែងក្តី, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិភេទនកបាចិត្តិយ(១) ។

៨៧– បើភិក្ខុឲ្យគេធ្វើគ្រែថ្មីក្តី តាំងថ្មីក្តី

---

១ អាបត្តិបាចិត្តិយនេះ មានកិច្ចត្រូវបំបែកបំពង់ម្ជុលនោះជាវិន័យកម្មសិន ទើបសំដែងបាន, បើមិនបានធ្វើវិន័យកម្មទេ, សំដែងមិនដាច់ឡើយ ។

អដ្ឋង្គុលបាទកំ ការេតព្វំ សុគតង្គុលេន

អញ្ញត្រ ហេដ្ឋិមាយ អដនិយា,

តំ អតិក្កាមយតោ,

ឆេទនកំ បាចិត្តិយំ ។ ៥ ។

៨៨– យោ បន ភិក្ខុ មញ្ចំ វា បីឋំ

វា តូលោនទ្ធំ ការាបេយ្យ,

ឧទ្ទាលនកំ បាចិត្តិយំ ។ ៦ ។

៨៩– និសីទនំ បន ភិក្ខុនា ការយ-

មានេន បមាណិកំ ការេតព្វំ,

តត្រិទំ បមាណំ:

ទីឃសោ ទ្វេ វិទត្ថិយោ

ត្រូវឲ្យធ្វើឲ្យមានជើង ៨ ធ្នាប់ ដោយធ្នាប់ព្រះសុគត
រាប់ពីត្រឹមមេគ្រែខាងក្រោមចុះទៅ,
(បើធ្វើ) ឲ្យកន្លងហួសពីនោះទៅ,
ត្រូវឆេទនកបាចិត្តិយ(១)

៨៨– ភិក្ខុណាមួយ ឲ្យគេធ្វើគ្រែក្តី តាំងក្តី
ញាត់ដោយសំឡី,
ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិឧទ្ទាលនកបាចិត្តិយ(២) ។

៨៩– បើភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសំពត់និសីទនៈ ត្រូវឲ្យគេ
ធ្វើឲ្យត្រូវនឹងប្រមាណ,
ឯប្រមាណ ក្នុងសំពត់និសីទនៈនោះយ៉ាងនេះគឺ :
បណ្តោយពីរចំអាម,

---

១ អាបត្តិបាចិត្តិយនេះ មានកិច្ចត្រូវកាត់ជើងគ្រែ ឬតាំងនោះជាវិន័យកម្មសិន ទើបសំដែងបាន; បើមិនបានធ្វើវិន័យកម្មទេ, សំដែងពុំដាច់ឡើយ ។

២ អាបត្តិបាចិត្តិយនេះ មានកិច្ចត្រូវកកាយសំឡីនោះចោលជាវិន័យកម្មសិន ទើបសំដែងបាន, បើមិនបានធ្វើវិន័យកម្មទេ, សំដែងពុំដាច់ឡើយ ។

សុគតវិទត្ថិយា តិរិយំ ទិយឌ្ឍំ ទសា វិទត្ថិ ។

តំ អតិក្កាមយតោ,

ឆេទនកំ បាចិត្តិយំ ។ ៧ ។

៩០– កណ្ឌុប្បដិច្ឆាទឹ(១) បន ភិក្ខុនា

ការយមានេន បមាណិកា ការេតព្វា,

តត្រិទំ បមាណំ:

ទីឃសោ ចតស្សោ វិទត្ថិយោ

សុគតវិទត្ថិយា តិរិយំ ទ្វេ វិទត្ថិយោ

តំ អតិក្កាមយតោ,

ឆេទនកំ បាចិត្តិយំ ។ ៨ ។

៩១– វស្សិកសាដិកំ(២) បន ភិក្ខុនា

ការយមានេន បមាណិកា ការេតព្វា,

---

១ ច្បាប់ខ្លះថា គណ្ឌុប្បដិច្ឆាទឹ ។ ខ្លះថា កណ្ឌុប្បដិច្ឆាទិ ។ ២ ច្បាប់ខ្លះថា វស្សិកសាដិកា ។

ទទឹងមួយចំអាមកន្លះ នឹងជាយមួយចំអាម ដោយចំអាមព្រះសុគត ។

(បើធ្វើ)ឲ្យកន្លងហួសពីនោះទៅ,

ត្រូវអាបត្តិឆេទនកបាចិត្តិយ ។

៩០– បើភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសំពត់សម្រាប់គ្របកម ត្រូវឲ្យគេធ្វើឲ្យត្រូវនឹងប្រមាណ,

ឯប្រមាណ ក្នុងសំពត់សម្រាប់គ្របកមនោះ យ៉ាងនេះគឺ: បណ្ដោយបួនចំអាម,

ទទឹងពីរចំអាម ដោយចំអាមព្រះសុគត ។

(បើធ្វើ) ឲ្យកន្លងហួសពីនោះទៅ,

ត្រូវអាបត្តិឆេទនកបាចិត្តិយ ។

៩១– បើភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសំពត់វស្សិកសាដិកា (១) ត្រូវឲ្យគេធ្វើឲ្យត្រូវនឹងប្រមាណ,

---

១ គឺសំពត់ដែលភិក្ខុធ្វើសម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀងអស់ ៤ ខែនៃវស្សានរដូវ ។

តត្រិទំ បមាណំ:

ទីឃសោ ឆ វិទត្ថិយោ

សុគតវិទត្ថិយា តិរិយំ អឌ្ឍតេយ្យា ។

តំ អតិក្កាមយតោ,

ឆេទនកំ បាចិត្តិយំ ។ ៩ ។

៩២– យោ បន ភិក្ខុ សុគតចីវរប្បមា-

ណំ ចីវរំ ការាបេយ្យ អតិរេកំ វា,

ឆេទនកំ បាចិត្តិយំ ។

តត្រិទំ សុគតស្ស សុគតចីវរប្បមាណំ:

ទីឃសោ នវ វិទត្ថិយោ

សុគតវិទត្ថិយា តិរិយំ ឆ វិទត្ថិយោ ។

ឥទំ សុគតស្ស សុគតចីវរប្បមាណំ ។១០។

រតនវគ្គោ នវមោ ។

ឯប្រមាណ ក្នុងសំពត់ស្បៀកសាដិកានោះ យ៉ាងនេះគឺ :

បណ្តោយប្រាំមួយចំអាម,

ទទឹងពីរចំអាមកន្លះ ដោយចំអាមព្រះសុគត ។

(បើធ្វើ) ឲ្យកន្លងហួសពីនោះទៅ,

ត្រូវអាបត្តិឆេទនកបាចិត្តិយ ។

៩២— ភិក្ខុណាមួយ ឲ្យគេធ្វើចីវរ ប៉ុនចីវរព្រះសុគត ឬធំជាង,

ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិឆេទនកបាចិត្តិយ ។

ប្រមាណ នៃសុគតចីវរ របស់ព្រះសុគតនោះ យ៉ាងនេះគឺ :

បណ្តោយប្រាំបួនចំអាម,

ទទឹងប្រាំមួយចំអាម ដោយចំអាមព្រះសុគត ។

នេះជាប្រមាណ នៃសុគតចីវរ របស់ព្រះសុគត ។

រតនវគ្គទី ៩ (ចប់) ។

ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អាយស្មន្តោ ទ្វេនវុតិ
បាចិត្តិយា ធម្មា ។
តត្ថាយស្មន្តេ បុច្ឆាមិ,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា?
ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,
កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា?
តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,
កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា?
បរិសុទ្ធេត្ថាយស្មន្តោ,

តស្មា តុណ្ហី ។
ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

បាចិត្តិយា និដ្ឋិតា ។

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ, អាបត្តិបាចិត្តិយទាំងកៅសិបពីរ គឺខ្ញុំព្រះករុណាបានសំដែងរួចហើយ ។

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាគំរប់ពីរដងទៀត,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាគំរប់បីដងទៀត,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

លោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ សុទ្ធតែជាអ្នកបរិសុទ្ធ ក្នុងអាបត្តិទាំងនុ៎ះហើយ.

ព្រោះហេតុនោះហើយបានជានៅស្ងៀម ។

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមចាំទុកនូវហេតុនេះ ដោយកិរិយានៅស្ងៀម យ៉ាងនេះ ។

ចប់អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ឥមេ ខោ បនាយស្មន្តោ, ចត្តារោ
បាដិទេសនីយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

១– យោ បន ភិក្ខុ អញ្ញាតិកាយ
ភិក្ខុនិយា អន្តរឃរំ បវិដ្ឋាយ ហត្ថតោ
ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា សហត្ថា
បដិគ្គហេត្វា ខាទេយ្យ វា ភុញ្ជេយ្យ វា,
បដិទេសេតព្វំ តេន ភិក្ខុនា:
គារយ្ហំ អាវុសោ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ
បាដិទេសនីយំ,
តំ បដិទេសេមីតិ ។

២– ភិក្ខូ បនេវ កុលេសុ និមន្តិតា
ភុញ្ជន្តិ ។
តត្រ ចេ ភិក្ខុនី វោសាសមានរូបា ឋិតា
ហោតិ :

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ, អាបត្តិបាដិទេសនីយទាំងឡាយបួននេះឯង មកកាន់ឧទ្ទេស ។

១– ភិក្ខុណាមួយ ទទួលយកខាទនីយាហារ ឬភោជនីយាហារ ដោយដៃរបស់ខ្លួន អំពីដៃភិក្ខុនី មិនមែនជាញាតិ ដែលចូលទៅកាន់ចន្លោះផ្ទះហើយ ទំពាស៊ីក្តី បរិភោគក្តី,

ភិក្ខុនោះត្រូវសំដែង (អាបត្តិបាដិទេសនីយ) ថា:

"ម្នាលអាវុសោ, ខ្ញុំត្រូវហើយ នូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀល មិនជាទីសប្បាយ, ខ្ញុំសូមសំដែង នូវអាបត្តិនោះចេញ" ។

២– ភិក្ខុទាំងឡាយដែលជនបាននិមន្តហើយ កំពុងឆាន់ ក្នុងត្រកូលទាំងឡាយ ។

បើមានភិក្ខុនីមកឈរបង្គាប់គេ ជិតទីនោះ ថា:

ឥធ សូបំ ទេថ,

ឥធ ឱទនំ ទេថាតិ ។

តេហិ ភិក្ខូហិ សា ភិក្ខុនី អបសាទេតព្វា:

អបសក្ក តាវ ភគិនិ,

យាវ ភិក្ខូ ភុញ្ជន្តីតិ ។

ឯកស្សបិ ចេ ភិក្ខុនោ នប្បដិភាសេយ្យ តំ

ភិក្ខុនឹ អបសាទេតុំ:

អបសក្ក តាវ ភគិនិ,

យាវ ភិក្ខូ ភុញ្ជន្តីតិ,

បដិទេសេតព្វំ តេហិ ភិក្ខូហិ:

គារយ្ហំ អាវុសោ ធម្មំ អាបជ្ជិម្ហា អសប្បាយំ

បាដិទេសនីយំ,

តំ បដិទេសេមាតិ ។

"អ្នកទាំងឡាយចូរមកប្រគេនសម្ល កន្លែងនេះ,
ចូរមកប្រគេនបាយ កន្លែងនេះ" ។
ភិក្ខុទាំងនោះត្រូវបណ្ដេញភិក្ខុនីនោះចេញ ដោយពាក្យថា :
"នែនាង, នាងចូរថយចេញទៅសិន
ទំរាំតែពួកភិក្ខុឆាន់រួច" ។
សូម្បីភិក្ខុមួយរូប បើមិនបានបណ្ដេញភិក្ខុនីនោះ ដោយ
ពាក្យថា :
"នែនាង, នាងចូរថយចេញទៅសិន
ទំរាំតែពួកភិក្ខុឆាន់រួច" ដូច្នេះទេ,
ភិក្ខុទាំងនោះត្រូវសំដែង (អាបត្តិបាដិទេសនីយ) ថា :
"ម្នាលអាវុសោ, យើងត្រូវហើយនូវអាបត្តិ ឈ្មោះបាដិទេស-
នីយដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលមិនជាទីសប្បាយ,
យើងសូមសំដែង នូវអាបត្តិនោះចេញ" ។

៣– យានិ ខោ បន តានិ សេក្ខ-
សម្មតានិ កុលានិ,

យោ បន ភិក្ខុ តថារូបេសុ សេក្ខសម្មតេសុ
កុលេសុ បុព្វេ អនិមន្តិតោ អគិលានោ
ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា សហត្ថា
បដិគ្គហេត្វា ខាទេយ្យ វា ភុញ្ជេយ្យ វា,
បដិទេសេតព្វំ តេន ភិក្ខុនា :
គារយ្ហំ អាវុសោ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ
បាដិទេសនីយំ,
តំ បដិទេសេមីតិ ។

៤– យានិ ខោ បន តានិ អារញ្ញកានិ
សេនាសនានិ សាសង្កសម្មតានិ សប្បដិ
ភយានិ,

៣— ត្រកូលទាំងឡាយណា ដែលសង្ឃបានសន្មត ថាជាសេក្ខត្រកូលហើយ,

បើភិក្ខុណាមួយឥតមានគេនិមន្តមុនហើយ ឥតទាំងមានជម្ងឺ បានទទួលយកខាទនីយាហារ ឬភោជនីយាហារ ដោយដៃរបស់ខ្លួន អំពីពួកត្រកូលដែលសង្ឃបានសន្មត ថាជាសេក្ខត្រកូលបែបនោះហើយ យកមកទំពាស៊ី ឬបរិភោគ, ភិក្ខុនោះត្រូវសំដែង (អាបត្តិបាដិទេសនីយ) ថា :

"ម្នាលអាវុសោ, ខ្ញុំត្រូវហើយ នូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀល មិនជាទីសប្បាយ ខ្ញុំសូមសំដែង នូវអាបត្តិនោះចេញ" ។

៤— ទីសេនាសនៈទាំងឡាយណា ដែលមាននៅក្នុងព្រៃ ដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ,

យោ បន ភិក្ខុ តថារូបេសុ សេនាសនេសុ
វិហរន្តោ បុព្វេ អប្បដិសំវិទិតំ ខាទនីយំ វា
ភោជនីយំ វា អជ្ឈារាមេ សហត្ថា បដិគ្គ-
ហេត្វា អគិលានោ ខាទេយ្យ វា ភុញ្ជេយ្យ វា,
បដិទេសេតព្វំ តេន ភិក្ខុនា:
គារយ្ហំ អាវុសោ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ
បាដិទេសនីយំ,
តំ បដិទេសេមីតិ ។

ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អាយស្មន្តោ ចត្តារោ
បាដិទេសនីយា ធម្មា ។
តត្ថាយស្មន្តេ បុច្ឆាមិ,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា?
ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,

ភិក្ខុណាមួយ នៅក្នុងទីសេនាសនៈទាំងឡាយបែបនោះ មិនមានជម្ងឺ បានទទួលយកខាទនីយាហារ ឬភោជនីយាហារ ដែលគេមិនបានឲ្យដំណឹងជាមុន ដោយដៃរបស់ខ្លួន ក្នុងអារាម យកមកទំពាស៊ី ឬបរិភោគ,

ភិក្ខុនោះត្រូវសំដែង (អាបត្តិបាដិទេសនីយ) ថា :

"ម្នាលអាវុសោ, ខ្ញុំត្រូវហើយ នូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀល មិនជាទីសប្បាយ, ខ្ញុំសូមសំដែង នូវអាបត្តិនោះចេញ" ។

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ, អាបត្តិបាដិទេសនីយទាំងបួន គឺខ្ញុំព្រះករុណាបានសំដែងរួចហើយ ។ ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាគំរប់ពីរដងទៀត,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា?

តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?

បរិសុទ្ធេត្ថាយស្មន្តោ,

តស្មា តុណ្ហី ។

ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

បាដិទេសនីយា និដ្ឋិតា ។

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាគំរប់បីដងទៀត,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

លោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ សុទ្ធតែជាអ្នកបរិសុទ្ធ

ក្នុងអាបត្តិទាំងនុ៎ះហើយ,

ព្រោះហេតុនោះបានជានៅស្ងៀម ។

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមចាំទុកនូវហេតុនេះ ដោយកិរិយានៅ

ស្ងៀម យ៉ាងនេះ ។

ចប់អាបត្តិបាដិទេសនីយ ។

ឥមេ ខោ បនាយស្មន្តោ [បញ្ចសត្តតិ(១)] សេខិយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

១– បរិមណ្ឌលំ និវាសិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ១ ។

២– បរិមណ្ឌលំ បារុបិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ២ ។

៣– សុប្បដិច្ឆន្នោ អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ៣ ។

៤– សុប្បដិច្ឆន្នោ អន្តរឃរេ និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ៤ ។

៥– សុសំវុតោ អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ៥ ។

---

១ បាលីក្នុងវង្គក្របកនេះ បញ្ចូលថ្មី ដើម្បីប្រាប់ឲ្យដឹងចំនួនសេខិយសិក្ខាបទ ៧៥, ឯក្នុងវិន័យបិដកមិនមានបាលីនេះទេ ។

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ, វត្តដែល គប្បីសិក្សាទាំងឡាយ (ចិតសិបប្រាំ) នេះឯង មកកាន់ ឧទ្ទេស (គឺការសំដែងឡើង) ។

១– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សា(១) ថា: “អាត្មាអញ នឹងស្លៀកស្បង់ ឲ្យជាបរិមណ្ឌល” ។

២– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : “អាត្មាអញ នឹងដណ្តប់ (គឺគ្រង) ចីពរឲ្យជាបរិមណ្ឌល” ។

៣– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : “អាត្មាអញ នឹងបិទបាំងកាយ (គឺឃ្លុំ) ឲ្យល្អ ដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ” ។

៤– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : “អាត្មាអញ នឹងបិទបាំងកាយ (គឺឃ្លុំ) ឲ្យល្អ អង្គុយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ” ។

៥– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : “អាត្មាអញ នឹងសង្រួមឲ្យល្អ ដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ” ។

---

១ ពាក្យនេះ បានសេចក្តីថា បើភិក្ខុណាមួយ មិនធ្វើ មិនប្រព្រឹត្តតាម ទេ, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

៦– សុសំវុតោ អន្តរឃរេ និសីទិស្សា-
មីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៦។

៧– ឱក្ខិត្តចក្ខុ អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ
សិក្ខា ករណីយា ។៧។

៨– ឱក្ខិត្តចក្ខុ អន្តរឃរេ និសីទិស្សា-
មីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៨។

៩– ន ឧក្ខិត្តកាយ អន្តរឃរេ
គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៩។

១០– ន ឧក្ខិត្តកាយ អន្តរឃរេ និសី-
ទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។១០។

បរិមណ្ឌលវគ្គោ បឋមោ ។

១១– ន ឧជ្ជគ្ឃិកាយ អន្តរឃរេ
គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។១១។

៦— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងសង្រួមឲ្យល្អ អង្គុយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ" ។

៧— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងមានភ្នែកសំឡឹងចុះ ដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ" ។

៨— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងមានភ្នែកសំឡឹងចុះ អង្គុយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ" ។

៩— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងមិនសើយចីវរ ដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ" ។

១០— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងមិនសើយចីវរ អង្គុយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ" ។

បរិមណ្ឌលវគ្គទី ១ (ចប់)។

១១— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងមិនសើចខ្លាំង ដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ" ។

១២– ន ឧជ្ជគ្ឃិកាយ អន្តរឃរេ និសី-
ទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ២ ។

១៣– អប្បសទ្ទោ អន្តរឃរេ គមិស្សា-
មីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ៣ ។

១៤– អប្បសទ្ទោ អន្តរឃរេ និសីទិស្សា-
មីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ៤ ។

១៥– ន កាយប្បចាលកំ អន្តរឃរេ
គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ៥ ។

១៦– ន កាយប្បចាលកំ អន្តរឃរេ
និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៦។

១៧– ន ពាហុប្បចាលកំ អន្តរឃរេ
គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ៧ ។

១៨– ន ពាហុប្បចាលកំ អន្តរឃរេ
និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៨។

១២– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា ៖ ‹‹អាត្មាអញនឹងមិនសើចខ្លាំង អង្គុយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ›› ។

១៣– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា ៖ ‹‹អាត្មាអញនឹងនិយាយសម្លេងតិច ដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ›› ។

១៤– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា ៖ ‹‹អាត្មាអញនឹងនិយាយសម្លេងតិច អង្គុយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ›› ។

១៥– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា ៖ ‹‹អាត្មាអញនឹងមិនគ្រវែងកាយ ដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ›› ។

១៦– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា ៖ ‹‹អាត្មាអញនឹងមិនគ្រវែងកាយ អង្គុយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ›› ។

១៧– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា ៖ ‹‹អាត្មាអញនឹងមិនបង់ហោយ ដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ›› ។

១៨– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា ៖ ‹‹អាត្មាអញនឹងមិនក្តារដៃ អង្គុយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ›› ។

១៩— ន សីសប្បចាលកំ អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៩។

២០— ន សីសប្បចាលកំ អន្តរឃរេ និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។១០។

ឧជ្ជគ្ឃិកវគ្គោ ទុតិយោ ។

២១— ន ខម្ភកតោ អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។១។

២២— ន ខម្ភកតោ អន្តរឃរេ និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។២។

២៣— ន ឱគុណ្ឋិតោ អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៣។

២៤— ន ឱគុណ្ឋិតោ អន្តរឃរេ និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៤។

១៩— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : “អាត្មាអញ នឹងមិនអង្រួនក្បាល ដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ” ។

២០— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : “អាត្មាអញ នឹងមិនអង្រួនក្បាល អង្គុយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ” ។

ឧជ្ជគ្ឃិកវគ្គទី ២ (ចប់) ។

២១— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : “អាត្មាអញ នឹងមិនយកដៃស្ទឹមចង្កេះ ដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ” ។

២២— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : “អាត្មាអញ នឹងមិនយកដៃស្ទឹមចង្កេះ អង្គុយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ” ។

២៣— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : “អាត្មាអញ នឹងមិនខទ្ទូបក្បាល ដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ” ។

២៤— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : “អាត្មាអញ នឹងមិនខទ្ទូបក្បាល អង្គុយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ” ។

២៥– ន ឧក្កុដិកាយ អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ៥ ។

២៦– ន បល្លត្ថិកាយ អន្តរឃរេ និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ៦ ។

ឆព្វីសតិ សារុប្បា ។

១– សក្កច្ចំ បិណ្ឌបាតំ បដិគ្គហេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៧។

២– បត្តសញ្ញី បិណ្ឌបាតំ បដិគ្គហេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៨។

៣– សមសូបកំ បិណ្ឌបាតំ បដិគ្គហេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ៩ ។

៤– សមតិត្តិកំ បិណ្ឌបាតំ បដិគ្គហេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ១០ ។

ខម្ភកវគ្គោ តតិយោ ។

២៥— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងមិនចំអើតជើង ដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ" ។

២៦— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងមិនអង្គុយត្របោមក្បាលជង្គង់ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ" ។

(ចប់) សារុប្បវគ្គប្រាំមួយ

១— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងទទួល អាហារបិណ្ឌបាត ដោយគោរព" ។

២— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងសំគាល់តែក្នុងបាត្រ ទទួលបិណ្ឌបាត" ។

៣— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងទទួលបិណ្ឌបាត ឲ្យល្មមគ្នានឹងសម្ល" ។

៤— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងទទួលបិណ្ឌបាត ឲ្យស្មើត្រឹមកណ្ដាប់មាត់បាត្រ" ។

ខម្ពកវគ្គទី ៣ (ចប់)

៥– សក្កច្ចំ បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។១។

៦– បត្តសញ្ញី បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។២។

៧– សបទានំ បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៣។

៨– សមសូបកំ បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៤។

៩– ន ថូបតោ ឱមទ្ទិត្វា បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៥។

១០– ន សូបំ វា ព្យញ្ជនំ វា ឱទនេន បដិច្ឆាទេស្សាមិ ភិយ្យោកម្យតំ ឧបាទាយាតិ សិក្ខា ករណីយា ។៦។

៥– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងឆាន់បិណ្ឌបាត ដោយគោរព" ។

៦– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងសំគាល់តែក្នុងបាត្រ ឆាន់បិណ្ឌបាត" ។

៧– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងឆាន់បិណ្ឌបាត រាបឲ្យស្មើ" ។

៨– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងឆាន់បិណ្ឌបាត ឲ្យល្មមគ្នានឹងសម្ល" ។

៩– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងមិនប្រម គ្រង់កំពូលបាយហើយ ឆាន់បិណ្ឌបាត" ។

១០– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងមិនកកាយបាយលុបសម្ល ឬម្ហូប ព្រោះអាស្រ័យសេចក្ដីល្មោភច្រើន" ។

១១– ន សូបំ វា ឱទនំ វា អគិលានោ អត្តនោ អត្ថាយ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៧។

១២– ន ឧជ្ឈានសញ្ញី បរេសំ បត្តំ ឱលោកេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៨។

១៣– នាតិមហន្តំ កពឡំ ករិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៩។

១៤– បរិមណ្ឌលំ អាលោបំ ករិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។១០។

សក្កច្ចវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

១៥– ន អនាហដេ កពឡេ[១] មុខទ្វារំ វិវរិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។១១។

---

១ ជា កវឡេ ក៏មាន ។ កពឡ នឹង កវឡ ប្រើបានដូចគ្នា ។

១១– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : “អាត្មាអញ ឥតមានជម្ងឺ នឹងមិនសូមសម្ល ឬបាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនឯងហើយ ឆាន់” ។

១២– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : “អាត្មាអញ នឹងមិនប្រុងលើកទោសហើយ សម្លឹងមើលបាត្រ ពួកភិក្ខុដទៃ” ។

១៣– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : “អាត្មាអញ នឹងមិនធ្វើពំនូតបាយ ឲ្យធំពេក” ។

១៤– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : “អាត្មាអញ នឹងធ្វើពំនូតបាយ ឲ្យជាបរិមណ្ឌលគឺឲ្យមូល” ។

សក្កច្ចវគ្គទី ៤ (ចប់) ។

១៥– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : “អាត្មាអញ កាលពំនូតបាយមិនទាន់មកដល់, នឹងមិនបើកទ្វារមាត់ចាំ” ។

១៦– ន ភុញ្ជមានោ សព្វំ ហត្ថំ មុខេ បក្ខិបិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។២។

១៧– ន សកពឡេន មុខេន ព្យាហរិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៣។

១៨– ន បិណ្ឌុក្ខេបកំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៤។

១៩– ន កពឡាវច្ឆេទកំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៥។

២០– ន អវគណ្ឌការកំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៦។

២១– ន ហត្ថនិទ្ធុនកំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៧។

១៦— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : “ អាត្មាអញ កាលឆាន់ នឹងមិនញាត់ម្រាមដៃទាំងអស់ ចូលទៅក្នុងមាត់ ” ។

១៧— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : “ អាត្មាអញ នឹងមិននិយាយទាំងពំនូតបាយនៅក្នុងមាត់ ” ។

១៨— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : “ អាត្មាអញ នឹងមិនឆាន់ ព្រោះដុំបាយទៅក្នុងមាត់ ” ។

១៩— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : “ អាត្មាអញ នឹងមិនឆាន់ កាត់ពំនូតបាយ ” ។

២០— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : “ អាត្មាអញ នឹងមិនឆាន់ បៀមពំនូតបាយ ក្នុងថ្ពាល់ ” ។

២១— ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : “ អាត្មាអញ នឹងមិនឆាន់រលាស់ដៃ ” ។

២២– ន សិត្ថាវការកំ កុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ៨ ។

២៣– ន ជិវ្ហានិច្ឆារកំ កុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៩។

២៤– ន ចបុចបុការកំ កុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ១០ ។

កពឡវគ្គោ បញ្ចមោ ។

២៥– ន សុរុសុរុការកំ កុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ១ ។

២៦– ន ហត្ថនិល្លេហកំ កុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ២ ។

២៧– ន បត្តនិល្លេហកំ កុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ៣ ។

៦២– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា: ''អាត្មាអញនឹងមិនឆាន់ ធ្វើគ្រាប់បាយឲ្យជ្រុះកោយកាយ'' ។

៦៣– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា: ''អាត្មាអញនឹងមិនឆាន់ លៀនអណ្តាត'' ។

៦៤– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា: ''អាត្មាអញនឹងមិនឆាន់ ធ្វើសូរឲ្យឮផ្លុប់ៗ'' ។

កពល្បវគ្គទី ៥ (ចប់) ។

៦៥– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា: ''អាត្មាអញនឹងមិនឆាន់ ធ្វើសូរឲ្យឮគ្រូកៗ'' ។

៦៦– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា: ''អាត្មាអញនឹងមិនឆាន់ លិទ្ធដៃ'' ។

៦៧– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា: ''អាត្មាអញនឹងមិនឆាន់ លិទ្ធបាត្រ'' ។

២៨– ន ឱដ្ឋនិល្លេហកំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៤។

២៩– ន សាមិសេន ហត្ថេន បានីយថាលកំ បដិគ្គហេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៥។

៣០– ន សសិត្ថកំ បត្តធោវនំ អន្តរឃរេ ឆឌ្ឌេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៦។

សមត្តឹស ភោជនប្បដិសំយុត្តា ។

១– ន ឆត្តបាណិស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៧។

២– ន ទណ្ឌបាណិស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៨។

៣– ន សត្ថបាណិស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៩។

២៨– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា ៖ "អាត្មាអញ នឹងមិនឆាន់ លិទ្ធបបូរមាត់" ។

២៩– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា ៖ "អាត្មាអញ មានដៃប្រឡាក់ដោយអាមិស នឹងមិនទទួលភាជនៈទឹក សម្រាប់ឆាន់" ។

៣០– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា ៖ "អាត្មាអញ នឹងមិនចាក់ទឹកលាងបាត្រទាំងគ្រាប់បាយក្នុងចន្លោះផ្ទះ" ។

(ចប់) ភោជនប្បដិសំយុត្ត ៣០ គត់ ។

១– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា ៖ "អាត្មាអញ នឹងមិនសំដែងធម៌ ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ មានឆត្រក្នុងដៃ" ។

២– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា ៖ "អាត្មាអញ នឹងមិនសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺមានដំបងក្នុងដៃ" ។

៣– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា ៖ "អាត្មាអញ នឹងមិនសំដែងធម៌ ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ មានគ្រឿងសាស្ត្រា ក្នុងដៃ" ។

៤— ន អាវុធបាណិស្ស អគិលានស្ស
ធម្មំ ទេសិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។១០។

សុរុសុរុវគ្គោ ឆដ្ឋោ ។

១— ន បាទុការូឡ្ហស្ស អគិលានស្ស
ធម្មំ ទេសិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។១។

២— ន ឧបាហនារូឡ្ហស្ស អគិលានស្ស
ធម្មំ ទេសិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។២។

៣— ន យានគតស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ
ទេសិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៣។

៤— ន សយនគតស្ស អគិលានស្ស
ធម្មំ ទេសិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៤។

៤– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងមិនសំដែងធម៌ ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ មានគ្រឿងការពារកនៃដៃ" ។

សុរសុរវគ្គទី ៦ (ចប់) ។

៥– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : អាត្មាអញនឹងមិនសំដែងធម៌ ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ ពាក់ទ្រនាប់ជើង" ។

៦– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងមិនសំដែងធម៌ ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺពាក់ស្បែកជើង" ។

៧– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងមិនសំដែងធម៌ ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ នៅលើយាន" ។

៨– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា : "អាត្មាអញនឹងមិនសំដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ នៅលើដំណេក" ។

៩– ន បល្លត្ថិកាយ និសិន្នស្ស អគិ-
លានស្ស ធម្មំ ទេសិស្សាមីតិ សិក្ខា
ករណីយា ។៥។

១០– ន វេដ្ឋិតសីសស្ស អគិលានស្ស
ធម្មំ ទេសិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៦។

១១– ន ឱគុណ្ឋិតសីសស្ស អគិលា-
នស្ស ធម្មំ ទេសិស្សាមីតិ សិក្ខា
ករណីយា ។៧។

១២– ន ឆមាយំ និសីទិត្វា អាសនេ
និសិន្នស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសិស្សាមីតិ
សិក្ខា ករណីយា ។៨។

១៣– ន នីចេ អាសនេ និសីទិត្វា
ឧច្ចេ អាសនេ និសិន្នស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ
ទេសិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។៩។

៩– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា៖ « អាត្មាអញនឹងមិនសំដែងធម៌ ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ អង្គុយត្របោមក្បាលជង្គង់ » ។

១០– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា៖ « អាត្មាអញនឹងមិនសំដែងធម៌ ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ ជួតក្បាល » ។

១១– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា៖ « អាត្មាអញនឹងមិនសំដែងធម៌ ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ ពទូរក្បាល » ។

១២– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា៖ « អាត្មាអញនឹងមិនអង្គុយផ្ទាល់លើផែនដី ហើយសំដែងធម៌ ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ អង្គុយលើអាសនៈ » ។

១៣– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា៖ « អាត្មាអញនឹងមិនអង្គុយលើអាសនៈទាប ហើយសំដែងធម៌ ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ អង្គុយលើអាសនៈខ្ពស់ » ។

១៤– ន ឋិតោ និសិន្នស្ស អគិលា-
នស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ សិក្ខា
ករណីយា ॥ ១០ ॥

១៥– ន បច្ឆតោ គច្ឆន្តោ បុរតោ
គច្ឆន្តស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ
សិក្ខា ករណីយា ॥ ១១ ॥

១៦– ន ឧប្បថេន គច្ឆន្តោ បថេន
គច្ឆន្តស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ
សិក្ខា ករណីយា ॥១២॥

សោឡស ធម្មទេសនាបដិសំយុត្តា ॥

១– ន ឋិតោ អគិលានោ ឧច្ចារំ វា
បស្សាវំ វា ករិស្សាមីតិ សិក្ខា ករ-
ណីយា ॥ ១៣ ॥

១៤– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា: " អាត្មាអញ នឹងមិនឈរសំដែងធម៌ ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ ដែលអង្គុយ " ។

១៥– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា: " អាត្មាអញ នឹងមិនដើរខាងក្រោយ សំដែងធម៌ ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ ដើរខាងមុខ " ។

១៦– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា: " អាត្មាអញ នឹងមិនដើរក្រៅផ្លូវ សំដែងធម៌ ដល់មនុស្សគ្មានជម្ងឺ ដើរតាមផ្លូវ" ។

(ចប់) ទេសនាបដិសំយុត្ត ១៦ ។

១– ភិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : " អាត្មាអញ គ្មានជម្ងឺ នឹងមិនឈរបន្ទោបង់ឧច្ចារៈ ឬបស្សាវៈ " ។

២– ន ហរិតេ អគិលានោ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ១៤ ។

៣– ន ឧទកេ អគិលានោ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។ ១៥ ។

តយោ បកិណ្ណកា និដ្ឋិតា ។

បាទុកាវគ្គោ សត្តមោ ។

ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អាយស្មន្តោ (បញ្ចសត្តតិ) សេខិយា ធម្មា ។

តត្ថាយស្មន្តេ បុច្ឆាមិ,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?

២– កិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : « អាត្មាអញ គ្មានជម្ងឺ នឹងមិនបន្ទោបង់ទុច្ចារៈ ឬបស្សាវៈ ឬក៏ស្ដោះទឹកមាត់ លើស្មៅស្រស់ ឬឈើស្រស់ » ។

៣– កិក្ខុគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា : « អាត្មាអញ គ្មានជម្ងឺ នឹងមិនបន្ទោបង់ទុច្ចារៈ ឬបស្សាវៈ ឬក៏ស្ដោះទឹកមាត់ លើទឹក » ។

ចប់បកិណ្ណកៈ ៣ ។

បាទុកាវគ្គទី ៧ (ចប់) ។

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ, វត្ថុដែលគប្បីសិក្សាទាំង (ចិតសិបប្រាំ) គឺខ្ញុំព្រះករុណា បានសំដែងរួចហើយ ។

ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសួរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ក្នុងសេខិយវត្ថុទាំងនោះ,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,
កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?
តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,
កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?
បរិសុទ្ធេត្ថាយស្មន្តោ,

តស្មា តុណ្ហី ។
ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

សេខិយា និដ្ឋិតា ។

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាគំរប់ពីរដងទៀត,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាគំរប់បីដងទៀត,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

លោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ សុទ្ធតែជាអ្នកបរិសុទ្ធ

ក្នុងសេខិយវត្តទាំងនុ៎ះហើយ,

ព្រោះហេតុនោះបានជានៅស្ងៀម ។

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមចាំទុកនូវហេតុនេះ ដោយកិរិយានៅ

ស្ងៀម យ៉ាងនេះ ។

ចប់សេខិយវត្ត ។

ឥមេ ខោ បនាយស្មន្តោ សត្ត អធិ-
ករណសមថា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

ឧប្បន្នុប្បន្នានំ អធិករណានំ សមថាយ
វូបសមាយ

សម្មុខាវិនយោ ទាតព្វោ,

សតិវិនយោ ទាតព្វោ,

អមូឡ្ហវិនយោ ទាតព្វោ,

បដិញ្ញាយ ការេតព្វំ,

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ, ធម៌សម្រាប់រម្ងាប់នូវអធិករណ៍ទាំងឡាយប្រាំពីរយ៉ាងនេះឯង មកកាន់ទោស ។

ដើម្បីរម្ងាប់ ដើម្បីផ្សះផ្សារ នូវអធិករណ៍ទាំងឡាយដែលកើតឡើងហើយ

សង្ឃត្រូវឲ្យសម្មុខាវិន័យ ១,(១)

សង្ឃត្រូវឲ្យសតិវិន័យ ១, (២)

សង្ឃត្រូវឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ ១,(៣)

សង្ឃត្រូវវិនិច្ឆ័យ តាមពាក្យប្តេជ្ញា របស់ភិក្ខុអ្នកឆ្លើយ ១,

---

១ ធម្មវាទីពន្យល់ប្រាប់អធម្មវាទីថា: "នេះជាធម៌, នេះជាវិន័យ, នេះជាសត្ថុសាសនៈ, លោកចូរកាន់តាមធម៌វិន័យនេះចុះ! ", ការរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ ឈ្មោះសម្មុខាវិន័យ ។ ២ សង្ឃត្រូវឲ្យសតិវិន័យ ដល់ភិក្ខុដែលជាព្រះខីណាស្រព បរិសុទ្ធចាកអាបត្តិ ដែលមានភិក្ខុដទៃចោទ ។ ៣ សង្ឃត្រូវឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ ដល់ភិក្ខុដែលជាពីឆ្កួតហើយ ដោយញត្តិចតុត្ថកម្មវាចា ដើម្បីមិនឲ្យភិក្ខុណាមួយ ចោទភិក្ខុនោះ ដោយអាបត្តិអ្វីឡើយ ។

(មានសេចក្តីពិស្តារ ក្នុងសមថក្ខន្ធក ចុល្លវគ្គ វិន័យបិដក ភាគ ១០)

យេភុយ្យសិកា,
តស្ស បាបិយសិកា,
តិណវត្ថារកោតិ ។

ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អាយស្មន្តោ សត្ត អធិ-
ករណសមថា ធម្មា ។

តត្ថាយស្មន្តេ បុច្ឆាមិ,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?
ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,
កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?
តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ,

សង្ឃត្រូវវិនិច្ឆ័យ តាមពាក្យខាងច្រើន ជាប្រមាណ ១,
សង្ឃត្រូវធ្វើទោសតាមកម្មរបស់ភិក្ខុដែលប្រព្រឹត្តលាមក ១,
សង្ឃត្រូវវិនិច្ឆ័យ ឲ្យពួកភិក្ខុដែលរឹងទទាស់នឹងគ្នា លុប
លាងបំបាត់ ហើយអត់ទុនគ្នាទៅវិញទៅមក ដូចជាគ្រប
មូត្រលាមក ដោយស្មៅ ១ ។

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ, ធម៌សម្រាប់
រម្ងាប់នូវអធិករណ៍ទាំងប្រាំពីរយ៉ាង គឺខ្ញុំព្រះករុណាបាន
សំដែងរួចហើយ ។

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ក្នុង
ធម៌ទាំងនោះ,

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?
ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាគំរប់ពីរដងទៀត,
លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?
ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាគំរប់បីដងទៀត,

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ?

បរិសុទ្ធេត្ថាយស្មន្តោ ,

តស្មា តុណ្ហី ។

ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

អធិករណសមថា ធម្មា និដ្ឋិតា ។

លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ?

លោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ សុទ្ធតែជាអ្នកបរិសុទ្ធ ក្នុងធម៌ទាំងនុ៎ះហើយ ។

ព្រោះហេតុនោះបានជានៅស្ងៀម ។

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមចាំទុកនូវហេតុនេះ ដោយកិរិយានៅស្ងៀម យ៉ាងនេះ ។

ចប់ធម៌សម្រាប់រម្ងាប់នូវអធិករណ៍ ។

ឧទ្ទិដ្ឋំ ខោ អាយស្មន្តោ និទានំ,

ឧទ្ទិដ្ឋា ចត្តារោ បារាជិកា ធម្មា,

ឧទ្ទិដ្ឋា តេរស សង្ឃាទិសេសា ធម្មា,

ឧទ្ទិដ្ឋា ទ្វេ អនិយតា ធម្មា,

ឧទ្ទិដ្ឋា តឹស និស្សគ្គិយា បាចិត្តិយា ធម្មា,

ឧទិដ្ឋា ទ្វេនវុតិ បាចិត្តិយា ធម្មា;

ឧទ្ទិដ្ឋា ចត្តារោ បាដិទេសនីយា ធម្មា,

ឧទ្ទិដ្ឋា (បញ្ចសត្តតិ) សេខិយា ធម្មា,

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ , និទានគឺខ្ញុំព្រះករុណាបានសំដែងរួចហើយ ,

អាបត្តិបារាជិកទាំង ៤ គឺខ្ញុំព្រះករុណាបានសំដែងរួចហើយ ,

អាបត្តិសង្ឃាទិសេសទាំង ១៣ គឺខ្ញុំព្រះករុណាបានសំដែងរួចហើយ ,

ធម៌ឈ្មោះអនិយ័តទាំង២គឺខ្ញុំព្រះករុណាបានសំដែងរួចហើយ

អាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយទាំង ៣០ គឺខ្ញុំព្រះករុណាបានសំដែងរួចហើយ ,

អាបត្តិបាចិត្តិយ(១) ទាំង ៩២ គឺខ្ញុំព្រះករុណាបានសំដែងរួចហើយ ,

អាបត្តិបាដិទេសនីយទាំង ៤, គឺខ្ញុំព្រះករុណាបានសំដែងរួចហើយ

សេខិយវត្តទាំង (៧៥)គឺខ្ញុំព្រះករុណាបានសំដែងរួចហើយ ,

---

១ សុទ្ធិកបាចិត្តិយ ។

ឧទ្ទិដ្ឋា សត្ត អធិករណសមថា ធម្មា ។

ឯត្តកំ តស្ស ភគវតោ សុត្តាគតំ
សុត្តបរិយាបន្នំ

អន្វឌ្ឍមាសំ ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។
តត្ថ សព្វេហេវ សមគ្គេហិ
សម្មោទមានេហិ អវិវទមានេហិ
សិក្ខិតព្វន្តិ ។

វិត្ថារុទ្ទេសោ និដ្ឋិតោ (១)។

ភិក្ខុប្បាតិមោក្ខំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ បាលីនេះ ច្បាប់ខ្លះមាន ខ្លះគ្មាន, ត្រូវការសូត្រក៏បាន មិនបាចសូត្រក៏បាន ។

ធម៌សម្រាប់រម្ងាប់នូវអធិករណ៍ទាំង ៧ យ៉ាង គឺខ្ញុំព្រះករុណា

បានសំដែងរួចហើយ ។

សិក្ខាបទមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះ របស់ព្រះមានព្រះភាគ

អង្គនោះ មកហើយក្នុងសូត្រ (មាតិកា) រាប់បញ្ចូលហើយ

ក្នុងសូត្រ

មកកាន់ឧទ្ទេស (គឺការសំដែងបាតិមោក្ខ) រាល់កន្លះខែ ។

លោកអ្នកមានអាយុគ្រប់អង្គ គប្បីព្រមព្រៀងគ្នា

គប្បីរីករាយរកគ្នា កុំវិវាទទាស់ទែងគ្នា

គប្បីសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយនោះ ។

ចប់វិត្ថារុទ្ទេស ។

ចប់ភិក្ខុបាតិមោក្ខ ។

សង្ខិត្តេន បាតិមោក្ខុទ្ទេសោ

ការសំដែងបាតិមោក្ខដោយសង្ខេប

ព្រះបរមសាស្ដាសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់អនុញ្ញាតដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ មានសេចក្ដីក្នុងឧបោសថក្ខន្ធកៈ (មហាវគ្គ) ថា:

"ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ, បាតិមោក្ខុទ្ទេសទាំងនេះមាន ៥ គឺ :

ភិក្ខុត្រូវសំដែងនូវនិទានហើយ សូត្រនូវឧទ្ទេសដ៏សេសសល់ ដោយសុតបទ នេះជាបាតិមោក្ខុទ្ទេសទី ១ ។ ភិក្ខុត្រូវសំដែងនូវនិទានហើយ សំដែងនូវបារាជិកទាំង ៤ ហើយ សូត្រឧទ្ទេសដ៏សេសសល់ ដោយសុតបទ នេះជាបាតិមោក្ខុទ្ទេសទី ២ ។ ភិក្ខុត្រូវសំដែងនូវនិទានហើយ សំដែងនូវបារាជិកទាំង ៤ សង្ឃាទិសេសទាំង ១៣ ហើយ សូត្រនូវឧទ្ទេសដ៏សេសសល់ ដោយសុតបទ នេះជា

បាតិមោក្ខុទ្ទេសទី ៣ ។ ភិក្ខុត្រូវសំដែងនិទានហើយ សំដែងបារាជិកទាំង ៤ សង្ឃាទិសេសទាំង ១៣ អនិយត ទាំង ២ ហើយ សូត្រឧទ្ទេសដ៏សេសសល់ ដោយសុតបទ នេះជាបាតិមោក្ខុទ្ទេស ទី ៤ ។ ឧទ្ទេសដោយពិស្តារ ជាបាតិមោក្ខុទ្ទេស ទី ៥" ។

ទោះបីមានបែបបាតិមោក្ខុទ្ទេសដល់ទៅប្រាំដូច្នេះ ក៏ភិក្ខុទាំងឡាយពុំត្រូវសំដែងបាតិមោក្ខដោយសង្ខេបតាមបែបបាតិមោក្ខុទ្ទេស ៤ យ៉ាងខាងដើម កាលថ្ងៃឧបោសថឡើយ ព្រោះមានព្រះពុទ្ធដីកាថា :

"ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ, ភិក្ខុមិនត្រូវសំដែងបាតិមោក្ខដោយសង្ខេបទេ, ភិក្ខុណាសំដែងត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ, តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុសំដែងបាតិមោក្ខដោយសង្ខេប បានតែក្នុងពេលដែលមានអន្តរាយ ។ ឯអន្តរាយក្នុងពេលដែលសំដែងបាតិមោក្ខនោះមាន ១០ យ៉ាងគឺ :

អន្តរាយអំពីព្រះរាជា គឺមានស្តេចយាងចូលមក ១ អន្តរាយអំពីចោរ គឺមានចោរចូលមកលុកលុយ ១, អន្តរាយអំពីភ្លើង គឺមានភ្លើងព្រៃឆេះរាលមក ឬភ្លើងរន្ទះជាដើមកើតឡើង ១, អន្តរាយអំពីទឹក គឺមានភ្លៀងខ្លាំងឬជំនន់ហូរមក ១, អន្តរាយអំពីមនុស្ស គឺមានមនុស្សច្រើនចូលមក ១, អន្តរាយអំពីអមនុស្ស គឺខ្មោចចូលភិក្ខុ ១, អន្តរាយអំពីសត្វសាហាវ ១, អន្តរាយអំពីសត្វទីឃជាតិ គឺសត្វលូនវារ ១, អន្តរាយដល់ជីវិត គឺភិក្ខុកើតជម្ងឺស្លាប់ឬមានមនុស្សមានពៀរចង់សម្លាប់ភិក្ខុ ១, អន្តរាយដល់ព្រហ្មចារ្យ គឺមានមនុស្សមកចាប់ភិក្ខុផ្សឹក ១ ៗ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ, កាលបើពុំមានអន្តរាយបែបយ៉ាងនេះទេ, ត្រូវតែភិក្ខុសំដែងបាតិមោក្ខ ដោយពិស្តារ ៗ

ការសំដែងបាតិមោក្ខដោយសង្ខេប តាមបែបបាតិ-មោក្ខទេសទី ២ ដូច្នេះ គឺ:

ឧទ្ទិដ្ឋំ ខោ អាយស្មន្តោ និទានំ,

ឧទ្ទិដ្ឋា ចត្តារោ បារាជិកា ធម្មា,

សុតា ខោ បនាយស្មន្តេហិ តេរស

សង្ឃាទិសេសា ធម្មា,

ទ្វេ អនិយតា ធម្មា,

តឹស និស្សគ្គិយ បាចិត្តិយា ធម្មា,

ទ្វេនវុតិ បាចិត្តិយា ធម្មា,

ចត្តារោ បាដិទេសនីយា ធម្មា,

(បញ្ចសត្តតិ) សេខិយា ធម្មា,

សត្ត អធិករណសមថា ធម្មា ។

ឯត្តកំ តស្ស ភគវតោ សុត្តាគតំ

បពិត្រលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ, និទាន គឺខ្ញុំព្រះករុណា បានសំដែងរួចហើយ,

អាបត្តិបារាជិកទាំង ៤ គឺខ្ញុំព្រះករុណា បានសំដែងរួចហើយ,

ចំណែកខាងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទាំង ១៣ ,

ធម៌ឈ្មោះអនិយតទាំង ២,

អាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយទាំង ៣០ ,

អាបត្តិបាចិត្តិយទាំង ៩២ ,

អាបត្តិបាដិទេសនីយទាំង ៤,

សេខិយវត្តទាំង (៧៥),

ធម៌សម្រាប់រម្ងាប់នូវអធិករណ៍ទាំង ៧ យ៉ាង គឺលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយសឹងធ្លាប់បានស្តាប់ហើយ ។

សិក្ខាបទមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះ របស់ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ មកហើយក្នុងសូត្រ:

សុត្តបរិយាបន្នំ

អន្វឌ្ឍមាសំ ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។

តត្ថ សព្វេហេវ សមគ្គេហិ

សម្មោទមានេហិ អវិវទមានេហិ

សិក្ខិតព្វន្តិ ។

ភិក្ខុប្បាតិមោក្ខំ និដ្ឋិតំ ។

រាប់បញ្ចូលហើយក្នុងសុត្តៈ

មកកាន់ទេខ្លួស រាល់កន្ទុះវៃ ៗ

លោកអ្នកមានអាយុគ្រប់អង្គ គប្បីព្រមព្រៀងគ្នា

គប្បីរេកកាយរកគ្នា កុំវិវាទទាស់ទែងគ្នា

គប្បីសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយនោះ ៗ

ចប់ភិក្ខុបាតិមោក្ខ ៗ

តិណ្ណន្នំ អញ្ញមញ្ញំ បារិសុទ្ធិឧបោសថោ

ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់អនុញ្ញាតថា: "ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ, តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុបីរូបធ្វើបារិសុទ្ធិឧបោសថយ៉ាងនេះគឺ: ត្រូវភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលញ៉ាំង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ឲ្យដឹង ដោយពាក្យ ថា :

សុណន្តុ មេ អាយស្មន្តា,
អជ្ជុបោសថោ បណ្ណរសោ(១)
យទាយស្មន្តានំ បត្តកល្លំ,

មយំ អញ្ញមញ្ញំ បារិសុទ្ធិឧបោសថំ
ករេយ្យាម ។

ត្រូវភិក្ខុចាស់ជាង ធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង អង្គុយ ប្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើងពោលនឹងភិក្ខុទាំងពីររូបនោះ ថា :

---

១ បើថ្ងៃទី ១៤ រោច ត្រូវថា "ចាតុទ្ទសោ" ។

ភិក្ខុបីរូប (ធ្វើ) បារិសុទ្ធិឧបោសថដល់គ្នានឹងគ្នា

សូមលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយស្តាប់ខ្ញុំព្រះករុណា,
ថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃឧបោសថទី ១៤ (១)
បើឧបោសថកម្មនេះមានកាលគួរ ដល់លោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយហើយ,
យើងទាំងឡាយ ត្រូវធ្វើបារិសុទ្ធិឧបោសថដល់គ្នានឹងគ្នា ។

១ បើថ្ងៃទី ១៥ នោះ ត្រូវប្រែជា ទី ១៥ ។

បរិសុទ្ធោ អហំ អាវុសោ !

“បរិសុទ្ធោតិ” មំ ធារេថ ។

ត្រូវភិក្ខុទី២ជាន់គ្នាជាលំដាប់ ធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង អង្គុយប្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ពោលនឹងភិក្ខុទាំងពីររូបនោះ ថា :

បរិសុទ្ធោ អហំ ភន្តេ !

“បរិសុទ្ធោតិ” មំ ធារេថ ។

ឯភិក្ខុដែលទី២ជាន់គេបង្អស់ ក៏ត្រូវធ្វើអាការ ហើយពោលនឹងភិក្ខុទាំងពីររូបនោះ ដូចពាក្យភិក្ខុទីពីរនោះដែរ ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ! ខ្ញុំករុណា ជាបុគ្គលបរិសុទ្ធ, ចូរលោកទាំងឡាយ ចាំទុកនូវខ្ញុំករុណា ថាជាបុគ្គលបរិសុទ្ធ (ត្រូវថា ៣ដង) ។

ទានប្រោស ! ខ្ញុំព្រះករុណា ជាបុគ្គលបរិសុទ្ធ, សូមលោកទាំងឡាយ ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះករុណា ថាជាបុគ្គលបរិសុទ្ធ (ត្រូវថា ៣ដង) ។

ទ្វិន្នំ អញ្ញមញ្ញំ បារិសុទ្ធិឧបោសថោ

ព្រះមានជោគទ្រង់ត្រាស់អនុញ្ញាតថា : «ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ, តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុពីររូប ធ្វើបារិសុទ្ធិឧបោសថយ៉ាងនេះគឺ : ត្រូវភិក្ខុចាស់ជាងធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង អង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ពោលនឹងភិក្ខុខ្ចីជាងថា :

បរិសុទ្ធោ អហំ អាវុសោ!
«បរិសុទ្ធោតិ» មំ ធារេហិ ។

ត្រូវភិក្ខុខ្ចីជាងធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង អង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ពោលនឹងភិក្ខុចាស់ជាង ថា :

បរិសុទ្ធោ អហំ ភន្តេ
«បរិសុទ្ធោតិ» មំ ធារេថ ។

កិច្ចពីររូប (ធ្វើ) បារិសុទ្ធិឧបោសថដល់គ្នានឹងគ្នា

ម្នាលអាវុសោ ! ខ្ញុំករុណាជាបុគ្គលបរិសុទ្ធ,
ចូរលោកចាំទុកនូវខ្ញុំករុណា ថាជាបុគ្គលបរិសុទ្ធ
(ត្រូវថា ៣ ដង) ។

ចានប្រោស ! ខ្ញុំព្រះករុណាជាបុគ្គលបរិសុទ្ធ,
សូមលោកចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះករុណា ថាជាបុគ្គលបរិសុទ្ធ
(ត្រូវថា ៣ ដង) ។

អធិដ្ឋានឧបោសថ

ឧបោសថដោយអធិដ្ឋាន

ព្រះមានបុណ្យទ្រង់ត្រាស់អនុញ្ញាតថា : "ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ, ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុតែមួយរូបនៅក្នុងអាវាសមួយ ក្នុងថ្ងៃឧបោសថនោះ ត្រូវភិក្ខុនោះបោសសំអាតទីកន្លែងដែលភិក្ខុទាំងឡាយតែងត្រឡប់មកនៅអាស្រ័យ គឺ: ឧបដ្ឋានសាលាក្តី មណ្ឌបក្តី គល់ឈើក្តី រួចត្រូវចូលទៅតម្កល់ទឹកឆាន់, ទឹកប្រើប្រាស់, ក្រាលអាសនៈ, អុជប្រទីប ហើយត្រូវអង្គុយចាំ ។ បើភិក្ខុទាំងឡាយដទៃមក, ត្រូវភិក្ខុនោះ ធ្វើឧបោសថ ជាមួយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយនោះ, បើភិក្ខុទាំងឡាយដទៃមិនមកទេ, ត្រូវភិក្ខុនោះអធិដ្ឋានឧបោសថ ថា:

"អជ្ជ មេ ឧបោសថោ"

ប្រែថា : "ថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃឧបោសថ របស់អញ" ។

បើមិនអធិដ្ឋានដូច្នេះទេ, ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

សង្ឃប្បវារណា

តេវាចិកា បវារណា

លុះធ្វើបុព្វករណ៍និងបុព្វកិច្ចដូចបានពោលខាងដើមរួចហើយ ត្រូវភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពល សូត្រញត្តិឲ្យសង្ឃដែលមានភិក្ខុតាំងពី ៥ រូបឡើងទៅ ដឹងដោយពាក្យ ថា:

សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ,

អជ្ជប្បវារណា (បណ្ណរសី) ។
យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ,
សង្ឃោ តេវាចិកំ បវារេយ្យ ។

បន្ទាប់មក ត្រូវភិក្ខុជាថេរៈមានវស្សាចាស់ជាងសង្ឃ ធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង អង្គុយប្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង

បវារណានៃសង្ឃ

បវារណាបីដង ១ មួយរូប

បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ! សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំព្រះករុណា,

ថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃបវារណា (ទីដប់ប្រាំ) ។

បើបវារណាកម្មមានកាលគួរ ដល់សង្ឃហើយ,

សង្ឃត្រូវបវារណាបីដង ១ មួយរូប ។

ពោលប័ជន នឹងសង្ឃ ថា:

សង្ឃំ អាវុសោ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា,
វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ។

ទុតិយម្បិ អាវុសោ សង្ឃំ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា,
វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ! ខ្ញុំករុណាសូមបវារណា[១]
នឹងសង្ឃ
ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី,
ចូរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាស្រ័យនូវសេចក្តី
អនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំករុណា,
កាលបើខ្ញុំករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ! ខ្ញុំករុណា សូមបវារណា
នឹងសង្ឃ ជាគំរប់ពីរដងទៀត
ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី;
ចូរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាស្រ័យនូវសេចក្តី
អនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំករុណា,
កាលបើខ្ញុំករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

---

១ ពាក្យថាបវារណាក្នុងទីនេះ សំដៅសេចក្តីថា បើកឱកាសឲ្យសង្ឃ
ពោលថាបាន ដោយហេតុ ៣ យ៉ាង ។

តតិយម្បិ អាវុសោ សង្ឃំ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា;
វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ។

លុះព្រះថេរៈបវារណារួចហើយ, ត្រូវភិក្ខុដែលមានវស្សាខ្ចីជាបន្ទាប់ៗចុះមក ធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង អង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ពោលបីដងៗ មួយរូបនឹងសង្ឃ ដរាបដល់ភិក្ខុដែលខ្ចីវស្សាជាងគេបំផុត យ៉ាងនេះ ថា:

សង្ឃំ ភន្តេ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា,

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ! ខ្ញុំករុណា សូមបវារណា

នឹងសង្ឃ ជាគំរប់ពីរដងទៀត

ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី,

ចូរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាស្រ័យនូវសេចក្តី

អនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំករុណា,

កាលបើខ្ញុំករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ! ខ្ញុំព្រះករុណាសូមបវារណា

នឹងសង្ឃ

ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី,

វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ។

ទុតិយម្បិ ភន្តេ សង្ឃំ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា,

វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ។

តតិយម្បិ ភន្តេ សង្ឃំ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា,

សូមលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាស្រ័យនូវសេចក្តី
អនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំព្រះករុណា,
កាលបើខ្ញុំព្រះករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន! ខ្ញុំព្រះករុណាសូមបវារណា
នឹងសង្ឃ ជាគំរប់ពីរដងទៀត
ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី,
សូមលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាស្រ័យនូវសេចក្តី
អនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំព្រះករុណា,
កាលបើខ្ញុំព្រះករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន! ខ្ញុំព្រះករុណាសូមបវារណា
នឹងសង្ឃ ជាគំរប់បីដងទៀត
ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី,

វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ។

ក្នុងពេលដែលភិក្ខុជាថេរៈទាំងឡាយ កំពុងអង្គុយច្រហោងបវារណា ភិក្ខុមិនត្រូវអង្គុយរាបលើអាសនៈទេ, ភិក្ខុណាអង្គុយរាប ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ, ភិក្ខុត្រូវតែអង្គុយច្រហោង ដរាបដល់ពេលដែលខ្លួនត្រូវបវារណា លុះបវារណារួចហើយ ទើបអង្គុយរាបលើអាសនៈបាន ។

សូមលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាស្រ័យនូវសេចក្តី
អនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំព្រះករុណា,
កាលបើខ្ញុំព្រះករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

ទ្វៀភចំណានិកា បវារណា

បវារណាពីរដង ១ មួយរូបជាដើម

កាលបើមានសត្រូវភ័យ គឺភ័យដែលកើតពីមនុស្ស នៅក្នុងព្រៃក្តី មានពួកមនុស្សមកឲ្យទានក្នុងថ្ងៃបវារណា នោះអស់យប់យូរក្តី ពួកភិក្ខុរៀនផ្ទាត់ព្រះសូត្រក្តី វិនិច្ឆ័យវិន័យក្តី សាកច្ឆាធម៌ក្តី ឈ្លោះគ្នាក្តី សង្ឃប្រជុំគ្នាច្រើន មានទីដែលគត់ភ្លៀងតិច ហើយភ្លៀងធំរៀបនឹងបង្អុរចុះមកក្តី ឬមានអន្តរាយ ១០ យ៉ាង ណាមួយដូចបាន ពោលហើយក្នុងការសំដែងបាតិមោក្ខសង្ខេបនោះក្តី ក្នុងថ្ងៃ

បវារណានោះ, បើសង្ឃនឹងបវារណាជាតេវាចិកាបវារណា ទៅ ឃើញថាមិនហើយជាប្រាកដ ហើយមុខជានឹងមានអន្តរាយពុំខាន, ព្រះសម្ពុទ្ធមានជោគទ្រង់ត្រាស់អនុញ្ញាតឲ្យបវារណាជាទ្វេវាចិកា (គឺបវារណាពីរដងរៀងមួយរូប) បាន បើហេតុនោះប្រញាប់ខ្លាំង នឹងបវារណាជាឯកវាចិកា (គឺបវារណាតែម្ដងរៀងមួយរូប) ឬបវារណាជាសមានវស្សិកា (គឺឲ្យភិក្ខុដែលមានវស្សាស្មើៗគ្នាបវារណាព្រមគ្នា) ក៏បាន ។

ត្រូវភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលផ្ដៀនសង្ឃឲ្យដឹង ថា:

សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ,

មនុស្សេហិ ទានំ ទេន្តេហិ យេភុយ្យេន រត្តិ
ខេបិតា ។
សចេ សង្ឃោ តេវាចិកំ បវារេស្សតិ,
អប្បវារិតោ វ សង្ឃោ ភវិស្សតិ,
អថាយំ រត្តិ វិភាយិស្សតិ ។
យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ,

សង្ឃោ { ទ្វេវាចិកំ(១) / ឯកវាចិកំ / សមានវស្សិកំ } បវារេយ្យ ។

(សេចក្តីនេះ សំដៅចំពោះហេតុដែលមានមនុស្សច្រើន ឲ្យទានអស់យប់យូរពេក)

---

១ ត្រូវថាពាក្យណាមួយ តាមសមគួរដល់កាល ។

បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន! សូមព្រះសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ

ព្រះករុណា,

(ផ្សិតមាន) ពួកមនុស្សឲ្យទានអស់រាត្រីជាច្រើន ។

បើសង្ឃនឹងបវារណាជាតេវាចិកា,

សង្ឃនឹងបវារណាមិនហើយជាប្រាកដ,

កាលបើដូច្នេះ, រាត្រីនេះមុខជានឹងភ្លឺពុំខាន ។

បើបវារណាកម្មមានកាលគួរ ដល់សង្ឃហើយ,

សង្ឃត្រូវបវារណា
- ជាទ្វេវាចិកា ។
- ជាឯកវាចិកា ។
- ជាសមានវស្សិកា ។

សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ,

អយំ ព្រហ្មចរិយន្តរាយោ,
សចេ សង្ឃោ តេវាចិកំ បវារេស្សតិ,
អប្បវារិតោ វ សង្ឃោ ភវិស្សតិ ។
អថាយំ ព្រហ្មចរិយន្តរាយោ ភវិស្សតិ ។

យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ,

សង្ឃោ
ទ្វេវាចិកំ(១)
ឯកវាចិកំ
សមានវស្សិកំ
បវារេយ្យ ។

(សេចក្តីនេះ សំដៅចំពោះអន្តរាយដល់ព្រហ្មចារ្យ, បើមានហេតុ ឬ អន្តរាយដទៃ, បណ្ឌិតគួរសន្និដ្ឋានតាមន័យនេះចុះ)

១ ត្រូវថាពាក្យណាមួយ តាមសមគួរដល់កាល ។

បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន! សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ

ព្រះករុណា,

នេះជាអន្តរាយដល់ព្រហ្មចារ្យ,

បើសង្ឃនឹងបវារណាជាតេវាចិកា,

សង្ឃនឹងបវារណាមិនហើយជាប្រាកដ,

កាលបើដូច្នេះ, អន្តរាយដល់ព្រហ្មចារ្យនេះ មុខជានឹងកើត

ឡើងមិនខាន ។

បើបវារណាកម្មមានកាលគួរ ដល់សង្ឃហើយ,

សង្ឃត្រូវបវារណា
- ជាទ្វេវាចិកា ។
- ជាឯកវាចិកា ។
- ជាសមានវស្សិកា ។

គណប្បវារណា

ព្រះមានបុណ្យទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុបួនរូបបវារណាដល់គ្នានឹងគ្នាបាន ។ ត្រូវភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលញ៉ាំងភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ឲ្យដឹង ដោយពាក្យ ថា :

សុណន្តុ មេ អាយស្មន្តោ,
អជ្ជប្បវារណា (បណ្ណរសី) ។
យទាយស្មន្តានំ បត្តកល្លំ,

មយំ អញ្ញមញ្ញំ តេវាចិកំ បវារេយ្យាម ។

ត្រូវភិក្ខុចាស់ជាងគេធ្វើចីពរឆៀងស្មាម្ខាង អង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ពោលនឹងភិក្ខុទាំងបីរូបនោះ ថា:

អហំ អាវុសោ អាយស្មន្តេ បវារេមិ

បវារណានៃគណៈគឺភិក្ខុបួនរូប

សូមលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយស្ដាប់ខ្ញុំព្រះករុណា

ថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃបវារណា (ទីដប់ប្រាំ) ។

បើបវារណាកម្ម មានកាលគួរ ដល់លោកអ្នកមានអាយុ

ទាំងឡាយហើយ,

យើងទាំងឡាយ ត្រូវបវារណាទៅវិញទៅមក បីដង ១

មួយរូប ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ! ខ្ញុំករុណាសូមបវារណា

នឹងលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា;

វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ។

ទុតិយម្បិ អាវុសោ អាយស្មន្តេ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា;

វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ។

តតិយម្បិ អាវុសោ អាយស្មន្តេ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា;

ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី៖
ចូរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាស្រ័យនូវសេចក្តី
អនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំករុណា,
កាលបើខ្ញុំករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ! ខ្ញុំករុណាសូមបវារណា
នឹងលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ជាគំរប់ពីរដងទៀត
ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី៖
ចូរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាស្រ័យនូវសេចក្តី
អនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំករុណា,
កាលបើខ្ញុំករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ! ខ្ញុំករុណាសូមបវារណា
នឹងលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ជាគំរប់បីដងទៀត
ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី៖

វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ;

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ។

តមក ត្រូវភិក្ខុបីរូបទៀត ធ្វើអាការដូចបានពោល ហើយ រូបពោលមួយរូបបីដង ៗ តាមលំដាប់វស្សាចាស់ទុំ យ៉ាងនេះ ថា:

អហំ ភន្តេ អាយស្មន្តេ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា;

វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ;

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ។

ទុតិយម្បិ ភន្តេ អាយស្មន្តេ បវារេមិ

ចូរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាស្រ័យនូវសេចក្តី
អនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំករុណា៖
កាលបើខ្ញុំករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ! ខ្ញុំករុណាសូម
បវារណានឹងលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ
ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី៖
សូមលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាស្រ័យនូវសេចក្តី
អនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំព្រះករុណា៖
កាលបើខ្ញុំព្រះករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ! ខ្ញុំព្រះករុណា សូមបវា-
រណានឹងលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ជាគំរប់ពីរដងទៀត

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា;

វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ។

តតិយម្បិ ភន្តេ អាយស្មន្តេ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា;

វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ។

ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី;

សូមលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាស្រ័យនូវសេចក្តី

អនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំព្រះករុណា,

កាលបើខ្ញុំព្រះករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ! ខ្ញុំព្រះករុណាសូមបវារ-

ណានឹងលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ជាគំរប់បីដងទៀត

ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី,

សូមលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាស្រ័យនូវសេចក្តី

អនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំព្រះករុណា,

កាលបើខ្ញុំព្រះករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

តិណ្ណន្នំ អញ្ញមញ្ញំ បវារណា

ត្រូវភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពល ញ៉ាំងភិក្ខុទាំងឡាយ នោះ ឲ្យដឹង ដោយពាក្យថា :

សុណន្តុ មេ អាយស្មន្តា,
អជ្ជប្បវារណា (បណ្ណរសី) ។
យទាយស្មន្តានំ បត្តកល្លំ,

មយំ អញ្ញមញ្ញំ តេវាចិកំ បវារេយ្យាម ។

ត្រូវភិក្ខុចាស់ជាង ធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង អង្គុយប្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ពោលនឹងភិក្ខុទាំងពីររូបនោះថា:

អហំ អាវុសោ អាយស្មន្តេ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា;

ភិក្ខុបីរូបបវារណានឹងគ្នាទៅវិញទៅមក

សូមលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយស្ដាប់ខ្ញុំព្រះករុណា,
ថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃបវារណា (ទីដប់ប្រាំ) ។
បើបវារណាកម្ម មានកាលគួរ ដល់លោកអ្នកមានអាយុ
ទាំងឡាយហើយ,
យើងទាំងឡាយត្រូវបវារណាទៅវិញទៅមកបីដង ១ ១ រូប ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ! ខ្ញុំករុណាសូមបវារណា
នឹងលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ
ដោយឃើញក្ដី ឮក្ដី រង្កៀសក្ដី;

វទន្តុ មំ អាយស្មន្តា អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ

ទុតិយម្បិ អាវុសោ អាយស្មន្តេ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា;

វទន្តុ មំ អាយស្មន្តា អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ៗ

តតិយម្បិ អាវុសោ អាយស្មន្តេ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា;

វទន្តុ មំ អាយស្មន្តា អនុកម្បំ ឧបាទាយ

ចូរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ   អាស្រ័យនូវសេចក្ដី
អនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំករុណា,
កាលបើខ្ញុំករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ! ខ្ញុំករុណាសូមបវារណា
នឹងលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ជាគំរប់បីដងទៀត
ដោយឃើញក្ដី ឮក្ដី រង្កៀសក្ដី;
ចូរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ   អាស្រ័យនូវសេចក្ដី
អនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំករុណា,
កាលបើខ្ញុំករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ! ខ្ញុំករុណាសូមបវារណា
នឹងលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ជាគំរប់បីដងទៀត
ដោយឃើញក្ដី ឮក្ដី រង្កៀសក្ដី,
ចូរលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ   អាស្រ័យនូវសេចក្ដី
អនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំករុណា,

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ។

ត្រូវភិក្ខុទីពីរទីបីធ្វើអាការ ដូចបានពោលហើយ រួចពោលមួយរូបបីដង ១ យ៉ាងនេះ ថា :

អហំ ភន្តេ អាយស្មន្តេ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា;
វទន្តុ មំ អាយស្មន្តា អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ។

ទុតិយម្បិ ភន្តេ អាយស្មន្តេ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា;
វទន្តុ មំ អាយស្មន្តា អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

កាលបើខ្ញុំករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

ពានប្រោស ! ខ្ញុំព្រះករុណាសូមបវារណា នឹងលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ

ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី;

សូមលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំព្រះករុណា,

កាលបើខ្ញុំព្រះករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

ពានប្រោស ! ខ្ញុំព្រះករុណាសូមបវារណា នឹងលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ជាគំរប់ពីរផងទៀត

ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី;

សូមលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំព្រះករុណា,

បស្សន្តោ បដិការិស្សាមិ ។

តតិយម្បិ ភន្តេ អាយស្មន្តេ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា;

វទន្តុ មំ អាយស្មន្តា អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

បស្សន្តោ បដិការិស្សាមិ ។

កាលបើខ្ញុំព្រះករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

បានប្រោស ! ខ្ញុំព្រះករុណាសូមបក់រណា នឹងលោក
អ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ជាគំរប់បីដងទៀត
ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី;
សូមលោកអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ អាស្រ័យនូវសេចក្តី
អនុគ្រោះហើយ ពោលចំពោះខ្ញុំព្រះករុណា,
កាលបើខ្ញុំព្រះករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

ទ្វិន្នំ អញ្ញមញ្ញំ បវារណា

ត្រូវភិក្ខុចាស់ជាង ធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង អង្គុយ
ប្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ពោលនឹងភិក្ខុខ្ចីជាង ថា :

អហំ អាវុសោ អាយស្មន្តំ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា;
វទន្តុ មំ អាយស្មា អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ។
ទុតិយម្បិ អាវុសោ អាយស្មន្តំ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា;
វទតុ មំ អាយស្មា អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

ភិក្ខុពីររូបបវារណានឹងគ្នាទៅវិញទៅមក

ម្នាលអាវុសោ ! ខ្ញុំករុណាសូមបវារណា នឹងលោក
អ្នកមានអាយុ
ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី;
ចូរលោកអ្នកមានអាយុ អាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះហើយ
ពោលចំពោះខ្ញុំករុណា,
កាលបើខ្ញុំករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

ម្នាលអាវុសោ ! ខ្ញុំករុណាសូមបវារណា នឹងលោក
អ្នកមានអាយុ ជាគំរប់ពីរដងទៀត
ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី,
ចូរលោកអ្នកមានអាយុ អាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះហើយ
ពោលចំពោះខ្ញុំករុណា,

បស្សន្តោ បដិការិស្សាមិ ។

ទុតិយម្បិ អាវុសោ អាយស្មន្តំ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា,

វទន្តុ មំ អាយស្មា អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

បស្សន្តោ បដិការិស្សាមិ ។

ត្រូវភិក្ខុខ្ចីជាង ធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង អង្គុយ
ប្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ពោលនឹងភិក្ខុចាស់ជាង ថា :

អហំ ភន្តេ អាយស្មន្តំ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា,

វទន្តុ មំ អាយស្មា អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

កាលបើខ្ញុំករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

ម្នាលអាវុសោ! ខ្ញុំករុណាសូមបវារណា នឹងលោក
អ្នកមានអាយុ ជាគំរប់បីផងទៀត
ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី,
ចូរលោកអ្នកមានអាយុ អាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះហើយ
ពោលចំពោះខ្ញុំករុណា,
កាលបើខ្ញុំករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

ពានប្រោស! ខ្ញុំព្រះករុណាសូមបវារណា នឹងលោក
អ្នកមានអាយុ
ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី,
សូមលោកអ្នកមានអាយុ អាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះហើយ
ពោលចំពោះខ្ញុំព្រះករុណា,

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ។

ទុតិយម្បិ ភន្តេ អាយស្មន្តំ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា,

វទតុ មំ អាយស្មា អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ។

តតិយម្បិ ភន្តេ អាយស្មន្តំ បវារេមិ

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា,

វទតុ មំ អាយស្មា អនុកម្បំ ឧបាទាយ,

បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ(១) ។

---

១ ការបវារណារបស់ភិក្ខុបួនរូប, បីរូប, ពីររូប មិនមានអនុញ្ញាតឲ្យពោលជាទ្វេវាចិកា, ឯកវាចិកានិងសមានវស្សិកាឡើយ ព្រោះមានគ្នាតិច ។

កាលបើខ្ញុំព្រះករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

ពានប្រោស! ខ្ញុំព្រះករុណាសូមបវារណា នឹងលោក

អ្នកមានអាយុ ជាគំរប់ពីរដងទៀត

ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី,

សូមលោកអ្នកមានអាយុអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះហើយ

ពោលចំពោះខ្ញុំព្រះករុណា,

កាលបើខ្ញុំព្រះករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

ពានប្រោស! ខ្ញុំព្រះករុណាសូមបវារណា នឹងលោក

អ្នកមានអាយុ ជាគំរប់បីដងទៀត

ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី,

សូមលោកអ្នកមានអាយុអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះហើយ

ពោលចំពោះខ្ញុំព្រះករុណា,

កាលបើខ្ញុំព្រះករុណាឃើញ នឹងធ្វើតាម ។

* * *

អធិដ្ឋានបវារណា

បវារណាដោយអធិដ្ឋាន

បើភិក្ខុនៅក្នុងអាវាសមួយតែម្នាក់ឯងក្នុងថ្ងៃបវារណា នោះ ត្រូវធ្វើតាមរបៀបដូចបានពោលក្នុង "អធិដ្ឋានឧបោសថ" ហើយត្រូវអធិដ្ឋានបវារណា ថា:

"អជ្ជ មេ បវារណា" ។

ប្រែថា: "ថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃបវារណារបស់អញ" ។

ប៉ុណ្ណេះជាការស្រេច ។

សមានវស្សិកា បវារណាកម្ម

កាលបើភិក្ខុសង្ឃមានចំនួនច្រើនពេកបើបវារណាមួយរូប ៗ ដោយខ្លួន ៗ ទៅនឹងយូរណាស់ មិនងាយនឹងហើយ, ឃើញថាព្រះថេរៈចាស់ៗ នឹងធន់ទ្រាំចាំគ្នាមិនកើត, គួរតាំងញត្តិជាសមានវស្សិកាថា:

សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ, អជ្ជ បវារណា បណ្ណរសី, អយញ្ច ភិក្ខុសង្ឃសន្និបាតោ ពហុតរោ ហោតិ, សចេ ឯកេកោ ភិក្ខុ បច្ចេកំ បច្ចេកំ បវារេស្សតិ, អម្ហាកំ(១) បវារណាកម្មំ អតិចិរំ បវត្តិស្សតិ, មហល្លកា ច ថេរា ចិរំ និសីទិតុំ ន សក្ខិស្សន្តិ, យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ, សង្ឃោ សមានវស្សិកំ បវារេយ្យ ។

១ ប្រើជា សង្ឃស្ស ក៏បាន, ប្រែថា "របស់សង្ឃ" ។

«បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន, សូមព្រះសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំព្រះករុណា, ថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃបវារណាទី ១៤ កើត, ក៏ប្រជុំភិក្ខុសង្ឃនេះច្រើនហួសពេក, បើភិក្ខុមួយរូប ៗ នឹងបវារណាដោយខ្លួន ១ ទៅ, បវារណាកម្មរបស់យើងមុខជានឹងយូរណាស់ (ក្រហើយ), តាំងព្រះថេរៈចាស់ ៗ តាំងឡាយក៏នឹងពុំអាចគង់យូរបានឡើយ, បើបវារណាកម្មមានកាលសមគួរដល់សង្ឃហើយ, សង្ឃត្រូវបវារណាជាសមានវស្សិកា» ។ (សូត្រ ៣ ដងក៏បាន, សូត្របាលីតែម្ដងហើយប្រែជាសម្រាយផងឲ្យសង្ឃស្ដាប់បានពល់គ្នាក៏បាន) ។

លុះតាំងញត្តិយ៉ាងនេះរួចហើយ, ត្រូវព្រះថេរៈចាស់ ៗ បវារណាមួយរូប ៗ ដោយខ្លួន ១ ឲ្យបាន ៤ រូបសិន ឬឲ្យបានច្រើនរូបជាងនោះក៏បាន, រួចហើយត្រូវភិក្ខុតាំងឡាយបវារណាដោយពួក ៗ តាមលំដាប់វស្សាគ ៗ ទៅដរាបដល់គ្រប់រូប ។ ក្នុងមួយពួក ៗ បវារណាបានតាំងពីបីដង ១ រហូត

ដល់ម្ដង ១ ក៏បាន ។ បើឃើញថាគួរបវារណា ៣ ដង ។ បាន ក៏ត្រូវបវារណាតាមសមគួរដល់វេលាចុះ(១) ។

---

១ បើជំនុំសង្ឃដែលមានភិក្ខុច្រើនពេក, ក៏គប្បីប្រើញត្តិតាមបែបនេះ ។ នេះជាមតិរបស់សម្ដេចព្រះមហាសុមេធាធិបតី ជ. ណ. ជោតញ្ញាណោ ។

អំពីការចូលវស្សា

តាមទំនៀមក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា, តែដល់វស្សានរដូវហើយ ចាប់តាំងពីថ្ងៃ ១ រោចខែអាសាឍ (ឬខែទុតិយាសាឍ, បើឆ្នាំនោះមានអធិកមាស) រហូតទៅទល់នឹងថ្ងៃ ១៥ កើតខែកត្តិក គឺក្នុងរយៈកាលនៃរដូវភ្លៀង ៤ ខែ, ភិក្ខុទាំងអស់ ពុំត្រូវចេះតែត្រាច់ចររហេតរហូត ទៅកាន់ទីផ្សេង ៗ ឡើយ, ត្រូវតែចាំនៅឈប់សម្រាកនៅនឹងកន្លែងមួយ អស់កំណត់ ៣ ខែ ដែលលោកហៅថា ចាំវស្សា ។

ដោយហេតុរដូវភ្លៀងមានដល់ទៅ ៤ ខែ ហើយការចាំវស្សា មានត្រឹមតែ ៣ ខែនេះហើយ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់អនុញ្ញាតឲ្យមានការចូល-ចេញវស្សាពីរបែបឬពីរលើក តាមបំណងរបស់ភិក្ខុ ។

ការចាំវស្សាលើកដំបូង, ភិក្ខុត្រូវចូលវស្សាពីថ្ងៃ ១ រោចខែអាសាឍ (ឬខែទុតិយាសាឍ) រហូតទៅដល់ទីនថ្ងៃ ១៥ កើតខែអស្សុជ ទើបចេញវិញ, លោកហៅថា: "បុរិមិកាវស្សា" ។

ការចាំវស្សាលើកក្រោយ, ភិក្ខុត្រូវចូលវស្សាពីថ្ងៃ ១ រោចខែស្រាពណ៍ រហូតទៅដល់ទីនថ្ងៃ ១៥ កើតខែកត្តិក, លោកហៅថា: "បច្ឆិមិកាវស្សា" ។

នៅថ្ងៃចូលវស្សា ត្រូវភិក្ខុបោសច្រាស សំអាតទីសេនាសនៈនិងទីបរិវេណ រៀបចំឲ្យមានរបៀបរៀបរយល្អ, តម្កល់ទឹកឆាន់ ទឹកប្រើប្រាស់ ឲ្យហើយស្រេច រួចត្រូវចូលទៅប្រជុំគ្នា ក្នុងឧបោសថាគារ (វិហារ) អធិដ្ឋានចូលវស្សាព្រមគ្នា ថា:

“ឥមស្មឹ អាវាសេ ឥមំ តេមាសំ វស្សំ ឧបេម[១]” ប្រែថា: “យើងទាំងឡាយនៅចាំវស្សា អស់បីខែនេះ ក្នុងអាវាសនេះ” ។

ក្នុងពេលដែលអធិដ្ឋាន ត្រូវតាំងចិត្តថានឹងនៅក្នុងវេលារាត្រី រក្សាអរុណឲ្យរះឡើងក្នុងពេលដែលខ្លួននៅក្នុងខេត្តនៃអាវាស រហូតដល់គ្រប់កំណត់បីខែ ។

បើភិក្ខុនៅចាំវស្សាក្នុងទីសេនាសនៈណាមួយ, ត្រូវកំណត់ខេត្តនិងបរិវេណទីសេនាសនៈនោះ បើនៅច្រើនគ្នា, ត្រូវអធិដ្ឋានចូលវស្សា ថា:

“ឥមស្មឹ សេនាសនេ ឥមំ តេមាសំ វស្សំ ឧបេម” ប្រែថា: “យើងទាំងឡាយនៅចាំវស្សា អស់បីខែនេះ ក្នុងទីសេនាសនៈនេះ” ។

---

១ តាមអដ្ឋកថា ប្រាប់ថា ឲ្យថាម្តងក៏បាន ពីរដងក៏បាន តែតាមទម្លាប់តែងថាបីដង ។

បើនៅតែម្នាក់ឯង, ត្រូវអធិដ្ឋាន ថា:

“ឥមស្មឹ សេនាសនេ ឥមំ តេមាសំ វស្សំ ឧបេមិ” ប្រែដូចគ្នា, ប្លែកតែត្រង់ពាក្យថា: “យើងទាំង-ឡាយ” ឲ្យផ្លាស់ជា: “អញ” ឬ “អាត្មាអញ” វិញ ។

បើនៅក្នុងកុដិធំ ច្រើនគ្នា ឲ្យថា:

“ឥមស្មឹ វិហារេ ឥមំ តេមាសំ វស្សំ ឧបេម” ប្រែថា: “យើងទាំងឡាយនៅចាំវស្សា អស់បីខែនេះ ក្នុងវិហារនេះ” ។ បើនៅតែម្នាក់ឯង, ឲ្យថា “ឧបេមិ” ត្រង់ពាក្យថា: “ឧបេម” ប្រែដូចគ្នា, ប្លែកតែពាក្យថា: “យើងទាំងឡាយ” ជា “អញ” ឬ “អាត្មាអញ” វិញ ។

បើនៅក្នុងតូប ឬ កុដិតូច ១ ម្នាក់ ១ ឯង ក្នុងព្រៃ, ត្រូវកំណត់ខេត្តនិងទីបរិវេណរបស់តូប ឬកុដិនោះ ១ ហើយអធិដ្ឋាន ថា:

"ឥមិស្មឹំ ឬ ឥមាយំ កុដិយំ ឥមំ តេមាសំ វស្សំ ឧបេមិ" ប្រែថា៖ "អាត្មាអញនៅចាំវស្សា អស់បីខែនេះ ក្នុងគូបនេះ" ។

ក្នុងអាវាសមួយ ៗ នៅពេលដែលភិក្ខុសង្ឃបានអធិដ្ឋានចូលវស្សារួចហើយ, គួរភិក្ខុជាចៅអាវាស ឬជាមហាថេរប្រកាសប្រាប់ខេត្តនៃអាវាស គឺកំណត់ព្រំប្រទល់វត្ត គ្រប់ទិសទាំងបួន ឲ្យភិក្ខុសាមណេរគ្រប់រូបបានដឹងទូទៅ ដើម្បីនឹងបានចៀសវាងអំពីការដាច់វស្សា ព្រោះការបណ្ដោយឲ្យអរុណរះឡើង ក្នុងពេលដែលខ្លួនឋិតនៅខាងក្រៅខេត្តនៃអាវាសនោះ ។

ដល់ថ្ងៃចូលវស្សាហើយ, បើភិក្ខុនៅតែត្រាច់ទៅមក ឬតែអង្គការង់ពុំចូលវស្សានៅទីណាមួយ នោះឃើញថាមិនសមគួរឡើយ លោកថាត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ ភិក្ខុចូលវស្សាក្នុងទីណាហើយ ត្រូវតែរក្សារាត្រីនៅក្នុងទីនោះ

ហេតុដល់គ្រប់កំណត់ថ្ងៃ; បើមានធុរៈកើតឡើង នាំឲ្យ
ភិក្ខុចេញចាកទីនោះ ក៏គប្បីប្រញាប់ប្រញាល់ត្រឡប់វិល
មកកាន់ទីនោះវិញ ឲ្យទាន់មុនពេលអរុណរះ ។ តែបើ
មានធុរៈចំពោះមាតាបិតា និងភិក្ខុ-សាមណេរ ដែលខ្លួន
បានដឹងហើយ ភិក្ខុត្រូវទៅដោយ សត្តាហករណីយ
ដោយមិនបាច់មានការមកនិមន្តន៍; បើឧបាសក, ឧបាសិកា,
បងប្អូនប្រុស-ស្រី, ញាតិ ឬបុរសអ្នកធ្វើការ របស់ភិក្ខុនោះ
មានធុរៈ ហើយបានបញ្ជូនបំរើមកនិមន្តន៍ឲ្យទៅកាន់ទីកន្លែង
របស់ខ្លួន ដែលនៅឆ្ងាយ ពុំគួរដល់ការត្រឡប់មកកាន់
អាវាស ក្នុងថ្ងៃនោះវិញទាន់ ឬបើមានគេនិមន្តចំពោះសង្ឃ-
ករណីយកិច្ចណាមួយ (ដូចមានសេចក្តីពិស្តារក្នុងវស្សូបនា
យិកក្ខន្ធក), ភិក្ខុអាចទៅដោយ សត្តាហករណីយ
បាន, មុននឹងចេញផុតអំពីអាវាសទៅ (តាមទម្លាប់) ត្រូវ
អធិដ្ឋាន ថា:

"សចេ មេ អន្តរាយោ នត្ថិ, សត្តាហព្ភន្ត-រេយេវ បុន និវត្តិស្សាមិ" ។

"ទុតិយម្បិ ...

"តតិយម្បិ ...

ប្រែថា: "បើមិនមានអន្តរាយ (១បសគ្គ) ដល់អាត្មាអញទេ, អាត្មាអញនឹងត្រឡប់មកវិញ ក្នុងចន្លោះសត្តាហៈពុំខាន" ។

... ជាគំរប់ពីរដងផង" ។

... ជាគំរប់បីដងផង" ។

ភិក្ខុលើកសត្តាហៈចេញទៅអំពីវត្តហើយ ត្រូវត្រឡប់មកវត្ត ខានក្នុងអរុណនៃថ្ងៃទីប្រាំពីរវិញ (គឺត្រូវទៅនៅក្រៅវត្តបានពេញ ៦ យប់), កុំទៅនៅក្រៅ ឲ្យហួសអរុណនៃថ្ងៃទីប្រាំពីរឡើយ; បើធ្វេសប្រហែសបេះតែនៅក្រៅវត្តឲ្យកន្លងហួសទៅ នឹងដាច់វស្សា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ហើយខាន

បានទទួលអានិសង្សកឋិន ព្រមទាំងសង្ឃលាភផ្សេង ៗ ដែលនឹងកើតឡើង ក្នុងវត្តនោះផង ។

ការចូលវស្សានេះមិនចំពោះតែភិក្ខុទេ ទាំងសាមណេរក៏ត្រូវចូលវស្សាដែរ ទើបត្រូវតាមពុទ្ធានុញ្ញាត ឡែកសង្ឃលាភ, ប៉ុន្តែសាមណេរមិនមានកិច្ចដោយការបវារណាឡើយ, គ្រាន់តែឲ្យអធិដ្ឋានចូលវស្សាប៉ុណ្ណោះ ។

សីលុទ្ទេសបាឋោ

ឧបោសថាវសានេ សជ្ឈាយិតព្វោ

ភាសិតមិទំ តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ៖

“សម្បន្នសីលា ភិក្ខវេ, វិហរថ សម្បន្នបាតិមោក្ខា,

បាតិមោក្ខសំវរសំវុតា វិហរថ អាចារគោចរសម្បន្នា,

អណុមត្តេសុ វជ្ជេសុ ភយទស្សាវី សមាទាយ សិក្ខថ សិក្ខាបទេសូតិ[១]” ។

---

១ អភិធម្ម វិភង្គ ។

បាលីសំដែងប្រារព្ធសីល

ដែលឃើញថាសង្ឃគួរសូត្រក្នុងទីបំផុតនៃឧបោសថកម្ម

សម្តេចព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាប ទ្រង់ឃើញ ទ្រង់ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ បានត្រាស់សំដែងពាក្យនេះ ថា :

"ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ! អ្នកទាំងឡាយចូរជាអ្នកមានសីលដល់ព្រមហើយ មានបាតិមោក្ខដល់ព្រមហើយនៅចុះ, ចូរជាអ្នកសង្រួម ដោយការសង្រួម ក្នុងបាតិមោក្ខ ប្រកបដោយអាចារៈ (គឺមារយាទ) និងគោចរៈ (គឺទីត្រាច់ទៅ) ហើយនៅចុះ,

ចូរជាអ្នកឃើញភ័យជាប្រក្រតី ក្នុងទោសបន្តិចបន្តួចហើយសិក្សាម៉ឺងម៉ាត់ ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ" ។

តស្មាតិហាម្ហេហិ សិក្ខិតព្វំ:

"សម្បន្នសីលា វិហរិស្សាម
សម្បន្នបាតិមោក្ខា,
បាតិមោក្ខសំវរសំវុតា វិហរិស្សាម
អាចារគោចរសម្បន្នា,
អណុមត្តេសុ វជ្ជេសុ ភយទស្សាវី សមាទាយ
សិក្ខិស្សាម សិក្ខាបទេសូតិ" ។
ឯវញ្ហិ វោ សិក្ខិតព្វំ ។

បាតិមោក្ខំ វិសោធេន្តោ
អប្បេវ ជីវិតំ ជហេ
បញ្ញត្តំ លោកនាថេន
ន ភិន្ទេ សីលសំវរំ(១) ។

---

១ វិសុទ្ធិមគ្គ សីលនិទ្ទេស ។

ព្រោះហេតុនោះយើងទាំងឡាយ (ជាបព្វជិត) ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនានេះ គួរសិក្សា ថាៈ

"យើងនឹងជាអ្នកមានសីលដល់ព្រមហើយ មានបាតិមោក្ខដល់ព្រមហើយនៅ,

យើងនឹងជាអ្នកសង្រួម ដោយការសង្រួម ក្នុងបាតិមោក្ខ ប្រកបដោយអាចារៈនិងគោចរហើយនៅ

យើងនឹងជាអ្នកឃើញភ័យជាប្រក្រតី ក្នុងទោសបន្តិចបន្តួច ហើយសិក្សាមុឺងម៉ាត់ ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ" ។

យើងត្រូវសិក្សា យ៉ាងនេះឯង ។

សព្វបព្វជិត កាលជម្រះ បាតិមោក្ខសំវរសីល ស៊ូប្រថុយលះបង់ ជីវិតរបស់ខ្លួន

ពុំទំលាយនូវសីលសំវរៈ ដែលព្រះបរមលោកនាថ ទ្រង់ត្រាស់បញ្ញត្តទុកមក នោះឡើយ ។

កិកីវ អណ្ឌំ ចមរីវ វាលធឹ

បិយំវ បុត្តំ នយនំវ ឯកកំ

តថេវ សីលំ អនុរក្ខមានកា

សុបេសលា ហោថ សទា សគារវា(១) ។

---

១ វិសុទ្ធិមគ្គ សីលនិទ្ទេស ។

មេត្រជេវរ៉ិចខំរក្សាស៊ុត, មេម្រឹគចាមរីខំរក្សាកេម
ស៊ូប្រថុយជីវិត យ៉ាងណាមិញ,
កុដុម្ពិកៈខំរក្សាកូនប្រុសសំឡាញ់តែមួយ,
បុរសពិការភ្នែកម្ខាង ខំរក្សាភ្នែកតែមួយ យ៉ាងណាមិញ,
យើងចូររក្សាសីលយើង ឲ្យបានដូចជាមេត្រជេវរ៉ិចជាដើម
យ៉ាងនោះឯង

ឲ្យបានជាអ្នកមានសីល ជាទីស្រឡាញ់
ប្រកបដោយសេចក្ដីគោរពសព្វវេលា ។

សត្ថា សាវកានំ សិក្ខាបទំ បញ្ញបេតិ

ទស អត្ថវសេ បដិច្ច:

សង្ឃសុដ្ឋុតាយ,

សង្ឃផាសុតាយ,

ទុម្មង្កូនំ បុគ្គលានំ និគ្គហាយ,

បេសលានំ ភិក្ខូនំ ផាសុវិហារាយ,

ទិដ្ឋធម្មិកានំ អាសវានំ សំវរាយ,

សម្បរាយិកានំ អាសវានំ បដិឃាតាយ,

អប្បសន្នានំ បសាទាយ,

បសន្នានំ ភិយ្យោភាវាយ,

ព្រះបរមសាស្ដា ទ្រង់ត្រាស់បញ្ញត្តសិក្ខាបទ ដល់សាវកទាំងឡាយ

ព្រោះអាស្រ័យប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាង គឺ:

ដើម្បីសេចក្ដីល្អ ដល់សង្ឃ ១,

ដើម្បីការនៅសប្បាយ ដល់សង្ឃ ១,

ដើម្បីសង្កត់សង្កិននូវបុគ្គលទាំងឡាយដែលទ្រុស្ដសីល ១,

ដើម្បីកិរិយានៅជាសុខស្រួល ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ១,

ដើម្បីកាំងអាសវធម៌ទាំងឡាយ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១,

ដើម្បីកំចាត់បង់អាសវធម៌ទាំងឡាយ ក្នុងបរលោក ១,

ដើម្បីញុំាងបុគ្គលទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យជ្រះថ្លាឡើង ១,

ដើម្បីញុំាងបុគ្គលទាំងឡាយ ដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើង ១,

សទ្ធម្មដ្ឋិតិយា,
វិនយានុគ្គហាយ ។

វិនយម្ហិ មហត្ថេសុ
បេសលានំ សុខាវហោ
និក្កុហានញ្ច ចាបិច្ឆេ
លជ្ជីនំ បក្កេហសុ ច,
សាសនាធារណោ ចេវ
សព្វញ្ញុជិនគោចរេ
អនញ្ញវិសយេ ខេមេ
សុប្បញ្ញត្តេ អសំសយេ;

ខន្ធកេ វិនយេ ចេវ បរិវារេ ច មាតិកេ
យថាត្ថការី កុសលោ
បដិបជ្ជតិ យោនិសោ ។

ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្ម តម្កល់នៅមាំ ១,

(និង) ដើម្បីអនុគ្រោះ ដល់ព្រះវិន័យ ១ ៗ

កាលបើព្រះវិន័យ មានប្រយោជន៍ដ៏ធំ នាំមកនូវសេចក្ដីសុខ ដល់ពួកភិក្ខុ ដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ផង,

សង្កត់សង្កិន នូវពួកភិក្ខុ ដែលមានសេចក្ដីប្រាថ្នាលាមកផង,

តម្កល់តម្កើង នូវពួកភិក្ខុដែលមានសេចក្ដីខ្មាសផង,

ជាសភាវៈទ្រទ្រង់ទុក នូវសាសនាផង,

ជាទីគោចរ របស់ព្រះជិនស្រីជាសព្វញ្ញូផង,

មិនមែនជាវិស័យនៃបុគ្គលដទៃផង, ជាទីក្សេមក្សាន្តផង,

គឺព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តហើយដោយប្រពៃ ដោយឥតសង្ស័យ,

អ្នកប្រាជ្ញ ដែលមានប្រក្រតីធ្វើនូវប្រយោជន៍ដ៏សមគួរ តែងប្រតិបត្តិដោយឧបាយ ក្នុងខន្ធកវិន័យផង ក្នុងបរិវារៈផង ក្នុងមាតិកាផង ៗ

យោ គរុំ ច វិជានាតិ,
ន សោ រក្ខតិ គោចរំ,
ឃរំ សីលំ អជានន្តោ
កឹ សោ រក្ខេយ្យ សំវរំ(១)

បមុដ្ឋម្ហិ ច សុត្តន្តេ
អភិធម្មេ ច តាវទេ,
វិនយេ អវិនដ្ឋម្ហិ,
បុន តិដ្ឋតិ សាសនំ ។

---

១ វិនយបិដក មហាវគ្គ ។

បុគ្គលណាមិនស្គាល់គោ,
បុគ្គលនោះនឹងរក្សាហ្វូងគោ ដូចម្ដេចបាន យ៉ាងណាមិញ;
ភិក្ខុណាមិនស្គាល់សីល,
ភិក្ខុនោះនឹងរក្សាសេចក្ដីសង្រួមក្នុងសីល ដូចម្ដេចបាន
យ៉ាងនោះដែរ ។

បើទុកជាព្រះសូត្រនិងព្រះអភិធម្ម
សាបសូន្យអស់ទៅហើយ,
តែបើព្រះវិន័យមិនទាន់វិនាសនៅឡើយទេ,
ព្រះសាសនាឈ្មោះថាឋិតនៅ តទៅទៀតបាន ។

ពុទ្ធបាទនមក្ការគាថា(១)

វន្ទាមិ ពុទ្ធំ ភវបារតិណ្ណំ

តិលោកកេតុំ តិភវេកនាថំ

យោ លោកសេដ្ឋោ សកលំ កិលេសំ

ជេត្វាន ពោធេសិ ជនំ អនន្តំ ។

យំ នម្មទាយ នទិយា បុលិនេ ច តីរេ,

យំ សច្ចពន្ធគិរិកេ សុមនាចលគ្គេ,

---

(១) ទ្វាទសបរិត្ត ។

គាថានមស្ការចំពោះព្រះពុទ្ធបាទ

ខ្ញុំសូមថ្វាយបង្គំ នូវព្រះសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ដែលទ្រង់ឆ្លងផុត អំពីច្រាំងនៃភពហើយ

ព្រះអង្គជាទង់ជ័យនៃត្រៃលោក មានតែព្រះអង្គមួយ ជាទីពឹង នៃសព្វសត្វ ក្នុងត្រៃភព

ព្រះអង្គប្រសើរក្នុងលោក ទ្រង់កាត់ផ្តាច់កិលេសទាំងអស់បានហើយ

ទ្រង់ញុំាងជនជាអនន្តឲ្យត្រាស់ដឹងហើយ ។

ស្នាមព្រះបាទណា (ដែលព្រះមានជោគទ្រង់ប្រតិស្ឋានទុក) លើផ្ទៃខ្សាច់ ត្រង់ឆ្នេរស្ទឹងនម្មទា,

ស្នាមព្រះបាទណា (ដែលព្រះមានជោគទ្រង់ប្រតិស្ឋានទុក) លើភ្នំសច្ចពន្ធ និងលើភ្នំសុមនកូដ,

យំ តត្ថ យោនកបុរេ មុនិនោ ច បាទំ,

តំ បាទលញ្ឆនមហំ សិរសា នមាមិ ។

សុវណ្ណមាលិកេ

សុវណ្ណបព្វតេ

សុមនកូដេ

យោនកបុរេ

នម្មទាយ នទិយា

បញ្ចបាទវរំ ឋានំ អហំ វន្ទាមិ ទូរតោ ។

ស្នាមព្រះបាទណា (ដែលព្រះមានជោគទ្រង់ប្រតិស្ឋាន
ទុក) ក្នុងយោនកបុរី,

ខ្ញុំសូមនមស្ការ បង្គំដោយត្បូង ចំពោះទៅព្រះបាទ និង
ស្នាមព្រះបាទទាំងនោះ នៃព្រះសក្យមុនី ។

ឰដ៏ស្ថានលើភ្នំសុវណ្ណមាលិក ១

ឰដ៏ស្ថានលើភ្នំសុវណ្ណបព៌ត ១

ឰដ៏ស្ថានលើភ្នំសុមនកូដ ១

នៅនាយោនកបុរី ១

នៅនាស្ទឹងនម្មទា ១

ខ្ញុំសូមថ្វាយបង្គំអំពីចម្ងាយ នូវស្ថានដែលមានព្រះបាទដ៏
ប្រសើរទាំងប្រាំកន្លែង (នុ៎ះឯង) ។

អារក្ខកម្មដ្ឋានំ

ពុទ្ធានុស្សតិ មេត្តា ច អសុភំ មរណស្សតិ
ឥច្ចេតា ចតុរារក្ខា ការេតព្វា បុនប្បុនំ ។

វន្ទាមិ ពុទ្ធំ គុណសាគរន្តំ,

សត្តា សទា ហោន្តុ សុខី អវេរា,

កាយោ ជិគុច្ឆោ សកលោ ទុគន្ធោ(១)

គច្ឆន្តិ សព្វេ មរណំ តថាហំ ។

វន្ទាមិ ធម្មំ សុគតេន វុត្តំ,

---

១ តាមសំយោគវិធានជា ទុគ្គន្ធោ ប៉ុន្តែក្នុងទីនេះជា ទុគន្ធោ ព្រោះរក្សា សម្ពស្ស ឥន្ទវជិរច្ឆន្ទ ។

កម្មដ្ឋានគួររក្សារឿយៗ

អារក្ខកម្មដ្ឋានបួនយ៉ាងនេះ គឺពុទ្ធានុស្សតិ ១ មេត្តា ១ អសុភ ១ មរណស្សតិ ១ គួរសាធុជនចំរើនរឿយៗ ថា :

ខ្ញុំសូមថ្វាយបង្គំចំពោះព្រះសម្ពុទ្ធ ទ្រង់មានព្រះគុណដ៏ធំធេង ដូចសាគរ,

សូមសត្វទាំងឡាយ មានតែសេចក្ដីសុខ មិនមានពៀរនឹងគ្នា សព្វកាល,

រាងកាយទាំងមូល (នេះ) មានក្លិនអាក្រក់ គួរខ្ពើមរអើមក្រៃពេកណាស់,

សព្វសត្វទាំងអស់រមែងដល់នូវសេចក្ដីស្លាប់ ទាំងខ្លួនអាត្មាអញ ក៏ដូចគ្នាដែរ ។

ខ្ញុំសូមថ្វាយបង្គំចំពោះព្រះធម៌ ដែលព្រះសុគតទ្រង់ត្រាស់សំដែងហើយ,

សត្តា សទា ហោន្តុ សុខី អវេរា,

កាយោ ជិឃញ្ញោ សកលោ ទុគន្ធោ,

គច្ឆន្តិ សព្វេ មរណំ តថាហំ ។

វន្ទាមិ សទ្ធំ មុនិរាជបុត្តំ,

សត្តា សទា ហោន្តុ សុខី អវេរា,

កាយោ ជិឃញ្ញោ សកលោ ទុគន្ធោ,

គច្ឆន្តិ សព្វេ មរណំ តថាហំ ។

សូមសត្វទាំងឡាយ មានតែសេចក្ដីសុខ មិនមានពៀរនឹងគ្នា សព្វកាល,

កងកាយទាំងមូល (នេះ) មានក្លិនអាក្រក់ គួរខ្ពើមរអើមក្រៃពេកណាស់,

សព្វសត្វទាំងអស់រមែងដល់នូវសេចក្ដីស្លាប់ ទាំងខ្លួនអាត្មាអញ ក៏ដូច្នោះដែរ ។

ខ្ញុំសូមថ្វាយបង្គំចំពោះព្រះសង្ឃ ដែលជាបុត្រនៃព្រះសម្ពុទ្ធ ជាស្ដេចនៃអ្នកប្រាជ្ញ,

សូមសត្វទាំងឡាយ មានតែសេចក្ដីសុខ មិនមានពៀរនឹងគ្នា សព្វកាល,

កងកាយទាំងមូល (នេះ) មានក្លិនអាក្រក់ គួរខ្ពើមរអើមក្រៃពេកណាស់,

សព្វសត្វទាំងអស់រមែងដល់នូវសេចក្ដីស្លាប់ ទាំងខ្លួនអាត្មាអញ ក៏ដូច្នោះដែរ ។

អភិណ្ហប្បច្ចវេក្ខណធម្មោ

១– ជរាធម្មោម្ហិ ជរំ អនតីតោ;

២– ព្យាធិធម្មោម្ហិ ព្យាធឹ អនតីតោ;

៣– មរណធម្មោម្ហិ មរណំ អនតីតោ;

៤– សព្វេហិ មេ បិយេហិ មនាបេហិ នានាភាវោ វិនាភាវោ;

៥– កម្មស្សកោម្ហិ កម្មទាយាទោ កម្មយោនិ កម្មពន្ធុ កម្មប្បដិសរណោ, យំ កម្មំ ករិស្សាមិ កល្យាណំ វា បាបកំ វា តស្ស ទាយាទោ ភវិស្សាមិ ។

ធម៌គួរពិចារណារឿយៗ

១– អាត្មាអញមានការចាស់ជរាជាធម្មតា មិនកន្លងការចាស់ជរាទៅពុំបានឡើយ,

២– អាត្មាអញមានការឈឺថ្កាត់ជាធម្មតា មិនកន្លងការឈឺថ្កាត់ទៅពុំបានឡើយ,

៣– អាត្មាអញមានសេចក្ដីស្លាប់ជាធម្មតា មិនកន្លងសេចក្ដីស្លាប់ទៅពុំបានឡើយ,

៤– អាត្មាអញគង់តែព្រាត់ប្រាសនិរាសចាកសត្វនិងសង្ខារជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តទាំងអស់ពុំខាន,

៥– អាត្មាអញមានកម្មជារបស់ខ្លួន មានកម្មជាអ្នកឲ្យផល មានកម្មជាកំណើត មានកម្មជាផៅពង្ស មានកម្មជាទីពំនាក់អាស្រ័យ, អាត្មាអញនឹងធ្វើកម្មណា ជាកម្មល្អក្ដី អាក្រក់ក្ដី អាត្មាអញនឹងត្រូវជាអ្នកទទួល នូវផល នៃកម្មនោះពុំខាន ។

ទសធម្មសុត្តទាហោ

១– វេវណ្ណិយម្ហិ អជ្ឈុបគតោ;

២– បរប្បដិពទ្ធា មេ ជីវិកា;

៣– អញ្ញោ មេ អាកប្បោ ករណីយោ;

៤– កច្ចិ នុ ខោ អត្តា សីលតោ ន ឧបវទតិ?

៥– កច្ចិ នុ ខោ មំ អនុវិច្ច វិញ្ញូ សព្រហ្មចារី សីលតោ ន ឧបវទន្តិ?

៦– សព្វេហិ មេ បិយេហិ មនាបេហិ នានាភាវោ វិនាភាវោ;

បាលីទសធម្មសូត្រ

១– អាត្មាអញមានភេទផ្សេងអំពីគ្រហស្ថ,

២– ការចិញ្ចឹមជីវិតរបស់អាត្មាអញ ជាប់ដោយសារអ្នកដទៃ,

៣– អាត្មាអញត្រូវធ្វើអាកប្បកិរិយា (អំពើដោយកាយនិងវាចា) ផ្សេងដទៃ ប្លែកពីគ្រហស្ថ,

៤– ចិត្តរបស់អាត្មាអញមិនតិះដៀលខ្លួនឯង ព្រោះសីល (មិនបរិបូណ៌) ទេឬ?

៥– ពួកសព្រហ្មចារីជាអ្នកប្រាជ្ញ ពិចារណាហើយមិនតិះដៀលអាត្មាអញ ព្រោះសីល (មិនបរិបូណ៌) ទេឬ?

៦– អាត្មាអញគង់តែព្រាត់ប្រាសនិរាសចាកសត្វនិងសង្ខារជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តទាំងអស់ពុំខាន,

៧– កម្មស្សកោម្ហិ កម្មទាយាទោ កម្មយោនិ កម្មពន្ធុ កម្មប្បដិសរណោ, យំ កម្មំ ករិស្សាមិ កល្យាណំ វា បាបកំ វា តស្ស ទាយាទោ ភវិស្សាមិ;

៨– កថម្ភូតស្ស មេ រត្តិន្ទិវា វីតិបតន្តិ?

៩– កច្ចិ នុ ខោហំ សុញ្ញាគារេ អភិរមាមិ?

១០– អត្ថិ នុ ខោ មេ ឧត្តរមនុស្សធម្មា អ-លមរិយញ្ញាណទស្សនវិសេសោ អធិគតោ? សោហំ បច្ឆិមេ កាលេ សព្រហ្មចារីហិ បុដ្ឋោ ន មង្កុ ភវិស្សាមិ ។

៧– អាត្មាអញមានកម្មជារបស់ខ្លួន មានកម្មជាអ្នកឲ្យផល មានកម្មជាកំណើត មានកម្មជាផៅពង្ស មានកម្មជាទីពំនាក់អាស្រ័យ, អាត្មាអញនឹងធ្វើកម្មណា ជាកម្មល្អក្តី អាក្រក់ក្តី អាត្មាអញនឹងត្រូវជាអ្នកទទួលនូវផលនៃកម្មនោះពុំខាន,

៨– យប់និងថ្ងៃកន្លងទៅ អាត្មាអញបានធ្វើអ្វីខ្លះ ?

៩– អាត្មាអញត្រេកអរ ក្នុងផ្ទះស្ងាត់ឬទេ ?

១០– អាត្មាអញមានឧត្តរិមនុស្សធម៌ដែរឬទេ ? អាត្មាអញបានលុះគុណវិសេសគឺញាណនិងទស្សនៈដ៏ប្រសើរ ជាធម៌អាចកំចាត់បង់នូវកិលេសដែរឬទេ ? បើពួកសព្រហ្មចារីមកសួរក្នុងបច្ឆិមកាល អាត្មាអញឯង នឹងមិនអៀនខ្មាសឡើយ ។

សព្វទិសាសុ មេត្តាផរណាំ

១– សព្វេ បុរត្ថិមាយ ទិសាយ សត្តា អវេរា សុខី ហោន្តុ!

២– សព្វេ បុរត្ថិមាយ អនុទិសាយ សត្តា អវេរា សុខី ហោន្តុ!

៣– សព្វេ ទក្ខិណាយ ទិសាយ សត្តា អវេរា សុខី ហោន្តុ!

៤– សព្វេ ទក្ខិណាយ អនុទិសាយ សត្តា អវេរា សុខី ហោន្តុ!

៥– សព្វេ បច្ឆិមាយ ទិសាយ សត្តា អវេរា សុខី ហោន្តុ!

៦– សព្វេ បច្ឆិមាយ អនុទិសាយ សត្តា អវេរា សុខី យោន្តុ!

ការផ្សាយមេត្តាគ្រប់ទិស

១– សូមពួកសត្វទាំងអស់ក្នុងទិសខាងកើត មិនមានពៀរនឹងគ្នា មានតែសេចក្ដីសុខ!

២– សូមពួកសត្វទាំងអស់ក្នុងទិសអាគ្នេយ៍ មិនមានពៀរនឹងគ្នា មានតែសេចក្ដីសុខ!

៣– សូមពួកសត្វទាំងអស់ក្នុងទិសខាងត្បូង មិនមានពៀរនឹងគ្នា មានតែសេចក្ដីសុខ!

៤– សូមពួកសត្វទាំងអស់ក្នុងទិសនិរតី មិនមានពៀរនឹងគ្នា មានតែសេចក្ដីសុខ!

៥– សូមពួកសត្វទាំងអស់ក្នុងទិសខាងលិច មិនមានពៀរនឹងគ្នា មានតែសេចក្ដីសុខ!

៦– សូមពួកសត្វទាំងអស់ក្នុងទិសពាយ័ព្យ មិនមានពៀរនឹងគ្នា មានតែសេចក្ដីសុខ!

៧- សព្វេ ឧត្តរាយ ទិសាយ សត្តា អវេរា សុខី ហោន្តុ!

៨- សព្វេ ឧត្តរាយ អនុទិសាយ សត្តា អវេរា សុខី ហោន្តុ!

៩- សព្វេ ឧបរិមាយ ទិសាយ សត្តា អវេរា សុខី ហោន្តុ!

១០- សព្វេ ហេដ្ឋិមាយ ទិសាយ សត្តា អវេរា សុខី ហោន្តុ![១]

សព្វេ សត្តា អវេរា ហោន្តុ!
សុខិតា ហោន្តុ! និទ្ទុក្ខា ហោន្តុ!
អព្យាបជ្ឈា ហោន្តុ! អនីឃា ហោន្តុ!
ទីឃាយុកា ហោន្តុ! អរោគា ហោន្តុ!
សម្បត្តីហិ សមិជ្ឈន្តុ!

---

១ ក្នុងទីខ្វះ លោករៀងរបៀបទិសក្រោម មុនទិសលើ ។

៧– សូមពួកសត្វទាំងអស់ក្នុងទិសខាងជើង មិនមានពៀរនឹងគ្នា មានតែសេចក្ដីសុខ!

៨– សូមពួកសត្វទាំងអស់ក្នុងទិសក្ដៀសាន មិនមានពៀរនឹងគ្នា មានតែសេចក្ដីសុខ!

៩– សូមពួកសត្វទាំងអស់ក្នុងទិសខាងលើ មិនមានពៀរនឹងគ្នា មានតែសេចក្ដីសុខ!

១០– សូមពួកសត្វទាំងអស់ក្នុងទិសខាងក្រោម មិនមានពៀរនឹងគ្នា មានតែសេចក្ដីសុខ!

សូមពួកសត្វទាំងអស់កុំមានពៀរនឹងគ្នា!

សូមឲ្យបានសុខ! សូមឲ្យប្រាសចាកទុក្ខ

សូមកុំឲ្យព្យាបាទគ្នា! សូមកុំឲ្យមានសេចក្ដីបង្អៀតបង្អល់ចិត្ត!

សូមឲ្យមានអាយុវែង! សូមកុំឲ្យមានរោគ!

សូមឲ្យសម្រេចដោយសម្បត្តិទាំងឡាយ!

សុខី អត្តានំ បរិហរន្តុ!(១)

ទុក្ខប្បត្តា ច និទ្ទុក្ខា
ភយប្បត្តា ច និព្ភយា
សោកប្បត្តា ច និស្សោកា
ហោន្តុ សព្វេបិ បាណិនោ!

(ចប់ហើយ)

---

១ អត្តានំ បរិហរន្តុ ផតិ សុខី ក៏មាន ។

សូមរក្សានូវខ្លួន! ឲ្យនៅជាសុខ (តទៅ) ៗ

សត្វទាំងឡាយទាំងពួងដែលកំពុងដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ សូមឲ្យជាសត្វបាត់សេចក្តីទុក្ខទៅ, ដែលកំពុងដល់នូវភ័យ សូមឲ្យជាសត្វបាត់ភ័យទៅ, ដែលកំពុងដល់នូវសេចក្តីសោក សូមឲ្យជាសត្វបាត់សេចក្តីសោកទៅ ! ៗ

(ចប់ហើយ)

គម្ពីរដែលជាឧបករណ៍ក្នុងការរៀបរៀងសៀវភៅនេះគឺ :

១- ភាណវារបាលី

២- សមន្តបាសាទិកា (អដ្ឋកថាវិន័យ)

៣- កង្ខាវិតរណី (អដ្ឋកថាបាតិមោក្ខ)

៤- វិនយត្ថមញ្ជូសា (ដីកាបាតិមោក្ខ)

៥- វិនយបិដក (មហាវគ្គ)

៦- វិនយបិដក (ឧបោសថក្ខន្ធក)

៧- វិនយបិដក (បវារណាខន្ធក)

យើងខ្ញុំជាកូន ខ្មៅ យុនសំរ៉ង ខ្មៅ យ៉ាតណៃ ខ្មៅសុខផល ខ្មៅ វិសាល ខ្មៅ រ៉ាមុន

ខ្មៅ ភារាដា ខ្មៅ ចំរើន ខ្មៅ ភារី

បានឧបត្ថម្ភការផ្សាយសៀវភៅនេះជាeBook

ដើម្បីឧទ្ទិសកុសលដល់វិញ្ញាណក្ខន្ធ ឧបាសក **ខ្មៅ ពាញ** និង ឧបាសិកា **ឈរ យឿន**

ការផ្សាយសៀវភៅនេះជា eBook បានបង្កើតឡើងដោយ

មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា និង ករុណាខ្មែរ

ដើម្បីបម្រើប្រយោជន៍ជាសាធារណៈ ដោយមិនគិតកម្រៃ

ស្កេន ជា eBook ដោយ **អ៊ុន ជុន**

កញ្ញា ឆ្នាំ ២០១៥

បើលោក-លោកស្រីចង់បានសៀវភៅនេះ ឬអានបន្តទៅទៀត សូមទិញ ឬជាវពីអ្នកនិពន្ធ

ឬបណ្ណាគារដោយផ្ទាល់ដើម្បីគោរព "រក្សាសិទ្ធិ" របស់អ្នកនិពន្ធ។

យើងខ្ញុំ ពុំមានការប្រាស្រ័យទាក់ទង ដោយប្រភេទណាមួយជាមួយអ្នកនិពន្ធ ឬបណ្ណាគារទេ។

សូមអរគុណ

ខ្មៅ យុនសំរ៉ង

ប្រធាន

មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា

www.elibraryofcambodia.org

មានលក់ ដុំ និង រាយ

នូវសៀវភៅធម៌គ្រប់ប្រភេទ នៅ

បណ្ណាគារវិទ្យាស្ថានពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

Buddhist Institute Book Shop

អាស័យដ្ឋាន: អគារក៏ជាប់សួនច្បារ សម្តេចតេជោ **ហ៊ុន សែន**

សង្កាត់ទន្លេបាសាក់ ខណ្ឌចំការមន រាជធានីភ្នំពេញ

Address: Adjacent to Hun Sen Park, Tonle Basak,
ChamKarmon, Phnom Penh.

Tel: 023 690 2509
092 253 332

សូមនិមន្ត និង អញ្ជើញដោយមេត្រីភាព !!!